

iletisim@tkp.org.tr

tkp.org.tr

[TürkiyeKomunistPartisi](#)

[tkpninsesi](#)

İçindekiler

1. Türkiye nereye gidiyor? **Sf.4**
2. 1923 Cumhuriyeti bitti mi? **Sf.5**
3. Türkiye'nin AKP döneminde büyük bir dönüşüme tabi tutulduğuna bahsediliyor. Bu dönüşüm tamamlanabilir mi? **Sf.6**
4. TKP, Türkiye ve dünyadaki pek çok kötülüğün kaynağı olarak emperyalizmden söz ediyor. Emperyalizm bu kadar kötü bir şey mi? **Sf.7**
5. TKP antiemperyalist olduğunu söylüyor. Peki yurtseverlik ile milliyetçilik arasında nasıl bir ayrım olduğunu düşünüyor? **Sf.8**
6. TKP ABD'ye neden karşı? **Sf.9**
7. Türkiye'nin kurtuluş reçetesi Avrupa Birliği üyeliğinden mi geçiyor? TKP, Avrupa Birliği konusunda AKP ile aynı doğrultuda mı düşünüyor? **Sf.10**
8. TKP Avrupa Birliği'ndeki son gelişmeler hakkında ne düşünüyor? Brexit, AB'nin sonunu getirdi mi? **Sf.11**
9. TKP NATO'ya neden karşı? **Sf.12**
10. Dünya kaosa mı sürükleniyor? TKP ufukta bir dünya savaşı mı görüyor? **Sf.14**
11. Emperyalizmin tepesindeki ülkelerin yeri hiç değişmez mi? Dünyadaki ABD hegemonyası hep sürecek mi? **Sf.15**
12. Rusya, Çin gibi ülkeler daha iyi bir dünya için ABD ya da AB'nin alternatif olamaz mı? **Sf.16**
13. TKP, Arap Baharı ve sonrasında yaşanan süreçte nasıl bakıyor? Arap Baharı'nda gerçekleştirene devrim diyebilir miyiz? **Sf.17**
14. TKP Suriye savaşı hakkında ne düşünüyor? **Sf.19**
15. AKP Suriyeli mültecilere sahip çıkıyor mu? TKP göçmen sorununu nasıl çözmeyi düşünüyor? **Sf.20**
16. TKP yurt dışına asker göndermeye her durumda karşı mı? **Sf.22**
17. TKP orduya nasıl bakıyor? **Sf.23**
18. 15 Temmuz bir kurmaca mıydı,TKP darbe girişimi hakkında ne düşünüyor? **Sf.24**
19. Erdoğan 15 Temmuz'dan güçlenerek mi çıktı? **Sf.25**
20. Erdoğan ne zaman iktidardan düşecek? **Sf.26**
21. Türkiye'ye şeriat mı geliyor? **Sf.27**
22. TKP gelecekte bir iç savaş olasılığı görüyor mu? **Sf.28**
23. TKP "düzen partisi" tanımlamasını çok sık kullanıyor. Bununla ne demek istiyor? **Sf.29**
24. AKP karşıtlığı toplumsal muhalefetin ortak paydası değil midir? Öyleyse, AKP'ye karşı tüm siyasi partilerin ittifak yapmasının ne sakıncası olabilir? **Sf.30**
25. TKP "AKP Türkiyesi" kavramıyla ne anlatmak istiyor? "AKP Türkiyesi"nde diğer düzen partilerinin yeri nedir? **Sf.32**
26. TKP neden AKP'ye karşı CHP ve HDP'yi desteklemiyor? **Sf.34**
27. TKP Adalet Yürüyüşü'ne neden katılmadı, Adalet Mitingi'nde toplanan yüzbinler Türkiye'nin umudu değil mi? **Sf.36**
28. CHP en azından kitlesel bir parti, bunun dışında çıkmak küçük ve etkisiz kalmaya mahkûm olmak anlamına gelmez mi? **Sf.38**
29. TKP Kürt sorununun kökenleri hakkında ne düşünüyor? **Sf.39**
30. TKP Kürtlerin Ortadoğu'da emperyalizmin maşası olduğu iddialarına nasıl yaklaşıyor? **Sf.40**
31. TKP Kuzey Irak ve Suriye'de kurulması muhtemel bir Kürt devletine nasıl bakıyor? **Sf.41**
32. TKP anadilde eğitim konusunda ne düşünüyor? Sosyalist Türkiye'de resmi dil ne olacak? **Sf.42**
33. TKP iktidara geldiğinde, yani sosyalizmde, Kürt sorunu nasıl çözülecek? **Sf.43**
34. Tarihte bir Ermeni soykırımı yaşandı mı? TKP bu tartışmaları nasıl değerlendiriyor? **Sf.44**
35. Kıbrıs sorunu nasıl çözülür? **Sf.46**
36. Komşularımızla iyi geçinmemiz tarihsel olarak mümkün değil mi? Türkiye'nin dostu yok mu? **Sf.47**
37. Düzen partileriyle TKP arasında Türk bayrağına yaklaşım konusundaki farklılıklar nelerdir? **Sf.48**
38. Bugün yeni bir Kurtuluş Savaşı, bir Kuveyt Milliyet hareketi gerekiyor mu? **Sf.49**
39. Haziran Direnişi'nin boşuna yaşandığını söyleyebilir miyiz? Türkiye'de başka Haziranlar mümkün mü? **Sf.50**
40. Haziran Direnişi bir emekçi hareketi miydi? **Sf.51**
41. TKP işçi sınıfı partisi olduğunu söylüyor. İşçi sınıfı tarih sahnesini terk etmedi mi? **Sf.52**
42. TKP işçi sınıfını işyerlerinde örgütlemekten bahsediyor. Bunun için sendikaların güçlendirilmesi gerekiyor mu? **Sf.54**
43. TKP, işçilerin örgütlenmesine öncelik veriyor ama işçiler toplumun genel ortalamasının da üzerinde sağa oy veriyor. Sanayi kentlerindeki seçim sonuçları bunun önemli bir göstergesi değil mi? **Sf.56**
44. Patronlar da arada sırada demokrasi çağırısı ve hukuk vurgusu yapıyor. Darbe ve olağanüstü hal, düzen muhalefetine iddia ettiği gibi patronları rahatsız ediyor mu? **Sf.58**
45. Patronlar önce insana ekmek kapısı sağlıyor, üstelik aralarında hayırsever olanlar da var. Patronların hepsi mi kötü? TKP neden patronların tümüne düşman? **Sf.60**
46. Bir ülkede patronlarla işçinin kaderi hiçbir şekilde ortaklaşamaz mı? **Sf.61**
47. Dünya ve Türkiye ekonomisinde krizler yanlış ekonomik politikalardan ve siyasetçilerin kötü yönetiminden mi kaynaklanıyor? **Sf.63**
48. Türkiye ekonomisinin krize rağmen büyüdüğü söyleniyor. AKP ekonomisi yönetimi konusunda başarılı değil mi? **Sf.64**
49. Küreselleşme bir gerçek ise Türkiye ekonomisinin dışa bağımlı olmasının ne zararı var? **Sf.66**

50. AKP, IMF'ye olan borçları bitirdiğini iddia ediyor. Aynı zamanda Türkiye'nin borçlarının arttığı söyleniyor... Hangisi doğru? **Sf.67**
51. TKP yabancı sermayeye karşı ama yerli sermayeye neden karşı? **Sf.68**
52. TKP neden özelleştirmelere karşı mücadele etti? Çoğu kamu varlığı özelleştirildiğine göre bugün özelleştirme karşıtı mücadele güncel mi? **Sf.70**
53. Özelleştirmeler verimliliği artırmadı mı? Piyasa ekonomisinin olumlu yanları hiç yok mu? TKP neden devletçi? **Sf.72**
54. AKP'nin "çılgin projeler"i ekonomi çarkının dönmelerini sağlamıyor mu? TKP üçüncü Havalimanı, üçüncü boğaz köprüsü ve büyük konut projeleri hakkında ne düşünüyor? **Sf.74**
55. TKP yoksulluk ve işsizliğin kader olmadığını söylüyor. TKP dünyada ve Türkiye'de yoksulluk ve işsizliğin gerçekten bitebileceğini mi iddia ediyor? **Sf.75**
56. Boğazımıza kadar borca battık. Kredi kartları aldı başını gidiyor. Ücretlerimiz aldığımız gün borca gidiyor. TKP bankaların tefeciliğini nasıl engelleyecek? **Sf.76**
57. TKP asgari ücret tartışmalarına nasıl bakıyor ve asgari ücret için ne öneriyor? **Sf.78**
58. TKP esnek üretimin ve taşeronlaştırmanın emekçilere dönük bir saldırı olduğunu söylüyor. Neden? **Sf.79**
59. Bir miktar iş kazası olması normal değil mi? Dünyanın her yerinde iş kazaları olmuyor mu? **Sf.80**
60. Fazla mesai yapmak çalışmanın doğal bir parçası mıdır? TKP fazla mesai gibi işyerindeki kötü uygulamalar hakkında ne düşünüyor? **Sf.81**
61. Sosyalizmde herkesin iş güvencesi mi olacak, nasıl? Herkesin iş güvencesi olursa insanlar tembellek etmez mi? **Sf.82**
62. AKP'nin sağlık alanında Türkiye'ye sınıf atlattığı söyleniyor. TKP sağlıkta AKP'nin gerçekleştirdiğini iddia ettiği reformu nasıl değerlendiriyor? **Sf.84**
63. Kentsel dönüşüm daha iyi bir kent yaratıyor mu? Sosyalizmde de kentsel dönüşüm olmayacak mı? **Sf.85**
64. AKP'nin toplu taşıma ve karayolu projeleri insanların hayatını kolaylaştırmadı mı? Sosyalizmde ulaşım ve trafik sorunu nasıl çözülecek? **Sf.86**
65. AKP savunma sanayini geliştirmekle doğru olanı yapmıyor mu? **Sf.87**
66. AKP sayesinde madencilik özel sektör eliyile üretim patlaması yapmadı mı? **Sf.88**
67. Türkiye neden enerjide dışa bağımlı? TKP nükleer santraller ve HES'lere karşı mı? **Sf.89**
68. Eşit parasız eğitim diyorsunuz, TKP bunu hangi kaynakla gerçekleştirecek? **Sf.90**
69. TKP din düşmanı mı? **Sf.91**
70. TKP "gericilik" derken ne kastediyor? **Sf.92**
71. TKP dinci gericiliğin işlevlerini nasıl görüyor? **Sf.93**
72. Dini inançları olanlar TKP'ye üye olabilir mi? **Sf.94**
73. TKP türban sorunu hakkında ne düşünüyor? **Sf.95**
74. TKP, tarikat ve cemaatlara nasıl bakıyor? **Sf.96**
75. TKP Gülen cemaatinin işlevi konusunda ne düşünüyor? **Sf.97**
76. Çoğunluğu Müslüman olan bir toplumda, solun toplumsallaşması için dinle barışması gerekmez mi? **Sf.98**
77. Aleviler mücadelelerinde haklı mı? TKP Alevilerin taleplerini nasıl değerlendiriyor? **Sf.99**
78. TKP neden laikliği savunuyor? Laiklik ve cumhuriyetçilik 1923'ün değerleri değil mi? TKP geçmişe dönmek mi istiyor? **Sf.100**
79. TKP bugün aydınlanma mücadelesinde hangi somut başlıkları öne çıkarıyor? **Sf.102**
80. TKP iktidara geldiğinde din politikası nasıl olacak? **Sf.104**
81. TKP kültür,sanat gibi alantardaki yazışmanın sebebinin ne olarak görüyor? **Sf.105**
82. TKP sürekli SSCB'den övgüyle bahsediyor. Bu kadar iyi bir sosyalizm örneği idiyse neden yıkıldı? SSCB'nin dağılmasıyla birlikte sosyalizm ölmedi mi? **Sf.106**
83. Sosyalist Küba'da halk yoksulluk içinde değil mi? TKP Türkiye halkı için aynı şeyi mi istiyor? **Sf.108**
84. TKP'iler bütün sorunların çözümünü sosyalizme havale edip işin kolayına mı kaçıyorlar? Bu düzende çözülebilecek hiçbir sorun yok mu? **Sf.110**
85. Sağ ve sol kavramları artık eskimediyi mi? Bu kavramlarla ilgili yeni tanımların yapılması gerekmiyor mu? **Sf.111**
86. Sol çok mu dağınık? Solda çok fazla parti yok mu? Sol neden birleşmiyor? **Sf.112**
87. Kadınların sorunları bu düznenin sınırları içerisinde çözülebilir mi? **Sf.113**
88. Kadınların sınıfı var mıdır? TKP sınıf karakterinden bağımsız bir kadın örgütlenmesini neden reddediyor? **Sf.114**
89. Kadınlara siyasette nasıl alan açılmalıdır? TKP, kadınların sosyalizm mücadelesinin eşit bileşenleri olmasını neden önemsiyor? TKP'de kadınlar için kota uygulaması var mı? **Sf.115**
90. TKP, LGBT mücadelesini niçin sınıf mücadelesi perspektifine yerleştiriyor? LGBT'ler sosyalizmde nasıl özgürleşecek? **Sf.116**
91. TKP, gençliği sosyalizm mücadelesinin neresinde değerlendiriyor? **Sf.117**
92. TKP'nin ayrı bir gençlik örgütlenmesi var mı? **Sf.118**
93. Lise çağı sosyalizm mücadelesi için çok mu erken? Liseliler TKP'ye üye olabilir mi? **Sf.119**
94. TKP seçimlere nasıl bakıyor? **Sf.120**
95. TKP dursaksızın "devrim"den söz ediyor. Devrim nedir? **Sf.121**
96. Komünist ismi insanları ürktürmüyor mu? **Sf.122**
97. Örgütlü mücadele tehlikeli midir? **Sf.123**
98. TKP örgütü ne kadar yaygın, TKP ile nasıl ilişkiye geçilebilir? **Sf.124**
99. TKP'nin yayınları nelerdir? **Sf.125**
100. TKP'ye nasıl üye olunur? Üyelik şartları nelerdir? **Sf.126**
101. TKP Örgütleri **Sf.127**

1. Türkiye nereye gidiyor?

AKP iktidara geldiği günden bu yana yeni bir ülke kurmaya çalışıyor. Bu ülkeyi belirleyen üç özellik gericilik, piyasacılık ve emperyalizmle işbirlikçiliktir. AKP'nin kurmaya çalıştığı ülke bu üç ilke üzerinde yükselmektedir. TKP, bu ülkeyi AKP Türkiye'si olarak adlandırmayı tercih ediyor.

Partimiz içinden geçtiğimiz süreci felaket tellallığı yapmadan, kötümserlik batağına saplanmadan gerçekçi bir şekilde okumak yanlısıdır.

Türkiye'de laiklik bitmiştir. Laiklik Anayasa'da geçen bir sözcüktür artık. Toplumsal ve kamusal yaşam dini kurallara bağlanmaktadır. Dinci gericilik yaşamın bütün alanlarında kendisini hissettirmektedir. Cemaatleştirilen, kaderlerine boyun eğmeye zorlanan halkımızın, bütün olup bitenlere sessiz kalması istenmektedir. Devleti bütünüyle ele geçiren tarikatlar, artık bütün toplumsal yaşamı kontrol etmeye çalışırken, halkın her konuda cemaat şeflerinin yaptığı açıklamalara rağbet etmesi için uğraşmaktadır.

Yargı kurumları yürütmenin emrine girmiştir. Her türden hak, parası karşılığındadır.

Devletin bütün toplumsal yüküm-

lülüklerini terk ettiği ülkemiz, AKP eliyle patronlar için bir cennete dönüştürülmüştür. İşçi düşmanı politikalarla işçilerin elinde kalan az sayıda hak da gasp edilmiştir.

Türkiye'de yaşanan dönüşüm emperyalist kapitalist sistemde yaşanan gelişmelerle uyumludur. AKP ve Erdoğan'ın zaman zaman Batılı merkezlerle gerilim yaşaması bu gerçeği değiştirmez.

Aynı süreçte AKP eliyle Türkiye çok tehlikeli uluslararası senaryoların içine sürüklenmiştir. AKP pek çok savaş suçu işlemiş, ülkemiz pek çok kanlı saldırıya tanık olmuş, çok sayıda insanını kaybetmiştir.

Bütün bu sürecin nereye varacağını ise kimse bilemez. Bir ülkenin nereye doğru gideceğine toplumsal mücadeleler karar verir. Bu yüzden Türkiye'nin nereye gideceğini nihai olarak gösterecek olan, emekçilerin bu süreçte nasıl tepki vereceğidir. Türkiye karanlık bir dönemden geçse de bu süreçte zaman zaman ayağa kalkan Türkiye halkı bu süreci durdurabilecek bir toplumsal gücün mevcut olduğunu göstermiştir. Ancak bu toplumsal gücün siyasal mücadele alanındaki karşılığı henüz yaratılmadığı için şimdilik bu yıkım devam etmektedir.

2. 1923 Cumhuriyeti bitti mi?

Türkiye Cumhuriyeti'nin 1923'teki kuruluşu bu topraklarda şu ana kadar atılmış en ileri adımdır. 1923 Cumhuriyetinin daha kuruluş aşamasında görülebilecek sorunları bu gerçeği değiştirmez. 1923, geri kalmış, teba kültürüne dayalı bir toplumdan, eşit yurttaşlık haklarına sahip bir toplum yaratma idealine yaslanmıştır. Cumhuriyetin ilanının açtığı yolda kamusal hayatın dinsel dogmalardan arındırılması konusunda önemli adımlar atılmış, tüm eksikliklerine karşın laiklik bir ilke olarak Anayasaya girmiştir.

En önemlisi, 1923 Cumhuriyeti Türkiye'de modern sınıf mücadelelerinin önünü açmış, işçi sınıfının ve onun temsilcisi olarak solun siyaset sahnesine çıkmasına neden olmuştur.

Ancak cumhuriyetin sahiplerinin sınıfsal karakteri, patronların gerici niteliği ile cumhuriyetin ilerici karakteri ve ideallerinin barışması mümkün değildir. Yine, emperyalist ülkeler bu topraklarda 1923'te kurulan cumhuriyeti hiçbir zaman içine sindirememiştir.

Türkiyeli patronlar ve emperyalist ülkeler aralıksız cumhuriyetin altını oymuş, en sonunda da sermaye sınıfı 1923 Cumhuriyetinin ilke ve değerlerini tamamen terk etmiştir. 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte büyük bir atılım yapan karşı-devrimci süreç, 12 Eylül'den sonra gelen halk ve işçi düşmanı, piyasacı,

gerici ve işbirlikçi hükümetler tarafından aralıksız sürdürülmüştür.

1923 Cumhuriyetini fiilen bitiren ise bu karşı-devrimci sürecin yarattığı bir siyasi özne olarak görülmesi gereken AKP'dir.

Bugün 1923 Cumhuriyeti geri dönüşü mümkün olmayacak şekilde yıkılmıştır. Ülkemizde artık bağımsızlık düşüncesi mahkûm edilmektedir. Eşit yurttaşlık bir hak olmaktan çıkmış, insanlar dini, mezhepsel ve etnik kimliklerine göre tasnif edilmeye başlanmıştır. Temel kamu hizmetlerinin parasız olarak sunulması söz konusu bile edilmemekte, "piyasa" her şeyin üzerinde tutulmaktadır. Ülkemizde kanunlar ve toplumsal yaşamda yurttaşlık hakları değil, İslami kaynaklar esas alınmaktadır. Türkiye'nin ekonomisini uluslararası tekeller yönetmektedir.

Cumhuriyeti ortadan kaldıran bütün bu sürece bakıldığında, cumhuriyetçiliğin bu topraklarda tekrar nasıl yükseleceği de görülmektedir. Cumhuriyetçi değerler, düzenin siyasi partileri ve kurumları tarafından taşınamaz hale gelmiştir. Cumhuriyetçilik artık yalnızca emekçilerin ellerinde yükselebilecektir. Cumhuriyetçilik, yalnızca sosyalizm mücadelesiyle birlikte güç kazanabilecektir. Aydınlanmacılık, bağımsızlıkçılık ve kamuculuk, yeni bir cumhuriyetle, sosyalist cumhuriyetle hayat bulacaktır.

3. Türkiye'nin AKP döneminde büyük bir dönüşüme tabi tutulduğundan bahsediliyor. Bu dönüşüm tamamlanabildi mi?

Türkiye'de yaşanan karşı-devrimci sürecin sonucu 1923 Cumhuriyetinin bitişidir. Dönüşümden kast edilen cumhuriyetin yıkılışı ise bu dönüşüm geriye çevrilemeyecek şekilde tamamlanmıştır. 1923 Cumhuriyetinin aynı temel üzerinde, aynı sınıfsal zeminde, aynı niteliklerle kurulması mümkün değildir.

Ancak cumhuriyeti yıkan siyasi özne olarak tarihe geçen AKP, aynı başarıyı yeni bir cumhuriyet kurmakta gösterememiştir. 1923'ün geride bıraktığı boşluğu AKP'nin doldurması imkansız görünmektedir. Çünkü AKP, Türkiye'deki toplumun önemlice bir kısmını kendi ideallerinin peşine takamamış, toplumu yeni ilkelerin etrafında toparlayamamıştır. AKP açısından esas sorun ise, AKP'ye ikna olmayan insanların bu toplumun en dinamik ve dolayısıyla ülkeyi belirleyici kesimini oluşturmasıdır. AKP'nin üst üste kazandığı seçimler bu gerçeği değiştirmez.

AKP, kendisini AKP yapan gerici-lik, piyasacılık ve emperyalizmle

işbirlikçilik konusunda herkesi ikna edememiş, Türkiye açısından çok önemli bir toplumsal kesim bu mutabakatın dışında kalmıştır. AKP Türkiye'si, AKP'nin cumhuriyeti yıkmadaki başarısı kadar bu başarısızlıkla da tanımlanmak zorundadır.

AKP Türkiye'si büyük ve kalıcı toplumsal gerilimlerin ülkesidir. Düzen partilerinin neredeyse tamamının AKP Türkiye'si'nin meşruiyetine verdiği destek dahi bu olguyu değiştirmemiştir. Her toplumsal yükseliş sonrasında umutları AKP ve AKP'ye muhalif düzen partileri tarafından esir alınan geniş kitleler yine de AKP'ye teslim olmamıştır.

AKP Türkiye'si'nin karanlığı bir gerçekse, bu teslim olmama halinin kendisi de bir gerçektir. Yıkıcı bir karşı-devrimci sürecin sonunda cumhuriyeti bitiren AKP, Türkiye'deki mücadeleyi nihai olarak bitirecek adımı atamamaktadır. 1923 Cumhuriyetinin bittiğini söylemek ne kadar doğruysa, yeni bir sosyalist cumhuriyet için mücadele edebilecek zeminin varlığını tespit etmek de o kadar gerçekçidir.

4. TKP, Türkiye ve dünyadaki pek çok kötülüğün kaynağı olarak emperyalizmden söz ediyor.

Emperyalizm bu kadar kötü bir şey mi?

Emperyalizm, kapitalist sistemin geldiği bir aşamadır. Kapitalist ülkeler, gelişmelerinin bir aşamasında hammadde, pazar ve emek gücü ihtiyaçlarını karşılamak için sermaye ihraç edebilir hale gelirler ve kendi ülkeleri dışında yeni yağma ve sömürü alanlarına ihtiyaç duyarlar. Bu yüzden tekelci kapitalizm yeni bir aşamaya geçerek uluslararası bir nitelik kazandı.

Emperyalizm başka ülkelerin sömürülmesi, işgal edilmesi, bağımlı kılmasıdır. Bütün yer altı ve yer üstü zenginliklerine el koyma, pazarı ele geçirme, ucuz işgücü ve bağımlı devletler anlamına gelir.

Emperyalist ülkeler, başka bir ülkeye kendi çıkarları doğrultusunda müdahale etme kapasitesine sahiptir. Her ülkenin böyle bir müdahale gücü olamaz. Askeri, ekonomik, siyasi ve ideolojik güce sahip, halkının tamamının değil, sermaye sahiplerinin çıkarlarının peşinde koşan ülkeler, emperyalist ülkelerdir.

Emperyalist ülkelerin en bilinen örnekleri halihazırda sistemin en tepesinde duran Amerika Birleşik Devletleri ve onunla birlikte hareket eden Almanya, İngiltere ve Fransa gibi ülkelerdir. ABD başta olmak üzere bu ülkeler dünyanın dört bir yanında açık işgal de dahil olmak üzere ekonomik, askeri ya da siyasi yöntemlerle kendi çıkarlarına uygun pek çok müdahalede bulunmaktadır. Kendi çıkarlarına

ters düşen ülke yönetimlerini askeri ya da sivil darbeler yoluyla düşürmek de bu müdahalelerin içinde yer almaktadır. Bu ülkeler, bir dönem destekledikleri siyasi iktidarları, bir süre sonra artık ihtiyaçlarına denk düşmediği için alaşağı edebilmektedir.

Emperyalizmi, kapitalizmden ayrı düşünmek mümkün değildir. Emperyalizmi mümkün kılan insanın insanı sömürmesine izin veren bir düzenin varlığıdır. Patronların kâr hırsı, başka ülkelerdeki zenginliklere el konulmasını, doğal kaynakların ve insan gücünün sömürülmesini de kapsamaktadır.

Emperyalist ülkelerin Türkiye ve benzeri ülkelere bakışı son derece nettir: Başta insan emeği olmak üzere her tür kaynağın kendi çıkarları için kullanılması... Onlar Türkiye'ye ucuz emek gücü ve asker kaynağı olarak bakarlarsın. Yok pahasına satılan kamu işletmeleriyle ilgilenirler. Kendi aralarında ortaklık kurarak, bu ülkeleri açık pazar haline getirirler. "Yardım" adı altında verdikleri borçlardan çok daha fazlasını faiz olarak geri alırlar.

Ancak emperyalizmi dışarıdan yapılan müdahalelerin toplamından ibaret görmek doğru değildir. "Dış güçler" eğer içerideki işbirlikçileri yani patronlar olmasa bir hiç olacaktır. Emperyalizmi "pek çok kötülüğün anası" yapan ve bir "iç" mesele haline getiren de bu işbirliğidir.

5. TKP antiemperyalist olduğunu söylüyor. Peki yurtseverlik ile milliyetçilik arasında nasıl bir ayırım olduğunu düşünüyor?

Emperyalizm, daha çok kâr arayan kapitalistlerin, ülkelerinin egemenlik alanını genişletme ve başka ülkeleri ilhak etme isteğidir. Başka ülkeler üzerinde ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri egemenlik kurabilmek ancak bazı ülkelerin sahip olabileceği bir gücü gerektirir.

TKP, emperyalist ülkelerin diğer ülkelere kendi çıkar planlarının ürünü olarak müdahale etme ve egemenlik kurma girişimlerine karşı çıkar. Emperyalistlerin planlarına karşı uyanık olmadan ülke halkının iyiliğini savunmak mümkün değildir.

Diğer yandan, emperyalizm bir dünya sistemidir. Bu dünya sisteminde her ülkenin sermaye sınıfı kendi çıkarları doğrultusunda emperyalistlerin planlarıyla belli ortaklıklara girer ve bundan faydalanır. Çünkü kapitalistler uluslararası bağlantıları sayesinde kârlarını artırır ve gelişirler. Hatta gelişkin örneklerde, ülkeler emperyalist olarak anılamasa bile kendince egemenlik alanları yaratmak doğrultusunda devamlı bir isteğe ve yayılmacı arzuya sahip olmuştur, bunun için büyük güçlerin yanında

konumlanmak istemiştir ve savaşlara dahil olmuştur.

Bu yüzden antiemperyalist olmak hem emperyalistlerin hem de kendi ülkedeki kapitalistlerin çıkar ve hesaplarına karşı durmayı gerektirir. Yurtseverlik, emperyalizme karşı kendi yurdunu savunmak ve aynı zamanda kendi ülkedeki kapitalistleri iktidardan indirmek için çalışmak anlamına gelir. Yurtseverlik yurdunu işçi sınıfı adına korumak iradesi demektir. Yurtseverlik bir ülkede hiçbir koşulda işçi sınıfının ve burjuvazinin ortak çıkarlara sahip olamayacağını söyler.

Milliyetçilik ise herkesin ortak çıkarlara sahip olduğunu, sınıf ayırımı yapılmaması gerektiğini vaaz ederken işçi sınıfını ulusal kökenler doğrultusunda ayırıştırır. Gerçekte, milliyetçilik kitleleri burjuvazinin çıkarları doğrultusunda birleştirmek için uygun düşünsel, duygusal iklim yaratmaya yaramaktadır. Tarihte milliyetçilik burjuvazinin çıkarlarını savunmak amacıyla emperyalist savaşlara halkları ikna etmek ve birbirleriyle savaştırmak için kullanılmıştır.

6. TKP ABD'ye neden karşı?

Ülkemizin her alanda ABD'ye muhtaç olduğu, ABD'nin liderliğindeki kamptan ayrıldığımızda başımıza türlü felaketler geleceği öne sürülüyor. Bu bir yalandır. Üstelik bu iddianın bazı gericilik karşıtı insanlar tarafından sıklıkla dile getirilmesi üzücüdür.

Bugün başımıza gelen felaketlerin baş sorumlularından biri ABD'dir. Bu ülke ABD'yle çıkar bağlarını sürdürdüğü sürece başından bela eksik olmayacaktır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD'nin kanatları altına giren Türkiye'de neler olmuştur?

Türkiye Sovyetler Birliği'ne karşı bir ileri karakol olarak yapılandırılmış, ülke nükleer silah deposuna çevrilmiş, anti-komünizm memleketi baştan aşağı çürütmüştür. Bu çürüme AKP iktidarına giden yolu açmış, AKP de cumhuriyeti bitirmiştir.

Emperyalist planların içine aktif olarak dahil olan Türkiye tüm bölge halklarının düşmanlığını kazanmıştır.

Emperyalist yağma ülkeyi sanayisizleştirmiş, tarımımızı çökertmiştir.

Tüm savunma sanayimiz emperyalist tekellere bağımlı hale gelmiştir.

Peki tüm bunlar neden yapıldı?

Birincisi, bu ülkenin sermaye sahipleri, emperyalist yağmadan pay aldığı, emperyalist şirketlerin komisyonculuğunu yaparak para kazandığı için.

İkincisi, sermaye sahipleri, emekçilere yani bize karşı emperyalistlerin desteğini almak istediği için.

Hiç unutmamamız gereken şudur: Türkiye, emperyalist ülkelerden “yardım” alan değil, bu ülkelere kaynak aktaran bir ülkedir. Türkiye'nin borçlu olduğu yalandır. Türkiye'den sadece borç ödemesi adı altında çıkan kaynaklar, borç ve kredi adı altında girenlerden çok fazladır. Üstelik fazlasıyla ödediğimiz bu paraların halkımıza ve ülkemize değil, para babalarına faydası dokunmuştur.

Kendisini özgürlük ve demokrasinin beşiği olarak göstermeye çalışan ABD, dünyadaki savaşların, yaşanan acıların ve yoksulluğun baş sorumlusudur. Bu ülkeye özgürlük ve demokrasi ABD'den gelmeyecektir. Askeri darbe ve acılarla dolu yakın tarihimiz bunun somut ispatıdır.

Türkiye'de bağımsızlık ve özgürlük istemenin ilk koşulu ABD'ye karşı olmaktır.

7. Türkiye'nin kurtuluş reçetesi Avrupa Birliği üyeliğinden mi geçiyor? TKP, Avrupa Birliği konusunda AKP ile aynı doğrultuda mı düşünüyor?

Avrupa Birliği en başından beri emperyalist bir projeydi. AB kapsamında yapılan düzenlemeler demokratikleşme adı altında göz boyayarak ülke halklarının sömürüne daha çok açılması ve kaderinin Avrupalı emperyalistlere bağımlı kılınması için gerçekleştirildi. AB krize girmeye başladıktan daha açık görüldü ki AB'ye üye ülkeler işsizlik ve borç yükü altında kaldılar.

AB'ye üye olunursa Türkiye'nin daha yaşanılır bir ülke olacağı yalanı, AB'nin bizzat AB ülkelerinde inandırıcılığını yitirmeye başlamasıyla daha açık hale geldi. Ancak AB'ye üyelik hâlâ Türkiye halkına boş umutlar vermek için kullanılıyor. Bununla birlikte, AKP'nin AB'ye yaklaşımında zaman zaman görülen ve restler de içeren tutum bir "dış düşman" algısını diri tutmak için de kullanılabilir. AKP bir düzen partisi olduğundan aynı anda hem AB ile ilişkilerin devamlılığına ve sözde geliştirici yönüne vurgu yapabilirken hem de AB'nin Türkiye'nin kuyusunu kazdığını yer yer ima edebiliyor.

AKP'nin bu tavrı, ona muhalefet eden düzen partilerinin AKP'yi AB'ye şikayet etmesiyle bir bütün oluşturuyor.

Türkiye halkı başı da sonu da emperyalizme çıkan bu tavır alışlardan ancak zarar görebilir.

TKP, AB'ye üyelik sürecinin bir uyutma aracı olduğunu düşünmekte ve AB'ye karşı gerçek, antiemperyalist karşı tavrın ancak düzen dışına çıkarak alınabileceğini belirtmektedir. Türkiye'nin kurtuluşu için emperyalistlerden medet umulmamalıdır.

TKP, AB'nin ülkemizde uluslararası sermayenin daha çok at koşturmasına neden olacağını; gerici, piyasacı, işçi düşmanı politikalara engel olmak için kurtuluşun ancak Türkiyeli emekçilerin kendi mücadelesiyle mümkün olduğunun görülmesi gerektiğini düşünmektedir. "AKP Türkiye"si" dahil, ülkemizdeki sorunların çözümü AB üyesi olmakla değil ancak sosyalist bir düzenle mümkündür.

8. TKP Avrupa Birliği'ndeki son gelişmeler hakkında ne düşünüyor? Brexit, AB'nin sonunu getirdi mi?

Avrupa Birliği, kapitalist dünyada bir hegemonik merkez oluşturmak, geniş emekçi kitleleri de bu amaca ikna etmek için hayata geçirilmiş bir projeydi. AB, ABD'nin yanında bir ağırlık merkezi oluşturuyordu ve Sovyetler Birliği'nin olmadığı bir dünyada emekçileri sisteme ikna etmek için bir çekim merkezi işlevi de görecekti.

Fakat kapitalizmin dünyada girdiği çok boyutlu kriz bu projeyi boşa düşürecek bir etki yarattı. şu anda kapitalizmin yaşadığı kriz yalnız ekonomik değil, aynı zamanda ideolojik ve siyasal planda seyrettiğinden Amerikan rüyasıyla birlikte “modern ve yaşanılası” AB de çökmeye başladı.

Kapitalizm şartlarında ölkelerin birliği ancak geçici olabilir ve bu birlikten kazançla çıkacak merkezler güçlenirken projeye ortak edilen ölkeler ve halklarının yoksullaşması kaçınılmazdır.

Brexit, yani İngiltere'nin AB'den çıkışı bu süreç içerisinde geçmişte birkaç defa gündeme geldiğinde AB'nin geleceğine dönük olumlu beklentiler zaten azalmaya başlamıştı; ancak son oylama ve “çıkış” kararı kapitalizmin dünyada yaşadığı büyük belirsizlik ve alternatifsizlikle birleştiğinde AB'nin geleceğine dair kuşkuları arttırıyor. Çünkü kriz, egemenlik alanlarını güçlendirmek isteyen ölkeleri birbirleriyle daha çok rekabet eder hale getiriyor; mevcut bağlar ve ittifaklar, kazanç hesapları doğrultusunda değişime açılıyor.

AB'nin krizi ve dağılışı emekçilere sistemin büyük bir çıkışsızlıkta olduğunu, “daha iyi bir kapitalizm”in mümkün olmadığını, bu doğrultuda pazarlanan projelerin de yalan olduğunu anlattığı ölçüde ölkeler halklarının yararına bir etki yaratıyor. AB'nin emekçi sınıfların hareket etmeye ve başka bir alternatifi düşünmeye başlaması, bu direngenliği hem Avrupa'ya hem de dünyaya yayması insanliğın kurtuluşu açısından olumlu bir enerji anlamına geliyor.

Diğer yandan, AB'nin dağılışının yaratacağı siyasi enerji, örgütlü ve sosyalist bir çözüme bağlanamadıkça emekçi sınıfların altında ezileceği senaryoların yaşama geçme ihtimalini de arttırıyor.

9. TKP NATO'ya neden karşı?

NATO İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından Batı Avrupa'da "komünizm tehlikesi"ni önlemek için ABD öncülüğünde kuruldu. Savaş sırasında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği ile ABD, İngiltere, Fransa aynı cephede Almanya'ya ve onun müttefiki İtalya ile Japon-ya'ya karşı savaşmaktaydılar.

İngiltere, Fransa ve ABD kapitalist sistemle yönetilen ülkelerdi. Bu ülkelerde iktidarı elinde tutanlar, emekçiler değil, tersine çalışanları, emekçileri, işçileri sömüren sınıflar bloğuydu. SSCB'de ise emekçiler iktidardaydı.

Bu koşullarda Batı Avrupa'da, özellikle Fransa, Yunanistan ve İtalya gibi ülkelerde komünizmin prestiji hızla arttı. Komünist partiler iktidarın eşiğine geldiler. Kendi emekçi sınıfı tarafından iktidardan uzaklaştırılacaklarını düşünen Avrupa sermayesinin yardımına ABD yetişti. Bu ülkelere ve bu arada Türkiye'ye komünist faaliyetleri bastırmak için finansal yardım yapıldı. Sadece finansal yardım elbette yetmeyecekti. Bir de askeri örgütlenme gerekiyordu. İşte NATO, Batılı kapitalist ülkelerin SSCB'deki

emekçi iktidarına karşı oluşturduğu, sermaye iktidarının koruyucusu, emekçilerin düşmanı bir askeri ittifak olarak ortaya çıkmıştır.

ABD, İngiltere ve Fransa başta olmak üzere emperyalist ülkeler yeni bir saldırı ve savaş örgütü kurmuşlardı.

O günden bu yana NATO sosyalizme, emekçi halklara karşı etkili bir suç makinesi olarak faaliyetlerini sürdürmüştür.

NATO, birliğe üye bütün ülkelerde Gladio adıyla gizli kontrgerilla örgütleri kurulmasını sağlamıştır. Bu paramiliter yasa dışı örgütler provokasyonlardan bombalamaya kadar çok sayıda insanlık dışı suçları işlemişlerdir. Özellikle sol düşünceye ve hareketlere karşı kullanılan bu gizli örgütler pek çok ülkede olduğu gibi Türkiye'de de birçok faili meçhul cinayetin arkasındaki temel güçtür. ABD güdümlü bu tip NATO örgütlenmelerinin yapıları değişse de hâlâ faaliyet gösterdikleri bilinmelidir.

NATO iddia edildiği gibi bir savunma paketi değildir. 1990'ların başında SSCB çözülmüştür. Ama

kapitalist sistemi kollamak ve savunmak üzere kurulan bu pakt, görevine devam etmekte, tüm dünyaya yayılmakta ve sermayenin egemenliğinin bekçiliği görevini canla başla yerine getirmektedir. NATO, emperyalist kapitalist sistemin yumruğudur ve bu yumruk giderek daha geniş bir coğrafyaya uzanmaktadır.

Sovyet Blok'una karşı kurulduğu iddia edilen NATO bugün emperyalizmin çıkarları doğrultusunda dünyanın her yerinde askeri üsler bulunduruyor.

Türkiye, Kore Savaşı'nda bile bile feda edilen yüzlerce halk evladının kanı üzerinden 1952 yılında NATO üyesi yapıldı. Yıllarca da Sovyetler Birliği tehdidi olduğu söylenerek NATO üyeliği savunuldu. Sovyetler Birliği'nin ne Türkiye ne de başka ülkeler üzerinde bir tehdit oluşturmadığı bu ülke ortadan kalktıktan sonra görüldü.

Türkiye'nin NATO'ya girişi, kesinlikle ülkenin değil, egemen sınıfların çıkarları ve güvenliği doğrultusunda bir karardır.

NATO üyesi olan Türkiye, ordusunu NATO'nun emrine verdi. Üst rütbeli subaylar, kendilerinden çok daha

düşük rütbede olan NATO, daha doğrusu, Amerikan subaylarının emrine girdiler. Eğitimden başlayarak her türlü silah ve diğer araç gereç teminine kadar her konuda NATO ile ABD'ye bağımlı hale geldik. ABD yardımına muhtaç olmadığımız tek bir askeri alan kalmadı.

ABD ile NATO'ya girmeden yapılmaya başlanan ve NATO üyeliği sürecinde sayıları artan bir sürü askeri, ekonomik ve siyasi ikili anlaşma imzalandı. İkili anlaşmalar ve NATO üyeliği sonucunda, ülkemizde doğrudan ABD Savunma Bakanlığı Pentagon'a ya da NATO Komutanlığına bağlı olan askeri üsler açıldı.

Türkiye, günümüzde de NATO'nun taşeronluğunu yapmaktadır. Topraklarımızda ABD ve NATO'nun askeri üsleri varlıklarını sürdürmektedir. İncirlik başta olmak üzere, bu üslerde halen nükleer başlıklı silahlar bulunmaktadır ve bu silahlar ABD subaylarının denetimindedir. Bu üslerden havalanan ABD askeri uçakları, eskiden olduğu gibi, komşularımızın topraklarına askeri müdahalelerde bulunmakta, ülkemizin güvenliği tehdit edilmekte, egemenlik haklarımız hiçe sayılmaktadır.

10. Dünya kaosa mı sürükleniyor? TKP ufukta bir dünya savaşı mı görüyor?

Emperyalistler arası rekabetin kızıştığı ve güçlenen emperyalist ülkelere dünyanın yeniden pay edilmesini istediği bir dönemde bulunuyoruz. Çeşitli emperyalist devletlerin çıkarlarını koruduğu tekeller pazarın, ucuz emek gücü ve hammadde kaynaklarının paylaşımında daha fazla pay alabilmek için giderek şiddetlenen bir rekabet içindeler. Bu rekabet sadece ekonomik araçlarla yürütülmüyor, siyasi bir mücadeleye uzanıyor ve en nihayet askeri çatışma ihtimalini artırıyor.

Bugün Güney Çin Denizi, Kore yarımadası, Ortadoğu, Avrupa'da Baltık Denizi'nden Karadeniz'e uzanan NATO ve Rusya sınırı ve Amerika'da Küba ve Venezuela'dan geçen fay hatları gerilmiş bulunuyor. Hemen dünyanın her yerinde büyük bir silahlanma yarışı sürdürülüyor, ittifaklar yeniden şekilleniyor ve ittifaklar kendi aralarında önemli askeri manevralar yapıyorlar. Bu gerilimin bölgesel savaflara veya bir dünya savaşına dönme olasılığı hiç az değil.

Dahası zaten dünyanın pek çok noktasında irili ufaklı pek çok çatışma ve savaş sürüyor. Yanıbaşımızdaki Suriye bunun örneklerinden bir tanesi.

Tüm bu yaşananlar savaşın emperyalizm çağının ayrılmaz bir parçası olduğunu gösteriyor. Emperyalizm insanların barış içinde yaşama ihtimalini kesin olarak dışlıyor.

İnsanlık bu koşullarda büyük bir savaş ihtimalini göz ardı ederek yaşayamaz ve en önemlisi bunu yok sayarak mücadele edemez. TKP; emperyalistlerin dünya emekçi sınıflarına karşı böyle bir saldırı başlatmaya cesaret etmesi durumunda işçi sınıfının ve onun siyasi öncülerinin buna bütün araçlarla karşı durması gerektiğini söylüyor.

Partimiz, barış mücadelesinden bunu anlıyor ve devrimci mücadeleyle bağını savaşla bu düzen arasındaki ayrılmaz ilişkiden hareketle kuruyor.

Emperyalizme insanlığın sonunu getirebilecek bu çılgınlığının bedelini ağır bir biçimde ödetmek gerekiyor.

11. Emperyalizmin tepesindeki ülkelerin yeri hiç değişmez mi? Dünyadaki ABD hegemonyası hep sürecek mi?

Emperyalist devletler güce bağlı olarak bir hiyerarşi içinde bulundurlar ancak bu hiyerarşi mutlak değildir. İşçi sınıfı tarafından emperyalizme son verilmediği sürece emperyalist piramitte sıralama zaman içinde değişme eğilimi gösterecektir. Bunun en iyi bilinen örneği, İkinci Dünya Savaşı esnasında emperyalist sistemin en tepesindeki İngiltere'nin konumunu kaybetmesi ve ABD'nin sistemin liderliğini üstlenmesidir.

Bugün ise ABD'nin emperyalist sistemindeki yeri tehdit ediliyor. ABD çok kısa bir süre önce dünya üretimine katkı payında Çin tarafından geçildi. ABD emperyalizminin çok önemli bir aracı olan Dolar hegemonyası Avro'dan sonra Çin para birimi Yuan karşısında gerileme belirtileri gösteriyor. Çin, Asya'dan Avrupa ve Afrika'ya uzanan geniş bir coğrafyada farklı projeler vesilesiyle bir hegemonya alanı yaratmaya çalışıyor ve ABD'nin ideolojik/siyasi hegemonyasını tehdit ediyor.

Şu anda Çin ile ittifak ilişkisi içinde olan Rusya'nın Ortadoğu'da oynadığı rol ve ABD'nin Suriye'de istediğini elde edememesi de emperyalist sistemdeki başat konunun sarsıldığını gösteriyor.

Buna karşılık ABD halen askeri olarak dünyanın en güçlü ülkesi olarak biliniyor. Ancak rakip devletlerin, özellikle Çin ve Rusya'nın askeri alanda önemli bir yol kat ettiklerini fark ediyoruz.

TKP emperyalist sistemin içindeki bu çatlakları dikkatle izliyor, öte yandan bu gerilime müdahale edecek işçi sınıfının örgütlü gücünü hesaba katıyor. Örneğin, ABD'de düzenin önemli dayanaklarından "orta sınıfların" hızla erimesi ve bağımsız bir işçi sınıfı siyasetinin etkili hale gelme olasılığını göz önünde bulunduruyor. ABD hegemonyası altındaki Meksika ve diğer Latin Amerika ülkelerindeki işçi sınıfının devrim arayışını yakından izliyor ve dayanışma içinde bulunuyor.

12. Rusya, Çin gibi ülkeler daha iyi bir dünya için ABD ya da AB'nin alternatifi olamaz mı?

Bugünkü Rus devleti Sovyetler Birliği'ne karşı giderek yükselen ve 1990'ların başında başarıya ulaşan bir karşı-devrimle kuruldu. Sosyalist devlete dolayısıyla bütün emekçi sınıflara ait mülklerin yağmalanması ile yeni bir kapitalist sınıf ve özellikle petrol ve doğal gaz gelirlerine bağlı tekeller ortaya çıktı.

Çin ise Çin Devrimi'nden 20 yıl kadar sonra 1970'li yıllardan başlayarak adım adım yapılan reformlarla kapitalizmi yeniden inşa etti. Yüz milyonlarca köylünün ucuz emek gücünün serbest sanayi ve ticaret bölgelerine akmasını sağlayan Çin büyük bir sermaye birikimi elde etti. Çin malları bütün dünya pazarlarını işgal ederken, Çin devleti bu sermaye birikiminin uluslararası çıkarlarını korumak, stratejik ticaret yollarını ele geçirmek, dünya pazarlarında hegemonyasını kurmak ve dev sanayisinin gereksindiği enerji ve hammadde kaynaklarına ulaşmak için uluslararası bir politika geliştirdi.

ABD'nin dünya halklarına karşı işlediği suçlarla döşenmiş kirli tarihine karşı zaman zaman Çin ve Rusya "adalet"i sağlıyormuş gözüküyor. Örneğin, Suriye'de ABD komplosunun başarısızlığında önemli bir rol oynadılar. Buna karşılık Suriye'de askeri üslerinin kalıcılığı ve Suriye'nin savaş sonrasında inşasında şirketleri büyük bir avantaj kazandı.

Yine Çin başta Afrika'dakiler olmak üzere görece zayıf devletlerle ilişkiye geçerken ucuz krediler, altyapı yatırımları ile yaklaşıyor. Ancak nihai olarak bakıldığında Çinli şirketlerin çıkarlarının dışında bir eylem tarif etmek çok zor gözüküyor.

Hem Rusya hem Çin, ABD hegemonyasına karşı aldıkları konum nedeniyle insanları yanıltıyor. Oysa her iki ülkenin de kendi kapitalist çıkarları dışında düşündükleri bir şey yok. Her iki ülke de ABD emperyalizmi geriledikçe kapitalist doğaları gereği dünyadaki işçi sınıflarına gerçek yüzlerini daha fazla göstermek zorunda kalacaklar.

Ne Rusya ne de Çin daha iyi bir dünya için ABD'nin alternatifi olabilir. Kapitalizmin alternatifi başka bir kapitalizm, emperyalist merkezlerin alternatifi başka ve yeni merkezler olamaz. Aydınlık bir geleceği ancak işçi sınıfı kendi siyasi temsilcileriyle ve kendi iktidarı aracılığıyla kurabilir.

13. TKP, Arap Baharı ve sonrasında yaşanan sürece nasıl bakıyor? Arap Baharı'nda gerçekleşenlere devrim diyebilir miyiz?

TKP, Arap Baharı ve sonrasında yaşanan süreci bir emperyalizmin bölgeyi yeniden yapılandırma çabasının bir uzantısı olarak görüyor.

1970'li yıllarda Arap milliyetçiliğinin gerilemesi, İsrail karşısında alınan yenilgiler ve ekonomik sorunlar neticesinde yönünü ABD'ye ve liberal ekonomi politikalarına yönlendiren Arap devletleri, SSCB'nin dağılmasıyla birlikte kendi görece bağımsız pozisyonlarını da koruyamamaya başladılar. Öte yandan ABD de, Soğuk Savaş'ta şekillenen Ortadoğu yapısını değiştirmek için art arda hamleler yapmaya başladı.

Bu hamlelerin en önemlilerinden birisi Irak işgaliydi. Irak'ın işgaline, bir "Büyük Ortadoğu Projesi" ve Ortadoğu'nun sözde demokratikleştirilmesi de eşlik ediyordu. Bu işgal ve proje, ABD'nin bölgedeki ittifak sistemini yeniden yapılan-

dırmayı, ABD'den bağımsız hareket eden unsurlara ket vurmaya, bölgenin "demokrasi" ve "liberalizm" temelinde ideolojik dönüşümünü hedefliyordu.

Halkın haklı öfkesi ile Tunus ve Mısır'da başlayan Arap Baharı'nda da, ABD kitlelerin gücünü ve öfkesini kullanarak bölgesel ve büyük bir yeniden yapılandırma projesini devreye soktu.

Batı dünyasında çoğunlukla "devrim" diye adlandırılan bu süreç, bir devrim değildi; zira bir sınıfın egemenliği başka bir sınıfın egemenliğiyle yer değiştirmemişti. Geline nokta itibarıyla Arap Baharı birçok açıdan fıyaskoyla sonuçlansa da, ABD'nin bölgeye İŞİD'le mücadele adı altında "kahraman" olarak dönmesi ve bahar-öncesi statükonun kırılmış olması, ABD'nin görece başarılıları arasında sayılmalıdır.

14. TKP Suriye savaşı hakkında ne düşünüyor?

TKP, Suriye’de yaşananların emperyalizmin bölgesel planlarından bağımsız ele alınamayacağını düşünüyor. Bu yaklaşım TKP’nin “Arap Baharı” değerlendirmeleriyle de tutarlıdır.

Partimiz en başından beri Suriye halkı ile dayanışmayı ve Türkiye hükümetinin Suriye’ye yönelik cihatçı saldırganlığı beslemesini engellemeyi önüne koydu.

Suriye yönetimi, özellikle Beşar Esad iş başına geldikten sonra Batı ile iyi ilişkiler kurmayı, dışa açılmayı ve ekonomik liberalizasyonu hedefleyen bir siyaset izlemeye başlamıştı. Batı’nın Suriye’den istediği, İran ve Hizbullah’la ilişkilerini kesmesi, İsrail’le normalleşmesi ve ülkenin Batılı sisteme ekonomik entegrasyonuydu.

Arap Baharı’ndan önceki bu süreçte Batı’nın ajanlığını yapan unursa, AKP hükümeti oldu. “Kardeşim Esad”lı dönemlerde dahi, Erdoğan ve AKP iktidarı Suriye’yi “yumuşatarak” uluslararası sisteme dahil etme, bu sırada da Türkiye burjuvazisinin Suriye pazarında öncelik elde etmesini hedefliyordu. AKP’nin bir diğer isteği de Esad’dan Müslüman Kardeşler’e Suriye’de yer açmasıydı.

Baas yönetiminin bu taleplere ayak diremesi Suriye’ye yönelik açık emperyalist saldırganlığı beraberinde getirdi. Dünyanın dört bir yanından cihatçılar, emperyalizmin gözetiminde Suriye’ye sokulurken, ABD’nin bölgesel müttefikleri de türlü cihatçı örgütlere silah ve para desteği vererek Suriye’nin uzun yıllar etkileri silinmeyecek bir yıkımın içerisine düşmesine neden oldular.

TKP bir yandan emperyalist müdahaleye, cihatçı teröre ve bu terörde AKP hükümetinin payına karşı dururken, bir yandan da bölge halklarının emperyalizmden nihai kurtuluşu için çabalarını sürdürüyor. Ancak TKP, Suriye halkının direnişinin bölge halklarına bir nefes alma fırsatı verdiğini bilmekle birlikte, Suriye’de şu anda savaşılan kamplara “eşit mesafede” durmasa da, ABD’nin karşısındaki Rusya ve İran gibi ülkelere herhangi bir ideolojik yakınlık beslemiyor.

15. AKP Suriyeli mültecilere sahip çıkıyor mu? TKP göçmen sorununu nasıl çözmeyi düşünüyor?

AKP bütün dünyaya Suriye'den kaçan insanlara sahip çıktığı yolunda bir propaganda yapıyor. Bu propaganda bir değil bir dizi yalan içermektedir.

Öncelikle Suriye nüfusunun dörtte birine yakın bir oran anlamına gelen 5 milyon kişinin ülkesini terk etmesinin nedeni önüne geçilemez bir afet değildir. Emperyalizm, din-ci gericilik ve bölge devletlerinin örgütlediği bir tezgah sonucunda Suriye'nin bütünü kanlı bir savaş alanına dönüşmüştür. AKP hükümeti bu savaşın başlatıcısıdır ve bundan dolayı kurtarıcı değil suçludur.

İkinci olarak göçmenlerin hukuki statüsü özellikle belirsiz bırakılmıştır. Türkiye'deki göçmenler uluslararası antlaşmalardan doğan haklardan yoksundur. Bu, AKP hükümetine ve hizmet ettiği patron-

lar sınıfına bir dizi avantaj sunar. Örneğin Suriye hükümetine karşı savaşılan unsurların her an yeniden sınırın ötesine geçmesi ve gerektiğinde geriye gelip Türkiye'de sığınak bulması, tedavi olması, askeri ve ideolojik eğitim alması mümkün kılınmıştır. Ciddi bir denetimle bu yasa dışı uygulama gerçekleştirilemezdi.

Çukurova'dan sınır boyuna ve Antep'e uzanan geniş bir bölgede emek gücünün ağırlığı Suriyeli göçmenlere kaymıştır. Kaçak, sigortasız, maliyeti düşük bir emek gücüdür bu. Bu geniş kitlenin kurlsız istihdamı, yerli emekçilerin ücretlerini aşağıya doğru baskılamakta, her tür sınıf örgütlenmesini fiilen zorlaştırmakta ve etkisizleştirmektedir.

Kuralsızlık göçmenleri Ankara'nın dış politikasında bir araç haline

getirmektedir. AKP sık sık başka ülkelere kalabalık grupları göndermekle tehdit etmekte, Batı'dan para sızdırmak için şantajda bulunmaktadır. Başta Almanya olmak üzere AB ülkeleri de göçmen akışını nitelikli, ihtiyaç duyulabilecek unsurlarla sınırlı tutmayı amaçlamakta, bunun karşılığında Türkiye'ye pay ödemeyi de kabul etmektedir.

Göçmenlere vatandaşlık ve seçme hakkı verilmesi de Türkiye ilericiliğine yönelik bir diğer tehdit sourcesidir.

Bu uygulamalar temelden yanlış bir yaklaşımın varlığını kanıtlamaktadır. TKP bu yaklaşımın kırılıp atılmasını savunmaktadır. Suriyeli göçmenler özelinde bu ülkeye yönelik dış müdahalelere son verilmesi ve Suriye halkının meşru Şam yönetimi aracılığıyla ülke güvenliğini sağlaması mevcut göçün çok büyük bölümünü geri çevirecektir. Barış politikası göçmen sorununun çözümünde bir numaralı anahtardır.

Ancak bunun yanı sıra TKP, ülkemizde yaşamak durumunda kalan herkesin temel insan ve vatandaşlık haklarından yararlanmasını savunur. Bu insanlara çalışma olanağı sağlanması ve insanca yaşam koşullarının güvence altına alınması devletin sorumluluğudur. Sosyalist Türkiye sınırlarını yalnızca kendi güvenliği için kapatmayı düşüncecek, ihtiyaç duyan, göç etmek zorunda kalmış insanlarınsa kendilerini evlerinde hissetmelerini mutlaka sağlayacaktır.

Göç olgusu işçi sınıfının örgütsüzleştirilmesi, işsizliğin faturasının başka kökenden işçilere çıkarılması, milliyetçi önyargıların, şovenizmin kışkırtılması anlamına gelir. TKP bu dalganın karşısına örgütlü emekçileri çıkartmanın temel mücadele yolu olduğunu bilmektedir. TKP artık işçi sınıfımızın parçası haline gelen Suriyeli ve başka kökenden emekçileri örgütlemek için uğraş vermekte, diğer yandan yerli işçilerde şovenizm ve ayrımcılığın yükselmesine karşı mücadele etmektedir.

16. TKP yurt dışına asker göndermeye her durumda karşı mı?

Türkiye'nin çok sayıda ülkede askeri bulunmaktadır. Yurt dışında asker bulundurulması milli çıkarlarla gerekçelendirilmekte veya Türkiye'nin uluslararası gücünün kanıtı olarak sunulmaktadır. Bu iki kategorideki tezler asılsızdır ve yurt dışındaki askerler koşulsuz ve derhal geri çekilmelidir. Halkımızın yurt dışında asker bulundurulmasında bir çıkarı yoktur.

İlk akla gelen Kıbrıs olmaktadır. Kıbrıs'ın bir kez daha kana bulanması-nın önüne geçecek olan faktör Ada'nın bir bölümünün askeri anlamda Türk Ordusunun denetiminde tutulması değildir. Bu fiili durum gerek hukuk gerekse Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türkleri de kapsayan yerli nüfusun çoğunluğu tarafından gayri meşru sayıldığı gibi, başlı başına bir sorun oluşturmaktadır. Ankara hükümetleri Kıbrıs'ta çözüm olsa bile TSK'yı geri çekmeyeceklerini açıklayacak kadar konuyu şirazesinden çıkartmış bulunuyorlar.

Türkiye'nin Suriye ve Irak'taki askeri varlığı da gayrimeşrudur. Üstelik bu ülkelerdeki askeri varlığımız, iddia edildiği gibi yurttaşlarımızın güvenliği-ni artırmamakta, tam tersine onlara yönelik tehdidi büyötmektedir.

Türkiye NATO üyesi olması nedeniyle çeşitli askeri misyonlara katılmakta, ayrıca subayları NATO görev ve eğitimlerinden geçirilmektedir. Lakin NATO emperyalist bir savaş örgütüdür. TKP, NATO'nun dağıtılmasını, Türkiye'nin NATO'dan ayrılmasını ve bugün NATO üyeliği nedeniyle üstlenilen askeri görevlerin derhal reddedilmesini talep etmektedir.

Türkiye çeşitli ülkelerde askeri eğitim vermek, güç gösterisi yapmak, uluslararası işgal güçlerine katkı vermek gibi gerekçelerle asker bulundurmaktadır. Bütün bunlar gayrimeşrudur. Askeri güç siyasetin bir enstrümanıdır. Bağımsız, antiemperyalist, halklarla dayanışmayı öne çıkaran bir dış politika çizgisinde böyle bir enstrümana da yer kalmayacaktır.

Yurt dışında askeri güç bulundurmak emperyalistliğe özenmek anlamına da gelir. TKP Türkiye'nin tehdit kapasitesiyle değil, barışı savunmasıyla güçleneceğine inanmaktadır. Kaldı ki, kapitalist sistemin bağımlı ülkelere-rinden biri olmanın ötesine geçemeyen Türkiye'nin emperyalistler sınıfına dahil olması ve dünya kök söktürmesi yalnızca düşmanlıkları körüklediği için yanlış olmakla kalmamaktadır. Bu aynı zamanda maddi olarak mümkün değildir.

Türkiye'nin yurt dışındaki askeri varlığı emperyalist merkezlerin icazetiyle ve üçüncü taraflara karşı pazarlık kozu olarak anlam kazanmaktadır. TKP askerlerimizin kayıtsız şartsız, hemen ülkelere dönmelerini talep etmektedir.

17. TKP orduya nasıl bakıyor?

Bu soru iki şekilde yanıtlanabilir. Eğer sorudaki ordudan kastedilen askerlik kurumu veya genel olarak ordu kavramı ise, Türkiye Komünist Partisi, askerlik kurumuna da, orduya da karşı değildir.

Komünistler, toplumun tüm kesimlerinin siyasete katılmasından yanadır. Bu yüzden askerlerin de tıpkı tüm toplum kesimleri gibi ama onlarla eşit şartlarda siyaset yapmalarından yanadır. Bu şartlar sağlandığında tüm toplum kesimleri gibi askerler arasında da halkın ve emekçilerin yanında yer alanlar olacak ve onlar da emekçi halkımızın iktidarı için mücadele edebileceklerdir.

Şayet kastedilen kurumsal kimliği ile Türk Silahlı Kuvvetleri ise, TSK bir bütün olarak

bu düzenin bir aracı ve en önemli baskı aygıtıdır. Ordunun içinde iletici, halkçı ve hatta devrimci bireylerin görev yapması bu gerçeği değiştirmez.

Türkiye, NATO üyesi bir ülkedir. TSK de tamamen NATO standartlarında yapılandırılmıştır. NATO, ABD güdümünde, emperyalizmin çıkarlarını kollayan, işçilere ve geniş halk kesimlerine düşman bir örgüttür. Ordunun yönetici kademelerine atanacak tüm subaylar bu özellikler çerçevesinde belirlenmektedir.

TSK, OYAK ve benzeri kurumlarla olan bağlantı nedeniyle serbest piyasa ekonomisinin bir parçasıdır.

Üst düzey subaylar bu ilişkilerden görevdeyken ve emekliliklerinde çıkar sağlamaktadır.

Tüm bu nedenlerden dolayı bugünkü haliyle TSK düzeni koruyan bir kurum olarak hareket etmektedir. Bu ilişkilere sahip subayların, ABD'den bağımsız hareket edemeyecek olması, ülkemizin ve halkımızın güvenliği açısından büyük bir tehlike yaratmaktadır. Türkiye'deki darbelerin arkasında yatan zihniyet de budur. Ordu, patronların ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yönetime el koymuş, yine onların çıkarları doğrultusunda solun üzerine büyük bir şiddetle gitmiş ve bugün ciddi bir tehdit olarak görülen dinci gericiliğin önünü açmıştır. İçinde bulunduğumuz dönemin tohumları o dönemlerde askerler eliyle atılmıştır.

TSK, AKP döneminde düzenin eğitimleri ve ihtiyaçlarına uygun şekilde yeniden yapılandırılmış, AKP'nin planlarına karşı çıkan askerler tasfiye edilmiştir.

15 Temmuz darbe girişimi TSK'nin içindeki İslamcı ve gerici örgütlenmenin boyutlarını da göz önüne sermiştir.

TKP, NATO'dan çıkılması kadar, NATO güdümünde olan, AKP ve başka İslamcı örgütlerin mücadele alanına dönüşmüş silahlı kuvvetlerin yurtseverlik ilkesi çerçevesinde ve emekçilerin çıkarlarını savunmak amacıyla yeni baştan kurulmasından yanadır.

18. 15 Temmuz bir kurmaca mıydı, TKP darbe girişimi hakkında ne düşünüyor?

Türkiye 15 Temmuz 2016'da, merkezinde Fethullahçı örgütlenmenin durduğu, uluslararası bağlantıları olan gerçek bir darbe girişimine tanık oldu.

Darbe girişimi, Erdoğan ve AKP'yi iktidara getiren ve zaman içerisinde güçlendiren koalisyondaki çatlakların ürünüydü. Darbe girişimin hedefi temel olarak Erdoğan'ın AKP rejimi için zemin hazırlamaktı.

Erdoğan'ın kontrol edilmesi giderek zorlaşan bir siyasetçi olduğunu düşünen güç odaklarının bu darbe girişimine destek olduğu, en azından darbecileri cesaretlendirdiği açık bir gerçektir. Darbeciler yıllarca Erdoğan'la birlikte hareket etmenin avantajlarından yararlanmış, devletin en kritik noktalarına yerleşmişti. Ancak bu iç içelik aynı zamanda darbecilerin zayıf noktasıydı.

İktidardaki koalisyonun Erdoğan yanlıları ile Erdoğan karşıtları unsurlarının ayrıştırılamaması, darbeciler hakkında önceden istihbarat toplanmasını kolaylaştırmış, birçok kişi saat saat taraf değiştirmiş, kimin darbeci kimin darbe karşıtı olduğu anlaşılamamıştır. Bu karışıklığa rağmen yaşanan gerçek bir darbe girişimidir.

Girişimin Amerikancı ve halk düşmanı bir karakter taşıması, hükümeti hiçbir biçimde aklamamaktadır. Tersine bu darbe girişiminden en az darbeciler kadar, onlarla birlikte Türkiye'de gerici operasyonlara imza atan, ülkeyi karanlığa mahkûm eden siyasi iktidar da sorumludur.

19. Erdoğan 15 Temmuz'dan güçlenerek mi çıktı?

Tayyip Erdoğan 15 Temmuz darbe girişiminden çok ciddi siyasi yaralar alarak çıkmıştır. 16 Temmuz sabahı, Erdoğan ordusuna sözü geçmeyen, en yakınındaki bürokratların kendisine karşı bir komploya karıştığı, kimseye güvenmeyen ve güvenilemeyecek, dünyada tecrit edilmiş, inandırıcılığını yitirmiş bir liderdi.

Bu zayıflığın kısmen giderilmesinin temelde iki nedeni vardır.

Bunlardan ilki zayıflayan Erdoğan'ın darbe girişiminden hemen sonra Türkiye'de o ana kadar zaman zaman didiştiği TUSİAD sermayesini ihya eden adımlar atmaya başlamasıdır. OHAL döneminde en az insanların sorgusuz sualsiz, kanıtsız görevden alınmaları kadar, hükümetin kanun hükmünde kararnamele işçi sınıfının zaten budanmış haklarını tamamen orta-

dan kaldırması, sermayeye usulsüz bir biçimde kaynak aktarması da önemsenmelidir.

Patronlar darbe girişiminden sonra Erdoğan'ın çaresizliğini görerek onun bu durumundan yararlanmaya karar vermiştir.

Erdoğan'a bu zor döneminde düzen muhalefeti de yardımcı olmuştur. Düzen muhalefeti, en az AKP kadar Fethullahçı örgütlenmeyle içli dışlı olmuşken, darbe girişiminden sonra AKP'ye "Yenikapı ruhu" adı altında sınırsız destek vererek, sermayenin köşeye sıkışan Erdoğan'dan sonuna kadar yararlanma hesabına yardımcı olmuştur.

Şimdi aynı muhalefet bir kez daha büyük sermayenin siyasal alanı yeniden tasarlama çabalarının doğrudan parçasıdır.

20. Erdoğan ne zaman iktidardan düşecek?

Tayyip Erdoğan'ın Başbakanlığı yıllarında da sonrasında Cumhurbaşkanlığı döneminde de çok soruldu “ne zaman iktidardan düşeceği.” 15 yılı aşkın bir süre boyunca Türkiye siyasetinde belirleyici öneme sahip olan biri olarak Tayyip Erdoğan'ın yenilgisi üzerine bir tartışmanın sürmesini kimse yadırgamamalı. Üstelik Erdoğan, toplumun en az yarısını öfkeliendiren, rahatsız eden, dünyada da çok tepki çeken bir kişi.

Ancak bu soru, halkımızı nasıl bir tuzağa düşürecek hesaplanarak yanıtlanmalıdır. Sorunların kaynağında tek bir kişinin olduğunu düşünmek belki bizi rahatlatabilir ama sağlıklı bir sonuca götürmez. Aslında Erdoğan ne kadar önemli olursa olsun, Türkiye'deki sorunların kaynağından çok sonucudur. Tayyip Erdoğan yıllar önce Türkiye'nin kaderini elinde tutan zengin patronların, uluslararası tekellerin ve emperyalist devletlerin desteği ile iktidara geldi. Türkiye'nin asıl sorunu işte bu sömürücü sınıflardır. Yalnız Erdoğan gittiğinde, sömürücü sınıflar da gitmeyecektir.

Bu nedenle Erdoğan'ın gitmesinden çok Erdoğan'ın nasıl ve kimler tarafından gönderileceği önemlidir. Eğer Erdoğan bugün kendisiyle gerilim yaşamakta olan zengin patronlar, uluslararası tekeller ve emperyalist ülkeler tarafından alaşağı edilirse, bunun halkımıza hiçbir faydası olmayacak, belki de Türkiye bugünkünden daha karanlık bir döneme girecektir.

Türkiye'nin önünü açması için, Erdoğan'ın gidişine halkımızın, emekçilerin örgütlü mücadelesinin yol açması gerekir. 2013'te Haziran Direnişi'nde bunun mümkün olabileceği görüldü. Zaten bu görüldüğü için düzen güçleri, medya, sözde muhalefet partileri ve emperyalist ülkeler Erdoğan'ı halk hareketiyle değil saray entrikaları ile veya patron aklıyla oluşturulan siyasal ittifaklarla indirmeye çalışıyorlar.

Türkiye Komünist Partisi bu çabalardan uzak durmakta ve emekçi halkın örgütlü mücadelesinin yükselmesi için yoğun bir çalışma sürdürmektedir. Erdoğan'a karşı mücadelenin sermaye düzeni ve emperyalizme karşı mücadeleden koparılamayacağı, partimizin her zaman temel aldığı bir gerçektir.

21. Türkiye'ye şeriat mı geliyor?

Türkiye AKP iktidarı eliyle yıllardır cemaat kültürüne mahkûm edilen, kaderine boyun eğmeye zorlanan, bütün olan bitene sessiz kalması istenen, sürekli olarak itaat eden bir topluma dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Halkın her konuda, cemaat liderlerine, tarikat şeflerine rağbet etmesinin önü açılmaktadır. Bir iş cinayeti, bir deprem ya da yangın dini kimi söylemler ve gerekçelerle açıklanmaya çalışılmaktadır. Bu durum, devletin halka karşı her türden görev ve sorumluluklarından kurtulması anlamına da gelmektedir. Yıllar boyunca devletin önemli kurumları cemaat örgütlenmelerine teslim edilmiştir.

15 Temmuz 2016 darbe girişimi ve sonrasında yaşananlar, bu cemaatlerden birinin ne denli yayıldığını ve devlet kurumlarını ele geçirdiğini bize göstermiştir.

AKP iktidarı döneminde yapılan veya yapılmaya çalışılan pek çok yasal düzenleme şeriat devletine has uygulamalardır. AKP toplumsal bir direniş görmedikçe bu doğrultuda devam edecektir.

Öte yandan ülkemiz şeriatı kolayca kabul edecek bir toplumsal ve sınıfsal yapıya sahip değildir. Fakat buna çok meyilli ve istekli bir toplum varmış gibi yansıtılmaktadır. Oysa başta 2013 Haziran Direnişi olmak üzere bunun tersini gösteren pek çok örnek bulunmaktadır.

Haziran Direnişi gibi örnekler Türkiye'nin şeriat yolunda ilerleyip ilerlemeyeceğine halkın örgütlü direnişinin karar vereceğinin ispatıdır. Türkiye'de yaşanan gelişmelere seyirci kalındıkça, Türkiye'nin her yöne gitmesi mümkündür.

TKP her türden din ve mezhep siyasetinin, devlet kurumlarının cemaat ve tarikatlarca ele geçirilmesinin, emekçi halkın eşitlik ve özgürlük mücadelesine gölge düşürecek her türden girişiminin karşısında durmaktadır.

Parti, Türkiye'deki aydınlanmacılığın öncüsüdür ve Türkiye'nin bir şeriat devleti olmaması için mücadele etmektedir. Türkiye'nin bu mücadeleyi taşıyacak toplumsal ve sınıfsal birikimi vardır.

22. TKP gelecekte bir iç savaş olasılığı görüyor mu?

Ülkemizde gelecekte bir iç savaş ihtimali vardır. AKP'nin yönettiği Türkiye, özellikle son yıllarda artan sıcak gelişmelerin yaşandığı, dünyada olan bitenle paralel olarak belirsizliklerin boy gösterdiği, güvenliksiz bir ülke haline gelmiştir.

Türkiye'de yaşanacak bir iç savaş sürecinin, ülkenin bölünmesini de beraberinde getirmesi olasılık dahilindedir. Komünistler bu olasılığa karşı Türkiye'nin bölünmesine karşı çıkarlar ve ülke sınırlarının değişmezliğini savunurlar.

Patronlar ve onların temsilcileri hükümetler tarafından zaman zaman etnik temelli gerilimlerin tırmandırılmasının ya da önünün açılmasının, emekçi halkın içerisinde intikam içeren duyguların beslenmesinin altında yatan neden, ülkede yaşanan olumsuz gelişmelerin asıl sebeplerinin gizlenmeye çalışılmasıdır. Çünkü mevcut sistemin ve yürütücülerinin varlıklarını devam ettirebilmeleri ancak bu şekilde mümkün olabilmektedir.

Dahası, Türkiye'de AKP iktidarıyla birlikte mezhepsel gerilimler de artmıştır. AKP mezhep çatışmalarını kışkırtmakta, laik duyarlılıklara sahip insanlar hedef tahtasına oturtulmaktadır. Bu tür gerilimlerin çatışmalara dönüşmesi de ne yazık ki ihtimal dahilindedir.

Türkiyeli emekçilerin hoşnutsuzluklarını ve biriken öfkelerini asıl muhatapları olan patronlara yöneltmek yerine birbirlerini hedef tahtasına koymalarına neden olan bu hedef şaşırtmadır. Bu hedef şaşırtmanın bir sonucu, örneğin, bulunduğu işyerinde düşük ücretle çalışan bir işçinin bu durumdan duyduğu öfkeyi patronuna yöneltmek yerine sigortasız ve kendinden daha ucuza çalışan bir Suriyeli işçiye yöneltmesine yol açmasıdır. Asıl düşmanın görmezden gelindiği, ülkedeki eşitsizliklerin ve adaletsizliklerin temelinde yatan sorunların çözümlerini yine kendi içindeki anlaşmazlıklarda arayan bir emekçi toplamı emperyalistler açısından bulunmaz bir nimettir.

Komünistlerin bu durumu tersine çevirmek ve emekçi halkın gözüne indirilmeye çalışılan perdeyi kaldırıp atmak gibi bir görev ve sorumluluğu vardır. Emekçi halka anlatılması gereken karşıımızdakilerin kendi sınıflarının çıkarları uğruna birlikte, örgütlü ve sistemli hareket ettikleri; buna karşın bize düşenin de kendi sınıfımızın çıkarları için, eşitlik ve özgürlük için birlikte hareket edilmesi gerektiğidir.

23. TKP “düzen partisi” tanımlamasını çok sık kullanıyor. Bununla ne demek istiyor?

Düzen, sermaye sınıfının iktidarını devam ettirdiği, sömürünün var olduğu toplumsal sisteme verilen gündelik isimdir. Sermaye sınıfı iktidardayken toplumun siyasal, ekonomik ve hatta kültürel işleyişi bu sınıfın çıkarı doğrultusunda devam ettirilmek istenir. Sermaye sınıfı kâr hırsıyla var olduğundan tüm toplumsal yaşam bu hırs doğrultusunda kötürümleşir ve yaşanılmaz hale gelir.

Düzen bir yandan insanların var olan yaşam biçiminin ve konforlarının sürmesini simgelerken, diğer yandan insanların bu hayatta karşılaştıkları tüm zorlukların da ismidir.

TKP, düzen sözcüğünü bugünkü sıkıntılarımızın temel kaynağını göstermek için kullanır. Parti bu nedenle bu düzeni yıkmak istemektedir. Ama bir şartla... Yerine başka bir düzen, emekten, insanlıktan yana, eşitlik ve özgürlük getirecek bir düzen kurma şartıyla...

Düzen partisi ise, bu düzenin aynen devam etmesi için çaba harcayan, bu toplumsal sistemi muhafaza etme ve korumak amaçlı çalışan partilere verilen isimdir. Düzen partileri sistemin başında duran

patronların iktidarının değişmeden devam edebilmesi için siyaset yaparlar. Onlar politik hatlarını bu düzenden dışarı çıkışın ve bu toplumsal sistemin bir alternatifi-nin olmadığı kandırmacası üzerine kurarlar.

İşçiler, emekçiler olarak bizim çıkarlarımız aslında sömürünün olmadığı başka bir düzenden yanadır. Bu düzenin devamlılığı işimize gelmemektedir. Ancak sömürü düzeninin kanıksanması, sömürünün din, millet gibi kavramlarla örtülmesi, bazen de “bu sömürü düzenini yıkamayız ama en azından biraz düzeltebiliriz” gibi vaatler seçim sandığı ortaya konulduğunda oldukça etkili olmaktadır.

Bu kandırmacayı yalnızca seçim dönemlerinde değil, çocukluktan itibaren evde, mahallede, okulda, işyerinde duymaya başlarız. Sömürü düzeni bizi dört bir yandan kendisine bağlamaktadır. Bugün ihtiyaç olan, sömürülenlere gerçek çıkarlarını yüksek sesle haykıran ve başka bir düzenin mümkün olduğunu anlatan cesur, öncü insanlardır. TKP bu insanları bir araya getirmek ve böylece güçlerini artırmak için vardır.

24. AKP karşıtlığı toplumsal muhalefetin ortak paydası değil midir? Öyleyse, AKP'ye karşı tüm siyasi partilerin ittifak yapmasının ne sakıncası olabilir?

AKP'ye karşı çok kitlesel bir tepki var. Toplumun önemli bir kesimi ile AKP'ye karşı.

Bu kesim, toplumun etkili, üretken ve çoğu zaman da ileri kesimlerini oluşturuyor. Siyasal partilerle ilişkileri hatta siyasal yönelimleri ne olursa olsun.

AKP karşıtlığının temelini büyük ölçüde komünistlerin de sahip çıktığı, hatta öncülüğünü yaptığı değerler oluşturuyor. Bağımsızlık ilkesi, barış arzusu, bir yol gösterici olarak bilime bağlılık, kadın-erkek eşitliğinin sağlanması isteği gibi.

Toplumsal dokuda AKP karşıtlığı bunlarla belirlenirken, yine de tek

parça olarak, tam bir uyumla ortaya çıkmıyor.

Oysa tutarlı bir AKP karşıtlığının tek yolu işçi sınıfının, emekçi halkın yanında yer almaktan geçiyor. Aydınlanma ve çağdaşlaşma arayışı, yoksul emekçileri görmezden gelerek, eğitimde parasallaştırmaya onay verip özelleştirmeyi savunarak yürütülemiyor.

Ama AKP karşıtlığı, siyasal ifadelelerini yaratmak, karşıtlığa temel olan değerleri pozitif bir kurucu talep haline getirmek, giderek iktidara talip olmak konularında tıkanıyor.

Düzen siyaseti, AKP'nin karşısında oluşan toplumsal yığınağı kontrol

altına almak ve törpülemek için bu tıkanmayı kullanıyor.

Sermaye sınıfı, çok kolay gözden çıkartıp, deyim yerindeyse cami avlusuna terk edebildiği ilerici fikirleri, zaptı rapt altına almak, kontrolden çıkmaması için kendi avcunda tutmak istiyor. Düzen siyasetinin AKP dışı unsurlarını bu noktada göreve çağırıyor.

Sorun, toplumdaki AKP karşıtlığının TKP'nin görüşlerine bire bir uymaması değil. "Tüm siyasi partiler" bu karşıtlık temelinde birleştiğinde, toplumdaki AKP karşıtlığını temsil eden bir cephe de ortaya çıkmıyor. Toplumda AKP ve Erdoğan nefretinde cisimleşen, öncesi ve sonrası da olan bir gerici karşıtlık birikim var. "Tüm siyasi partilerin" AKP karşıtlığında birleşmesi çağırısı, bu birikimin radikalleşmesi, giderek düzenin tüm gerici unsurlarına yönelmesi ve yönetilemez hale gelmesi ihtimaline

karşı devreye giriyor.

İşin aslı, bugün "hayır cephesi" adı verilen, neredeyse AKP dışındaki tüm düzen partilerini de kapsadığı iddia edilen "AKP karşıtlık birliği" AKP'ye ilerici bir alternatif yaratmayı da hedeflemiyor. AKP'yi gözden çıkarmadan, merkez sağda daha kabul edilebilir bir yeni odağı, büyük ölçüde AKP kaynaklarıyla yaratmak asıl amaç. Toplumda zaman zaman infial seviyesine ulaşan AKP karşıtlığı, AKP'deki sağcı, piyasacı, gerici birikimi Erdoğan tekelinden kurtarmak için bir baskı aracı olarak kullanılıyor.

Düzen siyasetinin ve sermaye sınıfının halkımıza "bu kadarına da şükür" dedirtmesine TKP izin veremez, vermeyecektir.

TKP, AKP karşıtlığına bir değer veriyor. Ama sorunun Erdoğan'dan veya AKP'den ibaret olmadığını savunuyor.

25. TKP “AKP Türkiye’si” kavramıyla ne anlatmak istiyor? “AKP Türkiye’si”nde diğ er düzen partilerinin yeri nedir?

Türkiye kapitalist bir ülkedir. Emperyalizme ekonomik ve siyasal olarak bağımlı sosyal-ekonomik düzenin tepesinde sermaye sınıfı, yani holdingler ve bankalarla örgütlenmiş para babaları ile onların eteklerinde yuvalanmış her boydan sömürücü mülk sahipleri vardır. Bu yapıda siyasal iktidara yerleşen tüm partiler sermaye sınıfının hizmetindedir.

Özetle ülkemiz, parababalarının Türkiye’si’dir.

Gerici, piyasacı ve Amerikancı AKP’nin son 15 yılda bu yapıya yeni bir şek il verdiği, kendi özgün rengini çalarak dönüştürmeye çalıştığı ise bir gerçektir.

AKP Türkiye’si patronların ve emperyalist odakların ihtiyaçlarına özgün yanıtlar veren bir islamcı sağ partinin elindeki bir düzen taslağıdır. Bu taslak, devlet ve siyaset düzleminde inşasını tamamlamış, toplum ve ideoloji düzleminde ise imkansızlığını ispatlamıştır.

AKP Türkiye’si, emekçileri düzene bağlamak için elindeki araçları tüketmiş olan patronlara bu konuda sunulan bir alternatiftir. Tarikatlar, Osmanlı hayalleri, yayılmacı içeriğı kuvvetlendirilmiş Türk-Islam sentezi...

AKP Türkiye’si, bölgesel karışıklıklar, emperyalist merkezlerin korkutan çıkışları ve kendi vizyonsuzluğu içinde tıkanmış kapitalistlere sunulan Yeni Osmanlı projeleridir. Yayılmacıdır, cihatçıdır, militaristtir ve mace-racıdır. Hem yerli patronlara hem de emperyalistlere bu nitelikler cazip geldiğı kadar güvensizlik vermektedir.

AKP Türkiye’si, kapitalist gelişme için de bir ihtiyaç olan ilerlemenin, devrim korkusu yüzünden bastırılması, toplumun gericileştirilmesidir.

Diğ er düzen partileri, bu tarif ettiğimiz dinamik süreç içinde değış en roller oynamaktadır. Normal şartlar altında, her birinin kendi alternatif projeleri ile AKP karşısında birer seçenek olarak şekillenmeleri beklenirdi. Uzun süredir, düzen partilerinin neredeyse tek işlevi, iddia ve misyonu, AKP Türkiye’si’ni dengelemeye indirgenmiştir.

AKP Türkiye’si’nde düzen partilerinin ufku sermayenin ve emperyalizmin AKP’ye ayar vermesi ile sınırlıdır.

AKP Türkiye’si’nin temel bazı niteliklerini koruyarak, haddini aştığı yerleri törpülemek, Erdoğan’ın maceracılığın tadını kaçırdığı yerlerde, “maceraya son verecek” bir başka muhafazakar alternatifi güçlendirmek. Düzen muhalefetine ufku bunlarla sınırlıdır.

Tüpraş Fuel Oil
Dönüşüm Tesisi
Açılış Töreni

26. TKP neden AKP'ye karşı CHP ve HDP'yi desteklemiyor?

“Ortada bir cephe var ve TKP başka bir cephe kurarak buradaki güçleri bölüyor...” TKP'den destekçilik bekleyenlerin savunduğu görüş kabaca böyle özetlenebilir.

Bu ifade yanlıştır. TKP, var olan bir cepheleşmeyi reddederek bölücü-lük yapmıyor. Ortada gerçek bir cepheleşme yok ve TKP gerçekten bir cephe açmaktan yanadır.

HDP ile ilgili sorun, bu mücadelenin bir karşıtlığa değil bir pazarlığa oturmasıdır. Gizli bir pazarlıktan söz etmiyoruz. HDP'nin bu pazarlık masasında AKP'ye iktidarı hediye edip, Kürtler için özel statü aldığını da söylemiyoruz. HDP, kendi temsil ettiği talepler [en başta Kürtlerin artık Türkiye'den daha geniş bir bölgede siyasal statü talepleri] için AKP'nin karşısına çıkmaktadır.

Bu taleplerin başka bazı taleplerle birleştirilmesi (ülkenin bütünü için demokratikleşme) ise bir yanıyla konjonktüre bağlıdır, diğer yanıyla da bir taktikten ibarettir.

AKP'nin uluslararası koşullarla da uyumlu bir otorite olduğu dönemlerde HDP'nin demokrasi talebi çarpılmış, laikliğin tasfiyesine dönük adımlar desteklenmiştir. AKP'nin hem uluslararası sistem içinde hem de ülkedeki toplumsal mücadeleler karşısında zayıf düştüğü, otoritesinin sarsıldığı dönemlerde ise HDP, “talepler için muhatap güçlü iktidardır” yaklaşımını terk etmiştir. Bunun nedeni AKP karşıtlığı değildir. HDP, AKP'nin artık “yetkisiz” olduğunu görerek hareket etmektedir. “AKP karşısında desteklenmeli” denilen HDP'nin konumu budur. HDP'yi ve temsil

ettiği talepleri desteklemek bir politik tercihtir ancak bunun “AKP karşısında HDP’yi desteklemek” biçiminde ifade edilmesi mümkün değildir. HDP’nin tüm iniş ve çıkışları bir düzen partisinin özelliklerini yansıtmaktadır. Sınıf çelişkilerinde taraf olmayan bir partinin liberal tavır geliştirmesi bir kuraldır.

CHP’nin AKP karşısındaki duruşu ise TKP için iki nedenle sorundur. Birincisi CHP, AKP’ye karşı bir alternatif gibi değil, AKP’nin freni gibi davranmaktadır. CHP söz gelimi laikliği yeniden ihya etmek gibi bir hedefle değil, AKP’nin devlet zorunu da kullanarak bastıracağı dinselleşmeyi kabul ederek hareket ediyor. Bu açıdan AKP’yi frenleyen bir muhalefet izleyen CHP, aslında sadece sistemi AKP’nin aşırı cılık eğilimlerinin yarattığı savrulmalardan korumuş oluyor. Bu da gericiğin uygun koşulları bulunduğu hızlanmasına, kendi hedefine doğru yol almasına yapıyor. İkincisi, CHP,

AKP’ye karşı dururken sonucu sermaye sınıfından ve emperyalist merkezlerden bekliyor. CHP’nin “AKP’yle mücadele” taktiklerinin merkezinde egemen güçlere kendini beğendirmeye çalışması duruyor. TKP’nin CHP’ye vereceği desteğin somut karşılığı da bu güçlerden “solu da peşine taktı” takdirini almasına yardım etmek olur. Solda bu yardımı esirgemeyen yeterince kişi ve grup var.

Bir düzen partisi olan CHP’nin, emekçilerin AKP’ye dönük tepkilerini değerlendirip, bunlarla güçlenirken bile emekçi halka değil, para babalarına oynaması, TKP gibi bir işçi sınıfı partisinin “AKP’ye karşı CHP’yi desteklemek” tuzağına düşmemesi için yeterlidir.

TKP, düzen partilerinin sürdürdüğü bayrak yarışında yan roller almak için değil, işçi sınıfını devrimcileştirerek siyaset sahnesinde hakim olmak için kurulmuştur.

27. TKP Adalet Yürüyüşü'ne neden katılmadı, Adalet Mitingi'nde toplanan yüzbinler Türkiye'nin umudu değil mi?

Adalet Yürüyüşü, milyonlarca insanın umut arayışına seslenmiştir. Ancak bu yürüyüş, Kılıçdaroğlu'nun yürüyüşüdür.

AKP'nin biçtiği deli gömleğine girmeyi reddeden milyonlarca insan, uzun süredir merkez siyasetteki muhalif partilerden çıkış beklemektedir. Böylesi bir çıkış için milyonlarca insanın desteğini alabileceğini bilen düzen siyasetçilerinin yaşadığı bir ikilem şudur: 15 yıllık AKP iktidarını devirmek isteyen milyonların karşısına bir umut olarak çıkmaktan, AKP'yi devirecek bir hareketi yaratmaktan daha zor olanı, bunun devamını getirmek, bir iktidar alternatifi sunmaktır.

Düzen partilerinin ufku AKP'nin sermaye yanlısı Amerikancı politikalarının tekrarından öteye gitmiyor. Halk onlardan AKP'yi devirmelerini bekliyor ama onlar AKP'yi devirdiklerinde ne yapacaklarını bilmiyorlar.

Yaşadıkları bir başka ikilem ise şudur: AKP'yi devirecek rüzgarın önüne geçip yürüdüklerinde, bu rüzgarı, oluşan kitle hareketini nerede tutabileceklerini bilmiyorlar. Onlardan çıkış bekleyen, “önümüze düşün arkanızdan gelelim” diyen kitlelerin “dur” dediklerinde durmayacaklarından korkuyorlar.

İşte bu korkularla yaşayan, temsil ettiği düzen güçleri için AKP'ye

“ayar vermek” görevini üzerinde hissedenden ama bunu her yaptığında umutlanıp harekete geçen kitlelerin üzerine çökeceğinden korkan Kılıçdaroğlu, Adalet Yürüyüşü ile sırtındaki yükü hafifletmek istemiştir.

Adalet Yürüyüşü'nü destekleyen milyonlarca insan ne kadar samimiyse, yürüyüşün tüm aşamalarında belirleyici olan, tüm süreci yönlendiren Kılıçdaroğlu da o kadar samimiyetten uzaktır.

Adalet Yürüyüşü, muhalefetin kitlesel çıkışı olarak sunulmuştur. Oysa Kılıçdaroğlu'nun amacı AKP içinde ve çevresinde Erdoğan'a alternatif olabilecek güçleri cesaretlendirmektir.

Adalet Yürüyüşü, sosyal demokratların bir hamlesi olarak görülmüştür. Oysa Kılıçdaroğlu bu yürüyüşle Meral Akşener'in eline oynamıştır, Erdoğan dışı islamcılarının eline oynamıştır, Alman devletinin eline oynamıştır.

Adalet Yürüyüşü, muhalefete herkesin kabul edeceği, evrensel meşruiyeti olan bir kavramı hediye etmiş görünmektedir: Adalet. Bu yürüyüşle, Erdoğan karşıtlarının objektif olarak haklı oldukları, sadece “adalet” isteyerek itiraz edilemeyecek bir şey yaptıkları anlatılmıştır. Oysa, bu aynı zamanda adaletsizlik karşısında silahsızlan-

mak anlamına gelmektedir. “Adalet herkese lazım”sa, adaletsizlikle mücadelede herkesin yeri vardır! Karşı tarafı olmayan, cezalandırmak, intikam almak ya da gasp edilenleri geri almak gibi bir amacı olmayan, “herkesin ihtiyaç duyduğu adaleti sağlayıp” çekilecek olan bir hareket, toplumsal tepkinin yumuşatılıp sulandırılmasından başka bir anlam taşımaz. Temelinde adaletsizlik olan bir düzeni koruyup, onun en adaletsiz yöneticilerini terbiye etmek için seçilmiş bir yoldur bu.

Adalet Yürüyüşü, birikmiş halk tepkisinin kapaklarını açacak, AKP’ye karşı oluşmuş kitlesel öfkeyi yollara dökcek bir çıkış olarak görülmüştür. Oysa yürüyüşü düzenleyen irade, küçük manevralarla bu öfkeyi gemleyeceğini bilerek yola çıkmıştır. Atacağı her türlü geri adımı, yapacağı her türlü ilkesiz manevrayı, “provokasyona gelmemek” adına, “akılcı liderlik” görüntüsüyle kabul ettireceğini bilen Kılıçdaroğlu, bu yürüyüşle asıl darbeyi Erdoğan’a değil, parti içi

muhalefete vurmuştur. Yürüyüşle asıl güç kazanan sosyal demokrat alternatif değil, merkez sağdaki alternatif arayışlar olmuştur.

TKP, bu karmaşık tabloyu iyi gördüğü için, mütevazı beklentileri olan halk kesimlerini sert ve keskin bir biçimde uyarmak, baştan yürüyüşün karşısında yer almak yolunu seçmemiştir. Esasen TKP, Adalet Yürüyüşü’ne “karşı” da durmamıştır.

TKP, bu yürüyüşün sol gösterip sağ vuran niteliğine işaret etmiş, Kılıçdaroğlu’nun ve düzen muhalefedinin manevralarına değil, örgütlü sol alternatifine bakmaya çağırılmış, yürüyüşün oynadığı büyük tepkiyi ve birikmiş öfkeyi paylaşım teşvik ederken, yaratılan sahte umudu da, kaçınılmaz sonucun yarattığı umutsuzluğu da paylaşmamıştır.

Adalet Yürüyüşü’nün bulanık fotoğrafında yer almamak TKP’yi kitlelerden değil, düzen partilerinden ve onların içinde erimeyi seçerek küçüldükçe küçülen radikal demokratlardan uzaklaştırmıştır.

28. CHP en azından kitlesel bir parti, bunun dışına çıkmak küçük ve etkisiz kalmaya mahkûm olmak anlamına gelmez mi?

Öncelikle, CHP güçlü ve büyük bir partidir. Üye sayısı, aldığı oy ve harekete geçirebildiği kalabalıklar açısından “kitlesel” bir partidir. Ancak CHP bir kitle partisi değildir yani geniş ve hareketli bir tabanın düşüncelerine, talep ve ihtiyaçlarına göre yönünü bulan bir parti değildir. CHP tabanı tarafından değil, tavanı tarafından belirlenen bir partidir. Bu nedenle evet kitlesel bir partidir ancak kitle partisi değildir, partinin yönünü belirleyen kitleler değildir.

Sol güçlü olduğunda, taban hareketleri ülke gündemini sarsacak örgütlü/örgütsüz çıkışlar yaptığında, CHP de kendini buna göre uyarlamaktadır. Burada da esas olan CHP’nin kendi dışında oluşan hareketlenmeleri kontrol altında tutma çabasıdır. Bu açıdan CHP bir düzen partisidir, kapitalist düzenin sürdürülmesini esas alan bir partidir. Tarihsel olarak oluşmuş bir misyonu, bu misyonu destekleyen sermaye ilişkileri vardır. CHP’nin bir sahibi vardır ve bu sahip işçi sınıfı değildir.

Buradan şu sonuç çıkmaz: CHP’nin bu mekanizma içinde belirlenen

politikaları hep sola düşmandır. Elbette böyle değildir. Hiç unutmamamız gereken ise şudur: CHP’nin kendi halk tabanını da zaman zaman umutlandıran bütün sol çıkışları, zaten var olan sol tepkileri sahipsiz bırakmamak içindir.

CHP’nin çevresinde durarak, onun merkezi politikalarına destek vererek, kitle politikası yapma arayışı solun eski ve ölümcül yanlışlarındandır.

CHP tabanı, parti yönetimi dışında herkese kulaklarını kapatmış değildir. Dolayısıyla buradaki emekçi kitlelere ulaşmak, onları etkilemek için “kitlesel CHP”ye katılmak gerekmez.

CHP’li emekçiler, aydın kimseler, partiyi eleştiren, onun dışında kalmayı seçen sola etkisiz ve anlamsız gördüğü için kayıtsız kalmaktadır. Solun bu kesimler için kendini anlamlı kılmak amacıyla yapması gereken CHP’nin kuyruğuna takılmak değildir.

Bağımsız ve köklü çözümler üreten etkin bir komünist parti küçük ve etkisiz kalmaya mahkûm olmayacaktır.

29. TKP Kürt sorununun kökenleri hakkında ne düşünüyor?

Kürt sorunu derken neyi kastettiğimiz en başa yazılmalıdır. Kürt sorunu bir emekçi sorundur, Kürt emekçilerinin sorundur, dolayısıyla Türk emekçilerinin de sorundur. Bu yüzden de Kürtlerin problemleri yalnızca bir ulusal sorun olarak tarif edilemez.

Kürt emekçi ve yoksullarının bu ülkede ulusal kökenleri nedeniyle acı çektikleri bir gerçektir. Ancak Türkiye'deki sermaye düzenine bakmadan Kürtlerin tüm dertleri anlaşılamaz. Kürt emekçilerinin, yoksullarının yıllar boyunca yoksulluğun pençesinde yaşamaları, ağır bir sömürüye maruz kalmaları bir sınıfsal saldırının sonucudur. Saldırısı yapan patron sınıfıdır. Cumhuriyet kurulduğundan beri yoksul Kürtler Türkiye sermaye sınıfı tarafından güvencesiz ve ucuz işgücü olarak görüldüler. Aynı zamanda Türk emekçileri haklarını aramasınlar diye yedek işgücü ordusu olarak tutuldular. Böylece iki halk birbirine karşı kıskırtıldı. Kürtler kendini sömürenler arasında en az patronlar kadar Türk emekçilerini de gördü, Türkler emekçileri de Kürtleri ülkeye düşman, kendi işsizliğinin-yoksulluğunun nedeni olarak gördü. Oysa ikisi de yanlıştı.

Kürt aşiret reisleri, cemaat önderleri, işadamları hem devletle hem de Türkiye'deki sermaye sınıfıyla gayet iyi ilişkiler geliştirdiler. Zaten bu yüzden de Kürt sorunu için bir emekçi sorunu diyoruz. Çünkü sermaye sınıfının çıkarları Türk-Kürt veya bir başkası fark etmez, hep ortaktır. Önemli olan kendi çıkarları için yoksulların ezilmesi ve sömürülmesidir. Bu yüzden de iyi anlaşılar. Zaten Türkiye Cumhuriyeti Devleti de böyle Kürtlere devletin her kademesinde görev vermeyi bildi, onlar sayesinde Kürt yoksullarını daha rahat yönetti. Ancak bu işbirliğini yaparlarken bir yandan da halklar arasına nefret tohumları ekmeyi ihmal etmediler. Çünkü çıkara dayalı işbirlikleri tek koşulda bozulabilirdi; Kürt ve Türk emekçilerinin sınıf çıkarlarını fark edip ortak mücadeleye girişmeleri koşuluyla. Bu yüzden de bunu engellemek için ellerinden geleni yaptılar, milliyetçilik pompaladılar, toplumu ikiye böldüler.

Sonuç olarak çözüm de buradan geçmektedir; bu düzenin değişmesi için ortak mücadeleden. Çünkü bu sorun, karşılıklı birbirinizi anlayın diyerek çözülecek bir sorun değildir; zenginlerin kasası dolsun diye bile isteye bitirilmeyen bir sorundur. Türk Kürt yoksulları bugün patron sınıfının çıkarları için bu düzende karşı karşıya getiriliyor ve düzeni değiştirmeden bu soruna gerçek bir çözüm bulmak mümkün değildir. Bu iki halk asıl düşmanın birbirleri değil, patronlar, sermaye düzeni olduğunu anladığında birlikte mücadele başlayacaktır. Kürt emekçileri Türk emekçilerine rağmen değil, onlarla birlikte haklarını kazanacaklardır.

30. TKP Kürtlerin Ortadoğu’da emperyalizmin maşası olduğu iddialarına nasıl yaklaşıyor?

Emperyalistler için tek gerçek kendi çıkarlarıdır. Bunun dışında bir ilke veya inançları yoktur. Dolaşısıyla bugün düşman olduklarına yarın dost olurlar ya da tam tersi, bugün dost olduklarına yarın düşman.

Kürt emekçilerinin her türlü hak talebini emperyalist kışkırtma olarak yaftalamak Türkiye’deki sermaye devletin bir taktiğidir. Bir yandan bunu söylerler; Kürtleri ABD’nin, AB’nin maşası olarak gösterirler, diğer yandan kendileri buralarla iyi anlaşabilmek için kırk takla atarlar, anlaşmalar yaparlar. Ancak şurası açık ki, neredeyse tüm Kürt siyasi özneleri bu emperyalist merkezlerle işbirliği için dedirler. Tıpkı Türkiye’deki düzen siyasetçilerinin tamamı gibi.

Burada problem Kürt ya da Türk emekçileriyle ilgili değil onlar adına

ve onlar için siyaset yapma iddiasında olanlarla ilgilidir. Ne Türk ne Kürt emekçilerinin bu politikardan bir faydası vardır. Bu nedenle, Kürt veya Türk, bir halk bütün olarak emperyalizmin maşası olarak nitelendirilemez.

Türk ve Kürt emekçileri sınıf siyasetinde omuz omuza verip yeni bir düzen için bir araya gelmedikçe, ortak mücadelede birleşmedikçe iki tarafın da siyasetçileri emperyalistlerle işbirliği yapmaya devam edecektir. Bu işbirliklerinden halkların başına ancak daha büyük belalar açılır.

TKP, emperyalist barbarlığın tüm uluslar içerisinde kendisine işbirlikçiler ve kışkırtabileceği unsurlar bulabileceğini bilmektedir. Bunun dağıtılması için ihtiyaç olan şey, emekçilerin birliği, halkların kardeşliğidir.

31. TKP Kuzey Irak ve Suriye’de kurulması muhtemel bir Kürt devletine nasıl bakıyor?

Bu soruya “kimin devleti” sorusuna yanıt vererek başlayalım. İşçilerin mi, patronların mı... Açık ki tartışılan şey işçilerin devleti değil patronların, sermayenin devletidir.

Ulus devletler yüzyılın başında gerici imparatorluklar ve emperyalist sömürü karşısında bir isyan bayrağı anlamına gelebiliyor, Sovyetler Birliği’nin de desteğiyle ilerici değerler taşıyabiliyordu. Örneğin Türkiye Cumhuriyeti böyle bir devlet olarak kuruldu.

Peki bugün aynı durumda mıyız? Dünyada işçi sınıfı bu büyük ülkesini kaybetti, emperyalizm her yeri oyun tahtası gibi kullanıyor. İşine gelene destek veriyor, işine gelene köstek oluyor ama en sonunda kazanan hep emperyalizm ve işbirlikçi patronlar, kaybedense emekçiler oluyor. Üstelik halklar birbirine düşman ediliyor.

Kuzey Irak’ta da bundan farklı olmadı. Kazanan büyük petrol tekelleri, aşiret liderleri, bölgeye yatırım yapan başta Türkiyeli sermayedarlardı. Bölgedeki Kürt emekçiler yine ezilmeye, sömürülmeye devam ediyor. Üstelik artık emperyalizm karşısında güçten düşürülmüş, parçalı bir Irak var. Kuzey Irak’ta bağımsızlık ilan edilirse bu parçalı hâl tescil edilmiş olacak. Hem de Arap ve Kürt halkları birbirlerine daha fazla düşman ke-silecekler.

Aynı durum bugün Suriye için de geçerli. Suriye’ye dönük emperyalist operasyon baş emperyalist ABD’nin istediği gibi sonuçlanmadı ama Suriye’ye çok zarar verildi. Ülkenin bütünlüğü artık tehlike altında. Burada bir de Kürt devleti tartışması var. Ancak Kuzey Irak için söylenenler burası için de geçerli: Hiçbir halka bugüne kadar ABD bayrağıyla özgürlük gelmedi, bundan sonra da gelmeyecek.

Bu bölgede ABD ve İsrail’in müttefiki olarak kurulacak hiçbir yeni devlet bölge halklarının çıkarına olmayacak.

32. TKP anadilde eğitim konusunda ne düşünüyor? Sosyalist Türkiye’de resmi dil ne olacak?

TKP, yaşayan bütün dil ve kültürlerin zenginliklerini koruyarak özgürce devamlılığından yanadır. Bir dilin sadece günlük yaşamda kullanılıyor olması, o dilin varlığının güvence altına alınması anlamına gelmemektedir. Günlük hayatta kullanılan bir dil, o halkın aynı zamanda eğitim dili olmasıdır.

Ülkemizde çok sayıda yerli dil konuşulmaktadır. Türkçeden sonraki en yaygın dil olan Kürtçe başta olmak üzere bu dillerin her birinin yaşatılması, zenginleştirilmesi, eğitim ve kültür dili olarak gelişmeleri devlet tarafından sağlanmalıdır.

Eğitim çağına gelen çocukların ailelerinde öğrendikleri dille eğitimlerini sürdürmeleri temel bir hak olarak güvence altına alınmalıdır. Vatandaşların ülkemizin farklı dillerini öğrenmeleri teşvik edilmeli, kolaylaştırılmalıdır.

Türkçe dışında bir anadili olan vatandaşların toplumun ortak iletişim dili olan Türkçeyi öğrenmesi temin edilirken, her Türkiye Cumhuriyeti vatandaşının ülkemizin diğer bir dilini öğrenmesi orta öğretimin parçası haline getirilmelidir. Devlet üniversitelerinde bütün dillerimizi ve ilgili halkların kültür ve tarihlerini konu alan bölümler, enstitüler açılmalıdır.

Ülkemizde batı dilleri eğitim, kültür ve iletişim dili olarak teşvik edilirken, halkımızın anadillerinin üstünün örtülmesi utancından kurtulunmalıdır.

Türkçe, devletin resmi dili olarak korunurken yerel yönetimler dahil olmak üzere, bölgesel düzeyde ikincil dillerin kullanımının önü açık olmalıdır.

Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları, nerede, hangi görevde, hangi konumda olursa olsun, Türkçe dışında bir dille kendilerini daha rahat ifade edeceklerini beyan etmeleri durumunda söz konusu dili özgürce kullanabilmelidirler. İlgili kurum çeviri hizmetini temin etmekle yükümlü olmalıdır.

33. TKP iktidara geldiğinde, yani sosyalizmde, Kürt sorunu nasıl çözülecek?

TKP, Türkiye'nin tüm halklarını sosyalist Türkiye'nin kurucu öznesi olarak görmektedir. TKP, bu halklardan Kürt halkının eksikliğinin sosyalizm mücadelesinin devrimle buluşmasını zora sokacağına far-kındadır.

Bu durum sosyalist iktidardan sonrası için de geçerlidir. TKP, iktidara geldiğinde eşitliğin aynı zamanda halklar arasında eşitliği sağlamak olduğunu bilir. Kürt sorununun kaynağında toplumsal eşitsizlikler vardır. Kürt sorunu, kapitalist piyasa ekonomisinin getirdiği eşitsizlikler nedeniyle bugün geldiği noktaya ulaşmıştır.

TKP, Türkler, Kürtler ve diğer tüm halkların ve toplumsal kesimlerin, ülkemizin toplam zenginliklerini ve olanaklarını eşit, özgür ve adil bir biçimde paylaşmasını yasal düzenlemeler ile garanti edecektir. Bu halkların ve kesimlerin birbirlerinden uzaklaşmaları anlamına gelen, ayrımcılık getiren tüm düzenlemeleri iptal ederek yeni ve sosyalist bir anayasa oluşturacaktır.

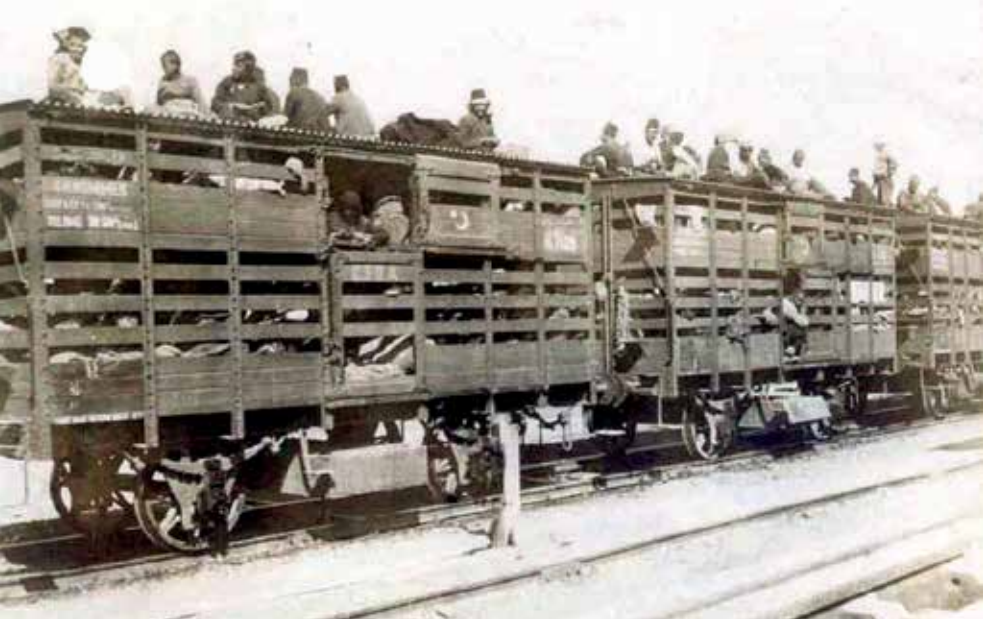
Farklı ulus ve halkların özgürce bir arada yaşadığı Sosyalist Türkiye'de

bütün yurttaşların etnik ya da ulusal kökenlerine bakılmaksızın eşit haklardan yararlanmaları sağlanacaktır.

Kapitalist Türkiye'de Kürtler, Kürt illerinde işsiz, batıda ise ucuz iş gücü demektir. Kapitalist Türkiye'de Doğu ve Güneydoğu bölgeleri, kapitalist kalkınma planları ile halkın çoğunluğunu değil, Kürt ve Türk sermayedarlarını kaldırmaktadır. TKP, sosyalist devrim yolu ile insanı insana köle eden sermaye düzenini ortadan kaldırılmasının, Kürt sorunun çözümü açısından ilk adım olduğunu bilir.

Parti, ülkenin birliğini korumak ve tüm halkların kardeşçe birlikte yaşayacağı bir ülke kurmak için bu düzenin değişmesinin şart olduğunu savunmaktadır.

TKP, sosyalist cumhuriyetin gerçek sahibi olan tüm halklardan emekçilerin, sosyalist kazanımların koruyucusu olduğunu düşünmektedir. Parti, geçmişin mirası olan tüm sorunları ortadan kaldıracak yetenek ve iradeye sahip olduğundan hareketle halklar arasında sağlanacak kardeşliği güvence altına alır.

34. Tarihte bir Ermeni soykırımı yaşandı mı? TKP bu tartışmaları nasıl değerlendiriyor?

Ermenilerin deyişi ile Medz Yeğern [Büyük Felaket], topraklarımızın gördüğü çok büyük bir acıdır. Medz Yeğern, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Balkanlardan sürgün edilen yüz binlerce Müslüman ve Anadolu'dan sürülen Rumların acıları ile birlikte coğrafyamızı dağılayan, oldukça uzun ve günümüze uzanan felaketler zincirinin en korkunç halkasıdır.

Bu sürecin sağlıklı değerlendirilebilmesinin ön koşulu, sorunun liberal ve milliyetçi önyargılardan kurtularak tarihsel ve siyasal bir bağlam içine yerleştirilmesidir. Söz konusu felaketler zinciri, esas itibarıyla, Osmanlı İmparatorluğu'nun "Büyük Devletler" adı verilen Batılı emperyalist ülkeler tarafından nasıl parçalanacağı, paylaşılacağı ve sömürgeleştirileceği sorularının merkezinde durduğu ve adına "Doğu Sorunu" denen çok boyutlu meselenin sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Çok boyutlu bir süreç tek noktadan bakılarak anlaşılamaz. Dolayısıyla bu süreç yalnızca dış güçlerin plan ve komplolarından ibaret görülmemelidir. Süreç bir tarafın diğerine ihaneti ya da taraflardan birinin barbarlığına indirgenerek de açıklanamaz. Benzer şekilde, Türk ya da Ermeni milliyetçiliğini sürecin tek açıklayıcısı ve suçlusu olarak gören yaklaşımlar da meselenin özünü perdelemektedir.

On dokuzuncu yüzyılın sonu ve yirminci yüzyılın başına, soykırım sorununu da içine alacak şekilde, damga vuran esas çerçeve bir paylaşım savaşına doğru adım adım ilerleyen dünya kapitalist sisteminin yeniden yapılanma ve Osmanlı İmparatorluğu'nun bu sisteme eklemelenme sürecinin karmaşık ekonomik, siyasi ve ideolojik dinamikleridir. Kapitalizmin bu çerçevede geri dönüşsüz bir şekilde gericileştiği, bu gericileşmenin tüm dünyada büyük acılara yol açtığı unutulmamalıdır.

Bu bağlamda Ermenilere dönük kampanyalarda bir sermaye birikim sürecinin de işlediğini unutmamak, mülk ve zenginliklerin yaygın biçimde el değiştirdiğini hesaba katmak gerekir.

İnsanlık, sorunlarını yüzünü geriye dönerek ve gericiliğe sarılarak çözemez. Unutulmamalı ki, Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemine damgasını vuran felaketler, ileri atılmak yerine tarihsel olarak aşılmış olan bir imparatorluğun ne pahasına olursa olsun kurtarılmaya çalışılması ile de yakından ilişkilidir. İmparatorluğun özlemleri hiçbir sorunun çözümü olamaz.

Türkiye solu soykırım tartışmaları üzerinden inkarcı ilan edilemez. Yalnızca Türkiye'de değil tüm dünyada sol tarihsel ve siyasi yanları olan bir tartışmayı dışarıdan dayatılan bir terminoloji ile sürdürmek, bu manipülasyona teslim olmak zorunda değildir.

Ermenilerin yaşamış oldukları felaketi kavram tartışmasına indirgeyerek bir bilmeceye çevirmek, kör bir karanlık içinde kâh pazarlık yaparcasına kâh açık artırmadaymışçasına kaç yüz bin kişinin öldüğüne dair tartışmalar yürütmek, meselenin özünü görünmez hale getirmektedir.

100 yıl öncesinin, 1915'in ve coğrafyamızda sayısı hiç de az olmayan diğer sürgün, kıırım, mezalim deneyimlerinin ortak yanı açıktır.

Ne zaman milliyetçilikler emperyalist planların oyuncağı haline geliyorsa, "ulusal çıkarları" eksen alan siyasal tasarılar emperyalist projelerin asli unsuru olmak için birbiriyle yarışıyor. Coğrafyamız kan gölüne dönmektedir. Halkların acıları, tarihleri ve gelecekleri ne zaman falanca istihbarat örgütünün, filanca "büyük devletin" hizmetine sunulursa topraklarımızda tamir edilemez yaralar açılmaktadır.

Geçmişle yüzleşmek ancak bir gelecek vizyonu içinde anlamlıdır.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye'nin geçmişiyile sosyalist bir gelecek perspektifine sahip çıkarak yüzleşmektedir. Parti, Büyük Felaket'in günümüze uzanan gölgesini üzerimizden kovmak için halkları emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleye çağırmaktadır.

Halkların birlikte, birbirlerinin boğazına çökmeden yaşayacakları, eşitlik ve özgürlüğün hüküm sürdüğü bir ülke, bir bölge ve bir dünya hayal değil, daha büyük felaketleri engellemek için bir zorunluluktur.

35. Kıbrıs sorunu nasıl çözülür?

Kıbrıs sorununu anlayabilmek için 1970’li yıllara geri gitmeliyiz. O dönemde Kıbrıs Cumhuriyeti iki halkı da kapsayan bağımsız bir ülkeydi. Kıbrıs Cumhuriyeti, o yılların Sovyetler Birliği ve NATO arasındaki “soğuk savaş” olarak adlandırılan yoğun gerilimde “Bağılantısızlar” olarak adlandırılan ülkeler bloğu içinde olmayı tercih etmişti. Ancak adanın stratejik konumundan dolayı bu pozisyon ABD emperyalizminin işine gelmiyordu.

Kıbrıs’ta 1974 yılında faşist bir Rum çetenin yaptığı darbe ile hükümet düştü ve Kıbrıs Albaylar Cuntası’nın yönetimindeki Yunanistan’a bağlanmak istendi.

Bu koşullarda “garantör” ülke olan Türkiye’nin müdahalesi belki uluslararası hukuka göre meşru sayılabilir, ancak faşist darbe boşa çıktıktan ve Yunanistan’daki askeri rejim yıkıldıktan sonra Türk ordusunun çekilmesi ve Kıbrıs Cumhuriyeti’nin devam etmesi beklenirdi. Buna karşılık Türk ordusu çekilmedi ve Türkiye adayı ikiye bölerek, bugüne kadar kendisi dışında kimsenin tanımadığı bir Türk devleti kurulmaya çalıştı ve 43 senedir bu şekilde işgal sürüyor.

Bu durum sadece Türkiye sermaye sınıfının gizli yayılmacı amaçlarıyla açıklanamaz. Kıbrıs’ın fiilen bölünmesiyle birlikte Kıbrıs’ın her iki halkın emekçilerini kapsayan sol eğilimli gidişi büyük bir darbe aldı ve kuzeyde Türkiye, Güneyde İngiliz askeri üsleriyle NATO’ya ve Batı emperyalizmine sıkıca bağlandı.

Kıbrıs sorunu bugün sadece işgalden ibaretmiş gibi görülemez. Ada’daki İngiliz üslerinin varlığı büyük bir problemdir. Kıbrıs Cumhuriyeti’nin AB’ye katılmasıyla ada, AB emperyalizminin bir pazarı ve sömürü alanı haline geldi, kamu mülkleri yağmalandı, her iki taraf da kapitalizmin kirli işlerinin yoğunlaştığı bölgelere dönüştü. Türk milliyetçiliğinin bir sorun olduğu doğrudur, ancak Yunan milliyetçiliğinin de bir problem teşkil ettiği görmezden gelinemez.

Kıbrıs sorunu bir bütün olarak emperyalizmin yarattığı bir sorundur ve ancak Kıbrıslı Rum ve Türk halkının sosyalizmi kurmasıyla çözülecektir. TKP; tüm askeri üslerden arınmış, kapitalizmin yarattığı çürümeye ve gericiliğe son vermiş, iki halkın eşit ve özgür olarak yaşadığı egemen ve bağımsız-birleşik sosyalist bir Kıbrıs Cumhuriyeti’nden yanadır.

36. Komşularımızla iyi geçinmemiz tarihsel olarak mümkün değil mi? Türkiye'nin dostu yok mu?

Devletler arası kalıcı dostluk ilişkisinin ancak sosyalizmde mümkün olduğunu tarihsel deneyimler gösterdi. Kapitalist devletler arasındaki ilişkiler çıkara ve sömürüye dayalıdır ve bu çıkarlar birbirleriyle sürekli çeliştiği için bir dostluktan bahsetmek mümkün olmaz.

Özellikle emperyalist ülkeler arası rekabet ve çatışma bu kadar artmışken uluslararası ilişkiler kirlili ve mafyatik bir görüntü almıştır.

Öte yandan bu soruya Türkiye sermaye sınıfı ve onun devleti çok masum ve barışsevermiş ama dünya kötümüş gibi bir yanıt verilemez. Türkiye sermaye sınıfı son 15 yıl içinde özelleştirmelerle kamu mallarını yağmalayarak sermaye birikimini katladı ve yurt dışına sermaye ihraç etmeye başladı. Bununla ilişkili olarak AKP öncesine göre çapı yettiği ölçüde çok daha saldırgan bir dış politika izliyor.

Bu komşu ülkelerin emekçi halklarına karşı düşmanca bir politika anlamına geliyor. Suriye komplosuna katılması ve gerici çetelere

verdiği destek, Balkanlarda gericilik üzerinden kendine yer açmaya çalışmasını hatırlamalıyız.

Türkiye bir yandan emperyalist ittifaklar arasında yalpalarken bir yandan da yurt dışında yayılmacı amaç güden askeri girişimlerde bulunuyor. Birleşmiş Milletler Barış Gücü dışında bugün Türkiye'nin Irak, Suriye, Kıbrıs, Somali ve Katar'da askeri birlikleri bulunuyor. Bu şekilde askeri birlik bulundurmak bütün bölgesel çatışmaların içine çekilmek anlamına geliyor.

Diğer yandan Türkiye ve Yunanistan sermaye sınıflarının iç sorunlardan dikkati uzaklaştırmak ve işçi sınıfına milliyetçi bir müdahale için iki ülke arasındaki Ege sorunlarını kaşımayı sevdiğini çok iyi biliyoruz.

Bu koşullarda, sermaye sınıfının egemenliği sürdükçe, ne Türkiye bir komşu ülkenin ne de komşuları Türkiye'nin dostu olabilir.

Halkların dostluğu ve kardeşliği devletler düzeyine yükseltmenin tek yolu bu ülkelerde sosyalist iktidarların kurulmasıdır.

37. Düzen partileriyle TKP arasında Türk bayrağına yaklaşım konusundaki farklılıklar nelerdir?

Ay-yıldızlı bayrak, emperyalizme ve işgalci güçlere karşı yürütölmüş bir kurtuluş savaşının sembolü olarak yükseltlen bir bayraktır. Antiemperyalist mücadeleyi simgeleyen bir bayrağın yurtseverlerin, devrimcilerin ve komünistlerin elinde iğreti durmayacağı açıktır.

Ancak Türkiye’de doğal olmayan şeyler yaşanmış ve yaşanmaktadır. Türkiye, kendisinin parçası ve asli unsuru olan Kürt halkının inkâr edildiğı ve yok sayıldığı bir ülke haline gelmiştir. Bu inkâr politikalarının en önemli araçlarından birisi, ne yazık ki “bayrak” olmuştur. ABD beslemesi ırkçıların Türk-Kürt düşmanlığı yaratırken bayrağı sınıksı sarılmaları onların zavallılığıysa bizim de utancımızdır.

Türk bayrağını yırtan ya da yakanlarla, başka halklara zulmederken eline bayrağı alarak poz verenler, bu ülkeyi büyük bir yıkıma doğru götürmektedir.

12 Eylül faşizmi sırasında Amerika’dan emir alan generaller, bayrağı bir işkence aracı olarak kullanacak kadar pervasızlaşmışlardır. Haftalar boyu gece gündüz İstiklal Marşı dinletilen tutuklular ucuna bayrak takılmış sopalarla dövölmüştür. Bu uygulamaların geride kaldığı da söylenemez.

Devamı da var... Çetecilerin, uyuşturucu kaçakçılarının, çek-senet tahsil eden mafya özentisi serserilerin

cenazeleri Türk bayrağına sarılmakta, cezaevlerinden tahliye edilen katiller bayraklar eşliğinde “ulusal kahraman” ilan edilmektedir.

Bu ülkede “bayrak” suç işleyenlerin, işbirlikçilerin, ABD uşaklarının kendilerini aklama vesilesi durumuna getirilmiştir. Türk bayrağı, emperyalistlerin terör örgütü NATO bayrağının yanına dikilmiştir. Türk bayrağı, emperyalist Avrupa Birliği’nin binasının önünde dalgalanmaktadır.

Suçlarından, vatan hainliklerinden utananlar, bayrağın arkasına saklanmaktadır. Bizim mücadelemiz, faşistleri, ırkçıları, çetecileri, ABD uşaklarını bu bayrağı taşıyamaz hale getirmeye dönüktür. Eğer ay-yıldızlı bayrak bağımsızlığın ve egemenliğin sembolüyse, bu ülkeyi bağımlı hale getirenlerin, bu ülkeyi egemen bir ülke olmaktan çıkaranların elinde ne aramaktadır?

Ama aynı bayrak Haziran Direnişisi sırasında AKP’ye karşı mücadelenin de bayrağı haline gelmiştir. Demek ki, Türk bayrağı da Türkiye’de pek çok şey gibi bir mücadelenin konusudur.

TKP, bayrağı ırkçı, çeteci, gerici, Amerikancı ve işbirlikçilerin eline terk etmeyecektir. Sosyalist mücadele kitleselleştikçe, toplumun daha geniş kesimleri gericiliğe ve işbirlikçilikliğe karşı harekete geçtikçe Türk bayrağı, bu kitlelerin elinde bir sembole dönüşecektir.

38. Bugün yeni bir Kurtuluş Savaşı, bir Kuvayi Milliye hareketi gerekmiyormu?

Kurtuluş Savaşı ve Kuvayi Milliye Hareketi, 1919-23 şartlarında, ülkemizin emperyalist işgalden kurtulmasını ve toplumsal olarak çok önemli ileri adımlar atılmasını sağlamıştır. Ancak, bu kazanımların çok büyük bir kısmını kaybedilmiş bulunmaktadır. Bu kaybın en önemli nedenlerinden birisi, bu hareketin sınıfsal karakteridir.

Türkiye'nin kurucu liderliği, ülkeyi işgalden kurtaran Kurtuluş Savaşı sonrası, kapitalist bir yolu seçti. Kurtuluş Savaşı sonrasında ülkenin yönetimindeki kadrolar, yeni bir sermaye sınıfı yaratma amacı taşıdılar. Kurtuluş Savaşı ve Kuvayi Milliye Hareketi ülkenin kuruluşundan sonra, girdiği kapitalist yolda anlamını yitirmiştir. Oluşan yönetici sınıf ve devlet bürokrasisi, bağımsızlığı terk etmiş emperyalizmle işbirliğini seçmiştir.

Kuvayi Milliye Hareketi'nin kurduğu anlamda Cumhuriyet, bugün sona ermiştir. Cumhuriyet ve onunla birlikte elde edilen tüm kazanımlara, bugün sadece işçi sınıfı ve emekçiler sahip çıkabilir. Bundan sonra, ülkemizde adının hakkını verebilecek bir cumhuriyet sadece sosyalist bir cumhuriyet olabilir.

Sosyalist bir cumhuriyet için ise, sadece emekçilerin liderliğinde mücadele edebilir. Ülkemizi içine düştüğü karanlık ve teslimiyetçi durumdan kurtarmak için gereken hareket bu yüzden sadece işçi sınıfının başını çektiği emekçi halkın hareketidir.

Bunun dışındaki hiçbir kesimden özellikle bazı patronlardan ve üst düzey askerlerden toplumsal bir katkı beklemek yanlıştır. Çünkü bugün ülkemizde çıkarları emperyalizmden ayrı olan hiçbir patron ve üst düzey asker kesimi bulunmamaktadır.

Bu nedenle 20. yüzyılın başında, dönemin özgün koşullarına doğmuş Kuvayi Milliye hareketinin bugün aynı şekilde tekrarlanması mümkün değildir.

Ancak kastedilen o günlerin gözüpek, kararlı, mücadeleci ruhuna sahip çıkmaksa, bugün o ruha sahip çıkabilecek tek güç de, bu düzende kaybedecek hiçbir şeyi olmayan emekçi sınıflardır.

39. Haziran Direnişi'nin boşuna yaşandığını söyleyebilir miyiz? Türkiye'de başka Haziranlar mümkün mü?

Haziran Direnişi Türkiye'nin gördüğü, en kitlesel en büyük eylemliklerden birisi oldu. Milyonlarca emekçiye mevcut iktidarın ilelebet devam etmek zorunda olmadığını ve ona sınır koyabilenin ancak bir halk hareketi olduğunu anlattığı ölçüde Türkiye halkının hafızasında kalıcı yerler elde etti.

TKP, Haziran Direnişi boyunca hareketin yurtsever, aydınlanmacı ve düzen karşıtı bir karakter kazanması için samimi bir çaba harcadı ve bunda kısmen başarılı da oldu.

Haziran Direnişi, AKP iktidarının yönetemez hale gelişinde, Türkiye'nin yaşadığı dönüşümde son noktayı koyamamasında önemli bir paya sahiptir. Buna bugün Türkiye'de düzen iktidarının yaşadığı çıkışsızlıkları da dahil ettiğimizde çıkan sonuç Haziran Direnişi'nin hiç de boşuna yaşanmadığıdır.

Kapitalizm kriz koşullarında emekçileri daha da baskılarken, hem dünyada hem Türkiye'de egemenler büyük bir çıkışsızlık içerisin-
deyken Türkiye halkının yeniden,

başka şekillerde de olsa tepkisini ortaya koyması, bu anlamda başka Haziranlar yaratması her zaman olasılık dahilindedir. Tarih bu olasılıkların sık sık gerçeğe dönüştüğünü göstermiştir.

Diğer yandan dünya direnişler tarihinin gösterdiği gibi örgütlülüğe ve son tahlilde iktidara yönelmeyen her hareket kendi yarattığı uyanışı düzen partilerine devrederek sönmeleniyor ve katılımcılarının morali daha da zayıflıyor. Tehditi atlatan sermaye sınıfı doğrudan çarpışmak zorunda kalmadığı bir sınıf karşısında güçleniyor, bu geriye çekilişin faturası da her zaman emekçi halka kesiliyor.

Bu yüzden yeni bir Haziran'ın tıpa tıp aynı şekilde gerçekleşmesi hem boş bir beklentidir, hem de bu beklenti nihai bir çözümün yolunu açmamaktadır. TKP bu yüzden toplumsal planda gerçekleşecek böylesi hareketliliklerin sermaye sınıfına karşı mücadele edecek örgütlü bir cepheye güç ve enerji taşıması gerekliliği üzerinde durmaktadır.

40. Haziran Direnişi bir emekçi hareketi miydi?

Yalnızca Direniş'in kendisinin milyonlarla ifade edilen bir sayıyı bulduğu Haziran hareketi, Türkiye'yi uçtan uca etkileyen bir toplumsal ölçek yarattı. Direniş en çok büyük şehirlerde, emekçilerin yoğunlaştığı kent merkezlerinde ve emekçi mahallerinde belirginlik kazandı.

Haziran Direnişi'nin ağırlıklı kitlesi tartışma götürmez bir biçimde emekçilerden oluşuyordu. Bunu hiçbir şey değilse bile "sabah işte akşam direnişte" deyişi anlatıyor. Ancak direniş, sermaye sınıfıyla zıtlaşmayı göze alamadığı ölçüde emekçi bir karakter de oluşturamadı. Haklı talepler liberal bir çerçevenin içine sığmıyordu, ancak bu talepler sınıfsal bir zemine de taşınmadı.

Direnişin bu aradaki pozisyonu kalıcı olamazdı. Bir süre sonra hareketin emekçi dokusu, kendisine Divan Otel'in kapılarını açan Koç'ların "yardım-severlik" manevraları içerisinde yitip gitti.

Çünkü bir hareketin emekçilerden oluşması ile emekçi karakterde olması arasında önemli bir ayrım bulunuyor. Emekçi karakter, sermaye sınıfına karşı emekçilerin sınıfsal çıkarlarının ortaya koyulduğu bir birlikteliği gerektirir. Bu sınıfsal karakter aslında bu kadar kapsamlı bir hareketin enerjisini koruması için de mümkün olan tek yoldu.

Haziran Direnişi dayanışmacılığı, kolektif dokusuyla buna açık olsa da sınıfsal bir tavır ortaya koyulamadığı ölçüde emekçi karakter belirsizleşti. Bu belirsizlik, oldukça zengin bir dokuya sahip hareketin, barındırdığı küçük burjuva ve diğer toplumsal katmanlar üzerinden ele alınmasını da getirdi. Emegiyle geçinen ama kendilerini işçi gibi hissetmeyen kentli emekçiler bir kez daha düşünsel olarak orta sınıf reflekslerine teslim oldular. Bunu işçi sınıfının bittiğinin kanıtı olarak sunanlar, Haziran Direnişi'ni bir orta sınıf hareketi olarak görenler dahi çıktı.

Oysa, Haziran Direnişi bir işçi sınıfı hareketi değildir, ancak direnişin orta sınıflara mal edilmesi de direnişin tabanının açık bir şekilde ezici çoğunluğunu oluşturan emekçilere haksızlıktır.

41. TKP işçi sınıfı partisi olduğunu söylüyor. İşçi sınıfı tarih sahnesini terk etmedi mi?

İşçi sınıfı tarih sahnesini terk etmedi ama uzunca bir süredir siyaset sahnesinden uzaklaştırıldı. İkisi aynı şey değil. Sosyalizmi gerçek dışı bir arayış olarak göstermek isteyenler, işçi sınıfının siyasetteki ağırlığını kaybetmesinin, onun ortadan kalkması anlamına geldiğini ileri sürüyorlar.

Oysa dünyada ve Türkiye’de işçi sınıfı var, hem de çoğalmış olarak. Hizmet sektöründe, sanayide ya da tarımda çalışan milyonların kol gücü ya da kafa emeğinden başka geçim kaynağı yok. İnsanlığın giderek daha geniş kesimleri ücret karşılığı emek güçlerini satarak geçiniyorlar. Bu emekçilerin hep daha küçük bir bölümü ailesinin toprağından veya akrabaşının dükkanından pay elde etmeyi sürdürebiliyor. İnsanlığın “işçi sınıfı” bölümü buharlaşmıyor, tersine çoğalıyor. Robotlaşma, makineleşme... Madem o kadar otomatiğe bağlanabiliyor üretim süreci, neden iş saatlerini azaltmaya yanaşmıyor kapitalistler peki? Çünkü bu düzende en ileri teknolojinin kullanılması, yani üretkenliğin yükselmesi sömürü oranının artması demektir. İşçinin birim emeğinin daha fazla ürün çıkartması, ama ne çalışma süresinin azalması ne de ücretlerin yükselmesi... İşçi sınıfı var ve daha fazla sömürülüyor.

Bugünün sorunu işçi sınıfının var olup olmadığı değil, bu sınıfın siyasal ve

toplumsal alandan tasfiye edilmiş olmasıdır. Daha fazla sömürü bu nedenle olarak buluyor.

Rusya'da 1917 Ekim devrimi ile kurulan ve sonrasında dünya coğrafyasının neredeyse yarısına yayılan sosyalist sistem, işçi sınıfının iktidarda olduğu somut örnekler yaratmıştı. Emek ile sermayenin arasındaki çelişki siyasete ve toplumsal ilişkilere damgasını vurmaktaydı. Bu gerçeği, o dönemin en eğitimsiz işçisi bile biliyor, hissediyordu. Kapitalist ülkelerin işçi sınıfı, kendisine ait bir düzenin mümkün olduğunu düşünebiliyordu. Başka bir dünya mümkündü ve bu dünyada patronlara, sömürücülere yer yoktu. İşçi sınıfı sosyalist ülkelerde iktidarda olarak, kapitalist ülkelerde ise sermaye sınıfı için iktidar riski olarak siyaset sahnesindeydi.

Sermaye sınıfı ve onun sözcüleri SSCB'nin ortadan kalkmasını, işçi sınıfının iktidarının, bir başka ifadeyle sosyalist iktidar projesinin yanlışlanması olarak sundular. Emek-sermaye çelişkisinin ortadan kalktığını artık işçi sınıfından söz edilemeyeceğini ileri sürdüler. Gerçekte olan işçi sınıfının siyasetten, yani iktidar alternatifi olmaktan uzaklaştırılmasıydı. Oysa işçi sınıfının biricik silahı, yeni bir düzen kurma hedefiydi, bu silahı sınıfın elinden aldılar.

Bugün işçi sınıfını yeniden siyaset sahnesine çıkarabilecek, bir güç haline getirebilecek mücadele, ekonomik düzlemdeki mücadele değil, siyasal mücadeledir. Ekonomik düzlemde bölünmüş, birbirine düşmüş, atomize olmuş, parçalanmış işçi sınıfının bu bölünmüşlüğü giderecek olan ve sınıfı yeniden bir araya getirecek alan siyasal alandır. Bu siyasal işlem partiyse, işçi sınıfı partisiyle olur. TKP'nin işçi sınıfı partisi olma iddiası budur.

TKP, işçileri bir sınıf olarak toplumsal alanda var eden 'yeni bir düzen kurma' hedefiyle buluşması için mücadele yürütüyor. Bunun için emek-sermaye çelişkisini toplumsal ilişkilerde gün yüzüne çıkarmaya çalışıyor. TKP, siyasetinin merkezine işçi sınıfının tarihsel çıkarını, yani sosyalizmi koyuyor. Darbelere, darbelerin sonuçlarına, çıkarılan bir yasaya ya da gündeme gelen bir seçime hep işçi sınıfının iktidar hedefiyle yaklaşıyor.

Türkiye'de bugün devletin resmi verilerine göre 28 milyonun üzerinde emekçi aktif olarak çalışıyor. Emekçilerin yüzde 19'u tarım, yüzde 20'si sanayi, yüzde 8'i inşaat ve yüzde 53'ü hizmet sektöründe istihdam edilmiş durumda. Yine son toplu sözleşme rakamlarına göre Türkiye'de 3.2 milyon kamu emekçisi var. Tüm bu rakamlara 12 milyon civarındaki emekliyi eklediğimizde, Türkiye'deki işçi sınıfının büyüklüğü ortaya çıkıyor.

Parti, işte bu işçi sınıfının tamamı adına siyaset yapıyor, toplumun en büyük bölmesi olan işçi sınıfının iktidarı için mücadele ediyor.

42. TKP işçi sınıfını işyerlerinde örgütlemekten bahsediyor. Bunun için sendikaların güçlendirilmesi gerekmiyor mu?

Fabrikalar, atölyeler, plazalar, bankalar, hastaneler, üniversiteler, alışveriş merkezleri... Her biri içinde onlarca, yüzlerce işçinin çalıştığı işyerleri. İşçiler bu mekânlarda günlerinin neredeyse yarından fazlasını çalışarak geçiriyor ve çalışırken birçok haksızlığa uğruyor.

İşçiler, geçmişte olduğu gibi bugün de çalışırken yaşadığı sorunları çözebilmek, uğradığı haksızlıklara karşı koyabilmek için işyerlerinde örgütlü hareket etmek zorundalar. Üstelik işçiler sadece patronların işyerlerindeki uygulamalarından kaynaklı haksızlığa uğramıyorlar, aynı zamanda patronları temsil eden burjuva siyasi partilerin

patronların çıkarları için yaptıkları yasalarla, aldıkları ekonomik kararlarla, savaşlara neden olan politikalarla da büyük haksızlıklara uğruyorlar. Bu haksızlıklara da işçiler ancak siyasi düzlemde örgütlü yanıt vererek karşı koyabilir.

İşyerinde örgütlü tavır alamayan işçiler, ülkede nasıl olabilir ki? Bu nedenle işçiler işyerinden başlayarak örgütlü olacak. Tek başınaysan hep patronun dediği olur! İşyerinde de, ülkede de.

TKP, bu nedenle işçi sınıfını örgütlemekten bahsediyor. İşyerinde ülkede de.

Peki sendikalar?

Elbette sendikalar işçi sınıfının ortaya çıktığı günden bu yana işçilerin işyerindeki hak arayışlarının en önemli aracı oldu. Tarih, işçilerin sendikal örgütlülükleriyle önemli kazanımlar elde ettikleri örneklerle dolu. TKP, bugün sendikaların zayıflığının içinde bulunduğumuz dönemin önemli bir sorunu olduğunu kabul ediyor. Ama bu sorunun giderilmesinin yolunun sendikalarından geçtiği fikrini de şiddetle reddediyor.

Bugün sendikalar, geçmişe göre çok daha fazla sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet ediyor. Dünyada da çok örneği var, ama Türkiye’de düşük sendikalaşma oranının içinde bir de doğrudan patronların hizmetinde olan sendikaların varlığı, işçilerin sendikalar eliyle kontrol altında tutulmaları anlamına geliyor. Bugün Türkiye’de kamu emekçilerinin neredeyse yüzde yetmiş siyasi ikti-

darın kurduğu ve tamamen kontrol ettiği bir konfederasyona üye olmak zorunda bırakılmış durumda. Yine sanayinin dinamosu metal sektörlerinde patronlar, 12 Eylül sonrası büyüttükleri faşist bir sendika eliyle işçileri kontrol altında tutmayı başardılar.

Evet, sendika işçiler için iyidir. Ama bazen sendika, bir patron örgütü olarak işçilerin karşısına çıkabilir. Bazen bir sendikayı örgütlemek işçiler için yararlı olabilir, bazen ise işçilerin yararına olan o sendikanın yıkılmasıdır.

Bu nedenle sendika bir kurum olarak partinin ve işçi sınıfının bir aracı olarak tanımlanamaz. Sendika komünistler ve işçi sınıfı için bir mücadele alanıdır. Sendikaları da “kurtarmanın” yolu, partinin işçi sınıfı içindeki politik örgütlülüğünden geçer.

43. TKP, işçilerin örgütlenmesine öncelik veriyor ama işçiler toplumun genel ortalamasının da üzerinde sağa oy veriyor. Sanayi kentlerindeki seçim sonuçları bunun önemli bir göstergesi değil mi?

Türkiye’de işçi sınıfının siyasal yelpazenin soluna yerleştiği evre kabaca 1960-80 arasıdır. Öncesinde ve sonrasındaki deneyimleri görmezden gelmemize neden olmaması gereken bu saptama dürüst biçimde yapılmak durumundadır. Bu süre çok sınırlıdır ve işçi sınıfının solcu bir kültüre sahip olması açısından bir dizi kısıtı karşımıza dikmiştir.

Ancak işçi sınıfının kapitalizmin mezar kazıcısı olduğu yolundaki Marksist formül bu gerçeğin üstündedir. Kalıcı olan mezarı kazıcıların nereden çıkacağıdır. TKP, ülke gerçeğine içkin tarihsel zaafarla bu temel önermeye dayanarak mücadele eder.

Öte yandan AKP’li yıllarda solda ümitsizlik beslemeye hizmet eden ve her tür sapmanın dilinden düşürmediği, “emekçiler sağa oy veriyor” tezi abartılmamalıdır.

Bir kere, işçi sınıfının dünya çapındaki yenilgisi tam da bu anlama gelmektedir. Fransa’da veya Macaristan’da ırkçı sağ patronların oylarıyla mı yükseldi, sanılıyor. Sosyalist ülkelerde karşı-devrim işçi sınıfını sosyalizmden kopartarak başarıya ulaşmadı mı?

İkinci olarak; elbette işçi sınıfının yüz yılı aşkın örgütlenme pratiği yaşadığı, dayanışma gibi solcu değerlerin kendiliğinden bir reflekse, bir sınıf kültürüne dönüştüğü toplumlarda oy davranışına ilişkin çıpalar daha sağlam görünmektedir. Ama oralarda da liberalleşmiş sosyal-demokrat burjuva partilerinin ehveni şer olarak değerlendirilmesi neye yarar ki?

Üçüncüsü; Türkiye’de lümpen proletaryanın, üretimden kopartılan küçük köylülüğün, para sirkülasyonundan nemalanan kitlesel taşra ticaret burjuvazisinin AKP gericiliğiyle girdiği ilişki ile modern işçi sınıfının girdiği ilişki arasında nitel farklılık vardır.

Sonuç olarak bu tartışma işçi sınıfının bir hareketlilik göstermediği, mutlak biçimde örgütsüzleştiği, bölündüğü, görülmemiş bir ideolojik ve kültürel bombardıman altında tutulduğu bir ortamda yapıldığı göz ardı edilemez.

İşçi sınıfının sağcılaştığını, gericileştiğini iddia edenlerin gideceği yer ise bellidir. Ya diyeceklerdir ki, o halde başka toplumsal kesimler arayalım kendimize veya sınıfları boş verip örneğin kültürel kimliklere yüzümüzü

dönelim. Ya da madem ki işçi sınıfı bile gericiliği kabul etti, biz de dinci gericilikle mücadele, aydınlanmacılık gibi meşgalelerden uzaklaşalım! Türkiye solunda her ikisi de söylenmiştir... TKP, bu teslimiyeti reddeder.

Mücadele eden işçi sola yakınlaşır. Kentli işçi sınıfı şeriat hukukuna uyum sağlayamaz.

44. Patronlar da arada sırada demokrasi çağırısı ve hukuk vurgusu yapıyor. Darbe ve olağanüstü hal, düzen muhalefetine iddia ettiği gibi patronları rahatsız ediyor mu?

Patronlar için önemli olan her koşulda kârlarının sürekliliği, bunu garanti altında tutacak düzenin istikrarıdır. Oysa kapitalizm ekonomik ve siyasi krizler rejimidir. İstikrarın dönem dönem bozulması da bir kapitalizmin bir yasasıdır.

Kapitalistler ve onların siyasi temsilcisi partiler istikrarın bozulduğu dönemlerde krizi yönetmeye çalışırlar. Bunu yaparken kimi zaman parlamentoyu kullanırlar, kimi zaman parlamento dışı çözümlere başvururlar. Tüm darbeler, sermayenin çıkarlarını korumak için yapılır.

Bu nedenle sermaye sınıfı için demokrasi aslında bir kılıftır. Burjuva demokrasisinin vazgeçilmez ilkesi “göstermelik”tir.

Türkiye tarihi bunun örnekleriyle dolu. 12 Eylül 1980 darbesi, gerek Amerikan emperyalizmine yön veren tekellerin, gerek Türkiye burjuvazisinin ortak çıkarları doğrultusunda yapıldı. Dönemin CIA şefinin üstlerine “bizim çocuklar başardı” diye rapor ettiği, Türkiye’de ise patron örgütü TİSK’in başındaki patron Halit Narin’in “şimdi gülme sırası bizde” diyerek selamladığı darbe ülkede burjuva hukukunu bile askıya almıştır. Hem de yıllarca.

O dönem de patronlar cunta yönetimine “bir an önce demokrasiye ve hukuk devleti normlarına dönüş” çağırısı yapıyorlardı. Burjuvazinin demokrasi söylemi demagojiden ibarettir.

Aynı demagoji yakın dönemde gerçekleşen 15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası için de geçerlidir. Sermayenin, gerek Türkiye’deki siyasi iktidarın yıllarca ortaklığını yapmış bir cemaatin öncülüğünde kalkışılan darbe girişimine, gerekse Erdoğan liderliğindeki AKP’nin darbe girişiminin ardından faşizan uygulamaları karşısındaki tutumda da bu tavrı görmek mümkündür. TUSİAD darbe girişimini de, sonrasında uygulanan OHAL’i de eleştirmekten geri durmamıştır. Oysa patronların burada da temel ilkesi her durumda kazanmak anlamına gelen “kazan kazan” olmuştur.

Patronlar daha çok kazanmak için düzenin istikrarından yanadır. AKP’nin halka dönük dozu kaçmış baskısının bu istikrarı bozacağından endişe duyduklarında da şikayet etmeleri doğaldır.

12 Eylül’de de 15 Temmuz sonrasında da devletin tüm imkânları sermaye sınıfının ihtiyaçları için seferber edilmiştir. Patronların yıllardır talep ettiği

ve çeşitli nedenlerle çıkarılamayan yasalar çıkarılmış, teşvik ve imtiyazlar genişletilmiş, işçi taleplerinin önü kesilmiş, grevler yasaklanmış, ücretler baskılanmış, hak arayışları engellenmiştir.

Darbe ve OHAL, burjuva demokrasisinin yaldızı kazınınca ortaya çıkan diğer yüzüdür. Yeni bir “istikrar” dönemine kadar sermaye bir yandan darbe ve OHAL karşıtlığını elden bırakmaz, bir yandan da darbe ve OHAL’in kendisi için yarattığı imkanlardan sonuna kadar yararlanır.

45. Patronlar onca insana ekmek kapısı sağlıyor, üstelik aralarında hayırsever olanlar da var. Patronların hepsi mi kötü? TKP neden patronların tümüne düşman?

Patron, bir diğer deyişle kapitalist ya da sermayedar herhangi bir alanda üretimin yapılabilmesi için gerekli olan araçları elinde bulunduran kişidir. Bu araçlara sahip olmayanlar, emeklerini belirli bir ücret karşılığı kiralarak üretimin gerçekleşmesini sağlarlar. Yani ne patronun kendisi bu araçları kullanarak üretim yapabilir ne de o araçlar emek gücü olmadan işe yarar. Üretim sonucu yaratılan değerın bir kısmı ücret olarak işçiye verilirken bir kısmına patron el koyar. Bu el koyma durumu sömürünün tam da kendisidir. Sömürü mekanizması kapitalist sistemi ayakta tutar. Bu mekanizma olmadan kapitalizmin ayakta kalma şansı yoktur.

Kişisel olarak bir sermayedarın hayır işleriyle uğraşması, yoksullara dönük kimi yardımlarda bulunması, hatta iyi ya da kötü bir insan olması bu mekanizmanın acımasızlığını ortadan kaldırmaz. Çünkü bir işçinin emeğini kiralarak elde ettiği ücret, gerçekte emeğin ürettiği değerin çok daha altındadır. Bu durumda ‘yardımsever’ bir patronun bir hayır kurumuna bağışta bulunmasından daha önemli olan çalıştırdığı işçiye hak ettiği ücreti vermiyor oluşudur. Yardımseverlik görüntüsü aynı zamanda patronların kendilerini topluma sevimli gösterme çabasıdır.

Söz gelimi asgari ücretle çalışan bir işçi hayatını devam ettirebilmek için kimi ‘yardım’lara ihtiyaç duyuyorsa yapılması gereken yardımları artırmak değil, işçiye emeğinin gerçek karşılığını vermek olmalıdır. Ancak bunun mevcut sistem içerisinde gerçekleşmesi imkansızdır. Çünkü kapitalist sistem sermaye sınıfının egemen olduğu ve kurallarını bu sınıfın belirlediği bir sistemdir. Hiçbir patron bu kuralların dışına çıkmaz, kendi menfaatleri gereği çıkamaz.

TKP, sermaye sınıfı ve işçi sınıfı arasındaki bu tarihsel çelişkidten dolayı yani sermaye sınıfına düşman olduğu için patronlara karşıdır ve bu çelişki tek tek patronların kişilik özelliklerinden dolayı ortadan kalkmaz.

46. Bir ülkede patronlarla işçinin kaderi hiçbir şekilde ortaklaşamaz mı?

‘Hepimiz aynı gemideyiz, fedakarlık yapmalıyız’ söylemi; kriz dönemleri patronların çok sık dile getirdiği bir söylemdir ve koca bir yalandan ibarettir.

Her kriz dönemi kapitalistler cephesinden emekçilerin haklarının biraz daha tırpanlandığı, kar ve sömürü mekanizması işleyişinin sekteye uğramaması, dengelerin bozulmaması için ekstra çaba harcanan dönemlerdir.

Patronlar “aynı gemideyiz” sloganını, “zaten kriz var ve eklemek yiye-miyorsunuz, biraz müsamaha gösterin ve şu zor durumdan çıkalım, açlıktan ölmeyelim” yüzsüzlüğüne kadar vardırımdan çekinmezler.

Bu sıkışma dönemlerinde ücretlerin

düşürülmesi, işçilerin daha uzun saatler çalıştırılması ya da tersinden işçilerin ücretsiz izne zorlanması, işten çıkarılması, üretimin küçültülmesi, çalışan işçi sayısının düşmesiyle birlikte çalışmaya devam eden işçilerin iş yükünün artırılması gibi yöntemlerin uygulamaya sokulabilmesi için ‘hepimizin çıkarları ortak’ edebiyatı tarafından yapılır.

Bu ve benzeri söylemleri kriz dönemlerinde işçileri kendi çıkar ve uygulamalarına ikna edebilmenin bir yolu ve yöntemi olarak kullanırlar. Bu yolla işçi sınıfını teslim almayı, kriz dönemini atlatacaya kadar kontrol altında tutmayı amaçlamaktadırlar. Çünkü tersinden her kriz dönemi hakları biraz daha gasp edilen emekçilerin öfkesinin ve tepkiseliliğinin biriktiği dönemlerdir.

47. Dünya ve Türkiye ekonomisinde krizler yanlış ekonomik politikalarından ve siyasetçilerin kötü yönetiminden mi kaynaklanıyor?

Kapitalizm, üretim araçlarının özel mülkiyetine ve ücretli emeğin sömürülmesine dayalı bir yapıya sahiptir. Üretilenler pazara, kimin kullanacağı önceden bilinmeyen mal olarak sunulur. Her şey, kapitalist pazarda alınıp satılır bir maldır. Bu pazarın düzenleyicisi, planlayıcısı yoktur. Daha fazla kâr elde etmek temel amaçtır. Kâr oranlarındaki değişimler, bütün sistemi belirler. Rekabet, ekonominin değişmez parametrelerinden biridir. Pazarın bu düzensiz, karmaşık, rekabetçi yapısı, kapitalizmin işleyiş yasaları ve temel eğilimleri ile birlikte ancak krizlere yol açabilir.

Örneğin, ortaya çıkabilecek tıkanıklıkları hesaba katmaksızın, üretimin artması her zaman kârın artması anlamına gelmeyecektir. Bu durumda, sermaye birikim süreçlerinde tıkanıklıklar oluşmaya başlar. Sermaye, kendisini geliştirmeye çalıştıkça kapitalist işleyişin doğasından gelen engeller ile bir çatışmaya girer. Bu çatışma, bazen çok derinleşmekte, bazen daha hafif atlatılmaktadır. Kapitalizm, tarihsel olarak sürekli yükselen bir çizgide ilerlemez ve genelde genişleme ve daralma evreleri birbirini izler. Kapitalist ekonomi inişli çıkışlı bir biçimde ilerlemesinin nedeni kapitalizmin krizinin yapısal, bir diğer deyişle krizin kapitalizme içkin olmasıdır.

Siyasi iktidarların uygulamaları, krizin zaman zaman derinleşmesine neden olabilir. Yine aynı iktidarlar aldıkları önlemlerle krizi aşmaya çalışabilirler. Ancak bu adımlar kapitalizmin doğasına has krizleri aşmaya asla yetmez.

Aynı zamanda düzen partileri fırsatçılık yaparak halkı krizden çıkışı ancak kendilerinin başarabileceğine de ikna etmek ister. Halbuki düzen değişmeden krizlerden kurtulmak mümkün değildir.

Bu nedenle, ekonomik krizleri siyasetçilerin kötü yönetimine bağlamak yanlıştır. Kapitalizm, doğası gereği krizlere mahkumdur. Siyasetçiler bu krizlerin nasıl yönetileceğini, daha doğru bir ifadeyle, bu krizlerde sermayenin iktidarını nasıl devam ettireceklerini ve bu krizlerin maliyetini işçilere ne şekilde ödeteceklerini düşünürler.

48. Türkiye ekonomisinin krize rağmen büyüdüğü söyleniyor. AKP ekonomi yönetimi konusunda başarılı değil mi?

Sadece milli gelir artışı üzerinden bakıldığında AKP'nin ekonomi yönetiminde başarılı olduğu doğru! AKP iktidarını kapsayan 2003-2016 döneminde milli gelir reel olarak yılda ortalama yüzde 5,7 artış gösterdi. 2010-2016 döneminde de zannedildiği gibi durgunluk olmadığı, milli gelir artışında yılda ortalama yüzde 6,7 ile Cumhuriyet tarihinin en iyi performanslarından birinin sergilendiği ortaya çıktı! TÜİK'in yeni hesaplama yöntemine ilişkin tartışmalar bir yana milli ge-

lir artışının ekonomik performansı ne ölçüde yansıttığı burjuva iktisatçıları tarafından bile tam kabul görmeyen ve artık eskisinden daha fazla tartışılan bir konu.

Ancak hemen belirtmek gerekir ki milli gelir hesaplamalarında 2012 sonrasında ülke nüfusunun 3 milyon civarında artmış olması dikkate alınmıyor. Önemli bir bölümü ucuz işgücü olarak üretim artışına katkıda bulunan Suriyeli mülteciler de hesaplamalara dahil edildiğinde toplam milli gelir artışına rağmen

kişi başı gelir artışının sınırlı olduğu ortaya çıkacaktır.

AKP iktidarı dönemindeki milli gelir artışında artan dışa bağımlılık önemli bir belirleyen oldu. Borçlanmaya dayalı tüketim artışı büyümenin en önemli sürükleyicilerinden biri olurken, borçlanmada da dış kaynaklar önemli bir yer tuttu. 2003 yılında 144 milyar dolar olan dış borç, 2016 yılı sonunda 412 milyar dolara ulaştı. Aynı dönemde tüketici kredileri de 4,2 milyar dolardan 123 milyar dolara çıktı.

Emekçilerin “refah artışı” borçlanmayla sağlanırken AKP’nin ekonomi yönetimindeki en büyük başarılarından biri sermaye sınıfına tarihinin en kesintisiz büyüme ve kârları sağlaması oldu. 2003-2016 döneminde aktif çalışan, resmi olarak istihdam edilen kişi sayısı 18 milyondan 27 milyona çıkarak yüzde 50 civarında artarken işgücü ödemelerinin GSYH içindeki payı yüzde 25’ten yüzde 29’a çıktı, sadece 4 puan arttı. Artışın büyük bölümü de tarım istihdamının azalıp sanayi ve hizmetlerde istihdam edilenlerin sayısının artmasından yani yapısal olarak daha yüksek ücretli işlerde çalışanların sayısının artmasından kaynaklandı. Nitekim büyümenin yüzde 6,7 ile rekor kırdığı 2010-2016 döneminde reel ücret artışı, 2016 yılındaki yüksek oranlı asgari ücret artışına rağmen yüzde 1-2 ile sınırlı kaldı. 2003 yılında 284 dolar olan brüt asgari ücret 2016 yılında 586 dolara çıkarken Koç Holding’in cirosu 8 milyar dolardan 25 milyar dolara ulaştı.

Sermayenin ihya edilmesinde AKP’nin ekonomi yönetimindeki en büyük başarılarından biri olan özelleştirmelerin büyük rolü oldu. Tüpraş, Erdemir, Petkim yerli, yabancı sermaye gruplarına çok düşük bedellerle devredilirken enerji, eğitim, sağlık gibi alanlar da sermayeye açılarak sermayeye, kaynak aktarımı yapıldı.

AKP iktidarı sadece yerli sermayeye değil, yabancı sermayeye de değişik mekanizmalarla önemli bir kaynak aktarımı yaptı. Sadece ithalatın gelişimi bile aktarılan kaynağın büyüklüğü hakkında fikir vermek için yeterli. 2003 yılında 69 milyar dolar olan ithalat, 2016 yılında 200 milyar dolara yaklaştı. AKP iktidarı yabancı sermaye için ülkeyi hem mal piyasaları hem para piyasaları açısından cazip bir “pazar” haline getirmeyi başardı.

AKP’nin ekonomi politikalarının sonucunda, Türkiye’nin büyümesinden emekçiler hiç pay alamadı. Zenginler daha zengin hale gelirken, yoksulluk arttı. AKP iktidarı boyunca Türkiye’nin en zengin yüzde 1’inin servetten aldığı pay yüzde 38’den yüzde 54’e çıktı. Bugün Türkiye’nin yalnızca yüzde 1’i tüm servetin yarısına sahip.

Yine en zengin yüzde 10 da zenginleşmeye devam etti ve onların payı da yüzde 66’dan 77’ye çıktı. Kalan yüzde 90 ise servetin yüzde 23’ü ile yetinmek zorunda kaldı.

Dengesiz şekilde büyüyen Türkiye ekonomisinin kırılganlığı da doğal olarak arttı.

49. Küreselleşme bir gerçek ise Türkiye ekonomisinin dışa bağımlı olmasının ne zararı var?

Ülkemiz, yer altı ve yer üstü zenginlikleriyle kendisine yeten kaynaklara sahiptir. Ancak ne yazık ki, bu kaynakları halkın çıkarları için kullanacak siyasi iktidarlar ülkemizi yönetmiyor. Yerli ve yabancı sermayedarların daha fazla kazanması için, ülkemizin kaynakları, onların kullanımına sunuluyor. Sistem böyle çalışınca da, Türkiye, pek çok ürünü, enerjiyi, ham maddeyi dışarıdan almak zorunda kalıyor.

Örneğin, ülkemizin elektrik üretiminin önemlice bir bölümü doğalgaz çevrim santrallerinde gerçekleştiriliyor. Türkiye, doğalgazı yurt dışından satın alıyor. Buna göre, elektrik üretimi için doğal kaynaklarımız yerine ithal, pahalı, verimsiz doğalgaza yönelimin olması sonucu, ekonomide önemli kaynaklardan biri olan enerjide bağımlılık doğrudan hale geliyor.

Bağımlılık dünya kapitalist sisteminin işleyişinden ayrı bir şekilde ele alınamayacak bir kavramdır. Dünya ekonomisi içinde her ülke birbirine bağımlıdır aslında. Ancak emperyalizm hiyerarşik bir sistem olduğundan, bu bağımlılık ilişkisi bu sistemin tepesinde duran ülkelerin lehine çalışır.

Uluslararası sermaye yaşadığı krize çare olarak 1980'lerde sonra mal ve sermaye hareketlerinin önündeki engelleri kaldırmak ve bu yapının daha iç içe geçmesi için özel bir çaba harcadı. Küreselleşme bu ihtiyacın sonucu olarak ortaya çıktı.

Küreselleşme, sınırların kalkması değil, dünyadaki zenginliği kendi ülkelere çeken ülkelerin daha zengin olması anlamına geldi. Amerika Birleşik Devletleri, nüfusu dünyanın yalnızca yüzde 4'ü olmasına rağmen dünya gayri safi milli hasılasının yüzde 25'ine yakını emiyor. Dünya nüfusunun yüzde 7'sinin yaşadığı Avrupa Birliği ise zenginliğin yüzde 30'unu kendinde topluyor.

Bizim gibi ülkeler de, kendi kaynaklarını bu ülkelere aktararak daha da zengin olmalarını sağlıyor. Küreselleşme gerçeği, emperyalist olan ülke ve birliklerin daha da zenginleşmesine, diğer ülkeleri ise daha fazla sömürmesine yarıyor. Bu durumda da ülkeler ve bölgeler arasındaki eşitsizlikler daha da artıyor. Ekonomik olarak durum böyleyken, siyasal olarak da tüm dünyayı sömüren emperyalist ülke ve birlikler daha otoriter ve daha militarist hale gelirken, siyaset de bu ülkelerin çıkarlarına ve keyfi uygulamalarına teslim oluyor.

50. AKP, IMF'ye olan borçları bitirdiğini iddia ediyor. Aynı zamanda Türkiye'nin borçlarının arttığı söyleniyor... Hangisi doğru?

AKP iktidarı döneminde Türkiye'nin dış borç tutarı 144 milyar dolardan 412 milyar dolara çıktı. Artışta özel sektör borçlanmasının payı daha yüksek olmakla birlikte kamunun dış borcu da arttı. Özel sektör dış borcu 49 milyar dolardan 289 milyar dolara çıkarken kamu borcu da 71 milyar dolardan 123 milyar dolara ulaştı. Kamu borcunun artış hızının daha düşük olmasına ve toplam borç içindeki payı düşmesine rağmen kamu borcunun da hayli yüksek düzeylerde olmaya devam ediyor.

IMF'ye borçların ihmal edilebilir düzeye çekilmesi, AKP iktidarının Türkiye özelinde başarısı olmasından ziyade emperyalist politikalar doğrultusunda borç yapısının değişiminden kaynaklandı. 2001-2014 döneminde dünya ölçeğinde az ge-

lišmiş ya da orta gelişkinlikteki bir dizi kapitalist ülkenin IMF'ye olan borçları yapısal programlar kapsamında azaltıldı. Bu ülkelerin hepsinin IMF'ye olan borçları biter veya azalırken, Türkiye'ye benzer şekilde genel borçluluk düzeyi arttı.

IMF, Türkiye'nin borç aldığı tek kurum değildir. Türkiye başka yerlerden borç almaya devam etmiştir. Rakamlar da bunu göstermektedir.

2003 yılında kişi başı gelir 4 bin 500 dolar, kişi başı borç 500 dolar civarındayken 2016 yılı sonunda kişi başı gelir 10 bin dolara, kişi başı borç ise 12 bin dolar civarına ulaştı!

Kişi başı gelir iki katına çıkarken, kişi başına borç 24 katına çıktı. Türkiye çok daha borçlu bir ülke haline geldi.

51. TKP yabancı sermayeye karşı ama yerli sermayeye neden karşı?

Türkiye’de yaşanan her ekonomik kriz, sermaye ile ülkenin çıkarlarının asla birbiriyle yana yana gelemeyeceğini gösteriyor. Yine yaşanan her krizin faturası emekçilere kesildiği için, işçilerin hakları geriletirken, ücretleri düşürülürken, sömürü oranları artırılırken, ülkede sermayenin boyunduruğu güçleniyor.

Krizler Türkiye’deki sermaye gruplarını ekonomik olarak farklı davranmak zorunda da bırakıyor. Bu yeni yönelimler, dünya kapitalizminin gidişatıyla da uyumlu oluyor. Türkiye’de son 20 yılda yaşanan her ekonomik sarsıntı, Türkiye’yi emperyalizme daha bağımlı hale getirirken, Türkiye’li patronların yabancı sermaye ile işbirliğinin artması sonucuna yol açtı.

2001 sonrasında özelleştirmeler, yurt dışı yatırımlar ve yabancı şirketleri ortak alma ya da şirketleri tümüyle satma vakalarında büyük bir patlama gerçekleşti. Bugünün Türkiye’sinde “sermayenin çıkarları” dendiğinde zaten hep tartışmalı olan yerli-yabancı ayrımı iyice silikleşti.

Bunun gayet mantıklı nedenleri var. Her şeyden önce dünya ölçeğinde sermayenin yoğunlaşması inanılmaz boyutlara vardı.. Artık çoğu malı çok daha az sayıda dev şirket, bütün dünya pazarları için üretiyor. Çoğu ülkede yerli şirketler, bu tekel hakimiyetinin kendi bölgesindeki küçük ortağı haline gelmeye razı oluyor.

Finans ve ticaret alanında kârların katlanarak artması ve sermayenin çok hızlı büyümesi, dünya kapitalist sisteminin yerel sermayeyi hazmetme kapasitesini inanılmaz noktalara vardırdı. Son yıllarda büyüklüğü Türkiye

ekonomisinin tümüyle karşılaştırılabilir olan şirketler hızla birbirlerini satın alıyor veya el değiştiriyor.

Yabancı sermaye, kârını çok artıracakları yani daha fazla sömürecekleri ülkelere gidiyor. Teşvikler, vergi muafiyetleri, oluşturulan serbest bölgeler, yabancı sermayenin yatırım yapması için cazip koşullar olarak sunuluyor.

Yabancı sermaye, gittiği ülkelerin ekonomik olarak bağımlılığını artıran bir işleve sahiptir. Unutulmamalı ki, sermaye kendisi için yatırım yapmaya geliyor. Devletin ve halkın kazanması için değil. Öncelikle bunun akılda tutulması gerekiyor. Türkiye yabancı sermayeyi çekebilmek için pazarladığı kendi üstünlükleri arasında büyük ve gelişen iç piyasa, kalifiye ve düşük maliyetli işgücü ve vergi sisteminin rekabetçi yapısını sıralıyor. Yalnızca bu maddelerin kendisi bile yabancı sermayenin ülkemize ve insanlarına kazandırmak için değil sömürmek için geldiğinin en güzel kanıtını oluşturuyor.

Sermaye, ekonominin yasaları gereği “kâr” elde etmeyi düşünür. Bugün bunun için en önemli koşul, yabancı tekellerle daha fazla işbirliğine gitmektir.

Ancak dünya kapitalizmi bu işbirliğini zorlamasa dahi, emekçiler açısından, sermayenin yerli-yabancı ayrımının bir anlam taşımadığı hiç unutulmamalıdır. Önemli olan bu düzende emekçinin artı değerine her zaman sermayedarlar tarafından el konulmasıdır. Emekçiyi sömürenin yerli veya yabancı olması bu ilişkinin karakterini değiştirmez. Yerli ve yabancı patronlar arasında bu ilişki bağlamında hiçbir fark olamaz.

TKP, bu sömürü ilişkisini toptan kaldırmayı hedeflediği için patronlara tümüne birden karşıdır. Parti için bu çok temel bir ilkedir.

52. TKP neden özelleştirmelere karşı mücadele etti? Çoğu kamu varlığı özelleştirildiğine göre bugün özelleştirme karşıtı mücadele güncel mi?

1970'lerin ikinci yarısında kapitalizmin krizi, sermaye sınıflarının yeni liberal politikalar adı verilen politikaları uygulamaya koymasına yol açmıştır. Özelleştirme bu politikalardan en önemlisidir.

“Özelleştirmeyle sermaye tabana yayılacak, kuruluşlar kârlı hale gelecek, refah artacak, iş olanakları çoğalacak, demokrasi güçlenecekti; zaten sadece zarar eden şirketler satılacaktı”. O günlerden bugüne bu sözlerin birer aldatmacadan ibaret olduğunu açıkça yaşayarak gördük.

Türkiye’de, iddia edildiği gibi “verimsiz çalışan” kamu kuruluşları değil, ülkenin en büyük ve kârlı kuruluşları özelleştirildi. Üstelik sadece birkaç yıllık kârları karşılığında. Özelleştirme gelirleri, iç ve dış borç faiz ödemeleri aracılığıyla, yine sermaye sahiplerine aktarıldı.

Olup bitenler bunlarla da sınırlı değil.

Birincisi, kamu kuruluşlarını yok pahasına ele geçiren sermaye sahipleri, devlete vergi ödememek için her tür oyunu oynadılar. Böylece devletin gelirleri daha da azaldı.

İkincisi, özelleştirilen şirketlerin sunduğu mal ve hizmetlere zam yapıldı. Emekçiler bu hizmetlere daha zor ulaşır oldu.

Üçüncüsü, bugüne kadar özelleştirilmiş olan kamu kuruluşlarının pek çoğu kapatıldı ve Türkiye pek çok ürün ve gıdada dışarıya bağımlı hale geldi.

Özelleştirmeye ilgili söylenenlerin hepsinin yalan olduğu bir bir açığa çıktı ve TKP’nin özelleştirmeye karşı mücadelesinin ne kadar haklı olduğunu zaman gösterdi.

En az bunlar kadar önemli olmak üzere, özelleştirme politikalarının ideolojik yanının hep üzerinden atlandı. Özelleştirme, kamu mallarının yok pahasına satılmasından ibaret bir hamle değildi. Bu adımla birlikte, patronlar, bir fikir olarak kamu mülkiyetine ve bu mülkiyet biçimini esas alan sosyalizme saldırıyorlardı. Özelleştirmeye direnemeyen bir sol, fıkirsal olarak kapitalizmin saldırılarına direnemiyor, sosyalizmi savunamıyordu.

Sosyalizmi savunmak her zaman güncel olduğuna göre, kamu mülkiyetini savunarak özelleştirmelere karşı çıkmak da her zaman günceldir.

SATTIRMAYACAĞIZ
TES-iŞ ve MADEN -iŞ YATAĞAN ŞUBELERİ

Dahası, memlekette özelleştirilecek bir şey kalmadığı düşüncesi de doğru değildir. AKP'nin kurduğu Varlık Fonu, devletin elinde hâlâ sermayenin iştahını kabartacak çok sayıda varlık olduğunu da göstermiştir. Burjuvazi ele geçirdiği her mülkün ardından daha fazlasına göz diker. Üstelik, bugün bir prensip olarak özelleştirmeye karşı olunmadan, Gezi Parkı'na AVM, Ege ve Akdeniz'deki her koya otel, memleketteki her çaya, dereye HES yapılmasına karşı olunamaz. Özelleştirme karşıtlığı zayıfladığında, yarın şebeke suyunun, öbür gün toplu taşımanın, sonraki gün kim bilir hangi ihtiyacımızın özelleştirilmesi gündeme gelir.

53. Özelleştirmeler verimliliği artırmadı mı? Piyasa ekonomisinin olumlu yanları hiç yok mu? TKP neden devletçi?

Bugüne kadar özelleştirme uygulamalarının ülkemiz emekçilerine hiçbir yararı dokunmamıştır. Özel- leştirmeler sonucu onlarca büyük işletme kâr etmediği gerekçesiyle kapatılmış, işlemeye devam eden kuruluşlarda ise önemli ücret düşüşleri ve işten çıkarmalar ger- çekleşmiş, sendikalaşma oranları azalmıştır.

Özelleştirilen kuruluşların devlete zarar ettirdiği büyük bir yalandır. Türkiye'nin en kârlı kamu kuruluş- larından biri olan Tüpraş, Koç-Shell ortaklığına satılmasının üzerinden geçen dört yıl içerisinde elde ettiği kârla özelleştirme maliyetini karşı- lamıştır. Tüpraş, halen Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu olmayı

sürdürmektedir. Aynı şekilde Türk Telekom, yüzde 55'lik hissesi Oger Telecom'a satıldıktan sonra elde ettiği kârlarla özelleştirme bedelini 4.5 yıl içerisinde geri kazanmıştır. Bugün büyük bir borç yükünün al- tında iflas tehlikesiyle karşı karşıya kalan Türk Telekom, verimliliğin artışı iddiasının ne büyük bir yalan olduğunun somut kanıtıdır. Asıl verimsiz olan piyasa ekonomisinin kendisidir.

Bugün dünya üzerinde, tüm in- sanların sağlıklı bir şekilde bes- lenmesine yetecek kadar yiyecek maddesi üretiliyor. Ortada bir besin kıtlığı yok. Ama küçük bir azınlık patlayıncaya kadar tıkinırken, her yıl milyonlarca ton buğday, mısır,

domates, süt, et vb gıda maddesi tarlalarda ya da depolarda çürüyor. Yoksulluk ve sefaletle itilmiş milyarlarca insanın elinde bunları almaya yetecek kadar para olmadığı için!

İnsanların büyük çoğunluğu geçim sıkıntısı çekiyor. Neden? Tembel ya da akılsız oldukları için mi? Elbette hayır! Ama çalışmak ve üretmek için gerekli araçlardan yoksunlar! Fabrikalar, makineler, hammadde-ler ve teknoloji, sermaye sahiplerinin elinde ve sermaye sahipleri yüzyıllardır yan gelip yatıyor. Onlar hiç çalışmadan servetlerine servet katıyor. Buna karşın, ömür boyu onların fabrikalarında, bankalarında, marketlerinde çalışanlar, ay sonunu nasıl getireceklerinin hesabını yapmaya devam ediyor.

Oysa ülkemizin kaynakları, verimsiz şekilde değerlendirilmesine rağmen, patronlar daha fazla kaza-

nyıyor, emperyalistlere her yıl milyarlarca dolar aktarılıyor.

Bu ülkenin kaynakları, bu ülkedeki herkesin insanca bir yaşam sürmesine yeter de artar. Yeter ki, küçük bir azınlığın elinden alınsın ve toplumsal çıkarlar doğrultusunda kullanılabilsin. Yeter ki, patronların elindeki madenler, fabrikalar ve bankalar kamulaştırılsın. Biz, bu ülkenin kaynaklarını kullanarak ve merkezi planlama yoluyla bir sanayileşme ve kalkınma hamlesi gerçekleştireceğiz. Devleti de bunun için kullanacağız. İşte o zaman, insanlar arasındaki sınıf ayrımlarını ortadan kaldırmak mümkün olacak. İşte o zaman, insanlar arasındaki doğal farklılıklar, eşitsizliklere yol açmak yerine, hep birlikte daha hızlı bir şekilde ilerlememize hizmet edecek. Merkezi devletin işleyişine her düzeyde emekçiler örgütlü olarak katılacak.

54. AKP'nin “çılgın projeler”i ekonomi çarkının dönmesini sağlamıyor mu? TKP üçüncü Havalimanı, üçüncü boğaz köprüsü ve büyük konut projeleri hakkında ne düşünüyor?

AKP, inşaat ve enerji sektöründe özelleştirmeci ve patronlardan yana bir ekonomi politikası yürüttüğü için yaptığı ve yapacağı çılgın projeler de bu çarkı döndürüyor. Bu projelerle patronlara büyük paralar aktarıyor.

Yapılan ve yapılması hedeflenen yatırımların hiçbirisi bir planlamanın sonucu değildir. Pek çok uygulama bilim insanları ve meslek odalarının haklı itirazlarına rağmen yapılmaktadır. Çünkü asıl amaç kentsel, bölgesel eşitlik ve kalkınma değil kentsel rantın sermayeleştirilmesi yoluyla kurulu düzenini sürdürmektir.

Üçüncü köprü ve havalimanı halkın ucuz ve verimli ulaşım talebini karşılayan yatırımlar değildir. Üçüncü köprü'nün İstanbul'un trafik ve ulaşım sorununa bir çözüm olmadığı zaten görülmüştür. Doğaya verilen zararı ise bu hükümetlerin telafi etmesi imkansızdır.

Aynı şekilde üçüncü havalimanının da verimsiz ve plansız, patronların istekleri doğrultusunda hayata geçmiş bir yatırım olduğu açılışın-

dan kısa süre sonra görülecektir.

İmtiyazcı, özelleştirmeci, talep yaratan, kar amaçlı bu yatırımlar, kaynakların bölgesel olarak eşitsiz dağılımını pekiştirdiği ve İstanbul'a yönelmesini teşvik ettiği kadar yer seçimi bakımından da pek çok olumsuzluk barındırmaktadır. İstanbul Çevre Düzeni Planı'nda Belgrad Ormanları'nın korunmasının hayati olduğu defalarca vurgulanmış olmasına rağmen AKP'nin çılgın projeleri açıkça ormanları ve su kaynaklarını hedef almaktadır.

Türkiye'nin konut politikası kentsel eşitsizliği artıran bir özelliğe sahiptir. Üretilen konutlar emekçi halkın ihtiyaçlarını karşılamaya dönük değildir ve işçi sınıfının ihmal edilebilecek kadar küçük bir kesimine yönelik üretilen konutlar da nitelsiz malzeme ile özensiz olarak inşa edilmektedir. Tamamıyla plansız, rant artışına dayalı aşırı miktarda konut üretilmesine rağmen lüks konut projelerinin konut fiyatlarını arttırması sonucunda hâlâ barınma hakkına sahip olmayan insanların olması akıl dışıdır.

55. TKP yoksulluk ve işsizliğin kader olmadığını söylüyor. TKP dünyada ve Türkiye’de yoksulluk ve işsizliğin gerçekten bitebileceğini mi iddia ediyor?

Bugünkü sömürü düzeninde, çok küçük bir azınlık dünyada ve Türkiye’de tüm zenginliğin önemli bir bölümüne sahip olurken, çoğunluğu oluşturanlar bu zenginlikten çok az pay alıyor. Ülkelerin zenginlikleri, emekçilerin tüm ürettikleri, bir avuç zenginin malı, mülkü parası haline geliyor.

Zengin azınlığın aldığı pay arttıkça, emekçi halkın aldığı pay azalıyor. Zenginlerin elde ettikleri servetler, çok çalıştıkları için değil, emekçileri sömürüp, ülkemizin tüm kaynaklarını talan etmeleri sayesinde oluyor. Zengin daha zengin olurken, yoksullar daha yoksul oluyor. Bu, sömürü düzeninin kuralıdır.

Patronlar ve onların siyasi partileri, işçilerin aldığı payın azalması için çaba gösterir. Hep daha fazlasını kazanmak isterler. Bu düzen böyle devam ettikçe de yoksulluk artar. Sonra da bizim yoksulluğun kader olduğuna inanmamızı beklerler.

İşsizlik, kapitalizmde hiçbir zaman sona ermez, kapitalizmin doğasında işsizlik vardır. İşsizlik, işçilerin daha ucuza çalıştırılmaları için patronların elinde önemli bir silahtır. İş alanlarının yaratılması için yatırım yapılması gereklidir. Devlet tamamen bu alanı terk etmiş, özelleştirmelerle elindekileri de satmıştır. Sermayedarlar ise kendileri için kârlı alanlarda yatırım yapmak ister. Bazıları ise yatırım yapmaz, ithalat-ihracat ile üretmeden, tüketime yönelik olarak çalışır. Yeni iş alanlarının yaratılamaması, emekçilerin daha ucuza çalışmalarını sağlamak için yapılan düzenlemeler yoksulluğu ve işsizliği artırır.

Bugün, çalışma koşulları patronlar ve siyasi iktidarlar tarafından öyle bir hale getirilmiştir ki, iş bulup çalışanların önemlice bir bölümü dahi yoksuldur. Oysa üretilen tüm değerlerin eşit paylaşımı mümkün olsa, özel mülkiyet ortadan kaldırılsa ülkemizde yoksulluk da işsizlik de ortadan kalkar. Çünkü, bugün ülkemizin ve dünyanın ulaştığı gelişkinlik düzeyinde, toplam üretim herkese insani yaşam koşulları sağlamak için yeterlidir. Üretim biçimi sorunlu olduğu için, üretim araçları patronların elinde olduğu için üretimin sonucunda ortaya çıkan zenginlik eşit ve hakkaniyetli bir şekilde bölüşülmemektedir.

İşsizlik ve yoksulluk sermaye düzeninin sorunudur ve bu nedenle kader değildir. Bu düzen değiştiğinde, işçiler iktidara geldiğinde, işsizliğin de yoksulluğun da sonu gelecektir.

56. Boğazımıza kadar borca battık. Kredi kartları aldı başını gidiyor. Ücretlerimiz aldığımız gün borca gidiyor. TKP bankaların tefeciliğini nasıl engelleyecek?

Türkiye halkı boğazına kadar borca batmış durumda ve gittikçe derinleşen bu borç sarmalı Türkiyeli emekçilerin hayat karşısında takındıkları tavrı ve siyasi tutumlarını doğrudan etkiliyor. Resmi rakamlara göre tüketici kredisi veya kredi kartı borcu nedeniyle takibe düşenlerin sayısı üç milyonu geçmiş durumda. Bu rakam hane halkı borçlarındaki artışla da uyumlu. AKP iktidarının başlangıcıyla bugün kıyaslandığında bir ailenin 50 kat daha fazla borçlu olduğu görülüyor. AKP döneminde tüketim artıyor ve artan tüketim yükselen oranlarda borçla yapıyor.

İnsanlar, yalnızca otomobil veya

konut almak için borçlanmıyorlar. Türkiye’de gittikçe daha fazla kullanılan ihtiyaç kredileri aslında borcu borçla kapatmanın bir yolu. Bunlara yine ihtiyaç gidermenin bir yolu olarak görülebilecek kredi kartları borçları eklendiğinde, toplam borcun büyük kısmının bu iki kalemden oluştuğu ve insanların mal edinmek için değil yaşamlarını devam ettirmek için borçlandığı görülüyor. Üstelik bu rakamlara finansal sistemin dışından alınan borçlar dahil değil. Türkiye’de tefecilerden akrabalara uzanan geniş bir yelpazede farklı yöntemlerle kişilerden borç almanın çok yaygın olduğu biliniyor. Türkiye halkının

rakamların gösterdiğinden daha borçlu olduğu bir gerçek.

Borç yoluyla henüz harcanmamış emeğin satılması ise özgür emekçinin sisteme bağlılığının maddi temelini oluşturuyor. Emeğin peşinen satılması ücretli köleliğin kölelik tarafını şiddetlendiriyor ve daha iyi bir yaşam arzusuyla yola çıkan emekçiler kendilerini bir köleye dönüşmüş olarak buluyor.

Türkiye’de emekçiler AKP iktidarı boyunca her yıl bir öncekinden daha fazla çalıştı, daha fazla üretti. Ancak artan üretim işçi sınıfına değil sermayeye aktarıldı. Üretim artışına, reel olarak ekonomide büyüme sağlanmasına rağmen emekçilerin gelirlerinde, ücretlerinde artış gerçekleşmedi.

Oysa Türkiye tüm emekçilerin daha iyi bir yaşam isteğini karşılayacak maddi olanaklara sahip bir ülke. Bu yaşama kavuşmak için de kimsenin

borçlanmasına gerek yok. Borçlandırılanların, üretim araçlarını ve serveti haksız bir şekilde ellerinde tutanların mallarına el koyulması yeterli. Böylece hali hazırdaki borçların tamamından da kurtulacağız.

Türkiye’nin kaynakları, kamu bütçesi, işçi sınıfının daha iyi ücretler almasına kapitalizm koşullarında bile elverişli. Ancak kaynaklar sermaye sınıfına aktarılıyor. Bu aktarımın en önemli araçlarından biri de bankalar.

TKP iktidara geldiğinde emekçilerin bankalara olan tüm borcu silinecek. Sosyalizmde sömürü ilişkilerinin sonlandırılması kapsamında mali sermayenin ve dolayısıyla bugünkü haliyle bankacılık sektörünün faaliyetleri de sınırlandırılacak, özel bankalar kapatılacak ve kamu bankaları eliyle bazı temel hizmetlerin sunulması dışında bankaların tefecilik yapmasına izin verilmeyecek.

57. TKP asgari ücret tartışmalarına nasıl bakıyor ve asgari ücret için ne öneriyor?

Sermaye düzeninde asgari ücret, işçi sınıfının mücadelesinin tarihsel bir kazanımı olmakla birlikte, piyasa mekanizmasının çalışması için bazı kolaylıklar da sağlar. Örneğin, işçileri yaşatacak kadar bir ücretin devlet tarafından garantilendiği görüntüsü oluşturulur. Sermayedarların birbirleriyle rekabet edebilmek için işçi ücretlerini daha da düşürmelerinin önleneyeceği; işçilik maliyetleri eşitleyerek rekabetin teknoloji türünden diğer alanlara kaydırılacağı varsayılır.

Gerçekler, yansıtılmak istenen durumdan oldukça farklıdır. Örneğin, ülkemizde asgari ücretin satın alma gücü çok düşüktür. Öyle ki, dört kişilik bir ailenin yoksulluk seviyesinin üstüne çıkabilmesi için ailenin bütün bireylerinin çalışması bile yetmez. Kaldı ki, ülkemizde çalışanların yarısı, kayıt dışı, sigortasız, gündelik-haftalık yevmiyeyle ya da mevsimlik çalıştırılmaktadır. Böylece, patronlar, çoğu işkolunda yasal asgari ücretten çok daha düşük düzeylerde işçi çalıştırabilmekte; bu emekçilerin sağlık, emeklilik, yıllık izin gibi birçok hakkını bu yolla gasp etmektedirler.

Kuşkusuz, kayıt dışı istihdam, bilinçli bir devlet politikasıdır. Adil bir asgari ücret önerisi yapmadan önce alınması gereken acil önlemler, devletin tüm vatandaşlara anayasal düzeyde iş ve yoksulluktan kurtulabilecek ücret garantisi taahhüt etmesi, kayıt dışı istihdamı engellemesi, her işçiye iş olanağı sağlaması ayrıca

her işçinin sendika üyesi olmasını sağlamasıdır. Bunlar yapılmadığı sürece, patronlar işsizliği düşük ücretle, kayıtsız, sigortasız ve sendikasız çalıştırmanın bir tehdidi olarak kullanacaklar; asgari ücret ise, göstermelik bir mekanizma olarak kalmaya devam edecektir.

Kapitalizmde asgari ücret tartışmalarında temel konu sömürünün, yani patronların kârının düzeyinin ne olacağıyla ilgilidir. Ücret, bu öncelik dikkate alınarak belirlenir.

TKP, öncelikle ücretin belirlenmesinde bu önceliğin dikkate alınmasına karşı çıkar. Öncelik patronların kârı oldukça, asgari ücret dahil ücretler toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçi yığınların ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak olur. Ücretlerin yüksek olduğu durumda bile aslında patronlar emekçilerin yarattığı ve ücretin misliyle üzerinde olan artı değere el koymaya devam etmektedirler. Bu nedenle kapitalizmde ücret, ne kadar yüksek olursa olsun adil değildir.

TKP, sömürünün ortadan kaldırılmasını hedefler. Sosyalist ekonomide patronların el koyduğu bir üretim artığı olmayacağından, tüm kaynaklar emekçiler için kullanılır. Bu kaynaklar ücret olduğu kadar, ücretsiz ulaşım, sağlık, eğitim, barınma, ısınma, güvenlik gibi temel insani ihtiyaçların toplumsal olarak karşılanması olarak da emekçilerin kullanımında olacaktır.

58. TKP esnek üretimin ve taşeronlaştırmının emekçilere dönük bir saldırı olduğunu söylüyor. Neden?

Taşeronlaşma, üretimin gerektirdiği çeşitli işlerin ana işveren durumundaki patrona bağlı bir ya da birkaç ikincil firma tarafından üstlenilmesi ve o firmaların bulup çalıştırdıkları işçiler tarafından gerçekleştirilmesidir.

Değişik görünüşleri ve biçimleri ile “esnek üretim”, kapitalizmin tarihsel bir özelliği olan kâr oranlarının düşmesi eğilimini dizginleyici bir arayışın ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Bir kez, ülkemizde üretim, esasen, yaygın küçük işletmelere, kayıt dışı istihdama ve çalışanları kuşatan geniş bir işsizler ordusuna dayanarak gerçekleştiği için esneklik açısından birçok uygun özelliğe sahiptir. Şimdi de, AB ile uyum çerçevesinde getirilen sosyal güvenlik, sendikalar, toplu iş sözleşmesi, grev, vb. konulardaki çeşitli yasal düzenlemelerin yanı sıra hızla ilerleyen özelleştirme, taşeronlaştırma, fason üretim türünden uygulamalar ile bu yönde büyük adımlar atılmaktadır.

Bütün bunlarla bağlantılı olarak, iş güvencesi tümüyle ortadan kalkmış, işsizlik olağanüstü düzeylerde artmış, gerçek ücretler düşmüş, çalışma saatleri ve koşulları ile ilgili bütün sınırlar ve iyileştirmeler çığnemiş, sendikasılaşma çok ileri boyutlara ulaşmış durumdadır. Örnek olsun, aynı işyerinde, ana patrona bağlı işçilerle taşerona bağlı işçiler arasında çalışma koşulları ve haklar bakımından büyük farklar ortaya çıkmaktadır.

Esnek üretim ve taşeronlaşma, işçi sınıfını bölmektedir.

Sermayenin bu saldırısı sonunda, işçi sınıfı, konumu, günlük çıkarları ve hakları, sendikal örgütlenmesi açısından bölünmekte ve işçilerin ortak çıkarlara, ortak geleceğe sahip bir sınıfa ait olma duygusu bulanıklaşmaktadır. Esnek üretim ve taşeronlaşma, işçileri böldüğü, sınıfsal kimlikten uzaklaştırdığı için işçi sınıfını mücadeleden uzaklaştırmaktadır.

59. Bir miktar iş kazası olması normal değil mi? Dünyanın her yerinde iş kazaları olmuyor mu?

Öncelikle TKP, yaşananları kaza değil, “işçi cinayeti” olarak tanımlamayı tercih ediyor. Çünkü sorunumuz iş cinayetlerinin az ya da çok olması değil, kapitalizmde kaçınılmaz olmasıdır. Çünkü kapitalizmde öncelik insan yaşamında değil, patronların kârındadır.

İnsan yaşamına değer verilen hangi sistemde inşaat işçileri uyuduğu şantiye yatakhaneğinde yanarak can verir ya da yük taşımak için kullanılması gereken bir asansöre doldurulup, otuzuncu kattan yere düşer? Hangi sistemde, bir tersanede fırlama testi için kum torbası yerine işçiler kullanılır ve test sırasında o işçiler boğularak can verir?

Bu sistemde işi can kurtarmak olan işçiler, batmakta olan bir gemiye batmak üzere olan bir botla gönderilir ve batan gemideki insanlardan önce onlar boğulur. İşçi sağlığı ve güvenliği açısından örnek olduğu ileri sürülerek böbürlenilen maden ocağında 301 madencinin bir daha gün yüzüne çıkamaması-

nın nedeni ne olabilir?

Çünkü kapitalizm öldürür.

Verdiğimiz örnekler Türkiye’den olabilir, ancak kapitalist dünyanın bütününde işçi cinayetleri Türkiye’de işlenen suçtan daha az değildir. ILO verilerine göre dünyada her yıl iş kazası ve meslek hastalıkları sonucunda 2.3 milyondan fazla kişi hayatını kaybetmekte, 300 milyondan fazla iş kazasının meydana geldiği tahmin edilmektedir.

Bu nedenle “kapitalizm öldürür” derken ne sektör davranıyoruz, ne de abartıyoruz. İşçi sağlığı ve güvenliğinin, bu konuda alınan her tür tedbirin patronlar için maliyet unsuru olduğu bir sistemde bu kaçınılmazdır.

Oysa işçi cinayetleri önlenabilir.

İşçilerin can güvenliğini sağlayacak koşulların patronların maliyeti olmadığı bir düzen var. Sosyalizmde patronların karları değil, insan yaşamı önceliklidir.

60. Fazla mesai yapmak çalışmanın doğal bir parçası mıdır? TKP fazla mesai gibi işyerindeki kötü uygulamalar hakkında ne düşünüyor?

8 saatlik işgünü hakkı kapitalizmin ilk döneminden itibaren işçi sınıfının temel talepleri arasında yer aldı. Bu talep bir günü üçe bölerek, sekiz saat iş, sekiz saat dinlenme, sekiz saat boş zaman olarak formüle edildi. Bunun elde edilebilmesi için işçi sınıfı ve örgütleri burjuvaziyle amansız bir mücadele verdiler, canları pahasına bu hakkı kazandılar.

Bugün kapitalist sistemin övücülere, 21.yüzyılda daha modern, daha teknik ve ileri bir kapitalist sistem olduğunu ileri sürüyorlar. Oysa teknolojiadaki muazzam ilerleme kapitalizmi daha modern ve insani bir sistem haline getirmiyor. İşçi sınıfı birçok başlıkta olduğu gibi çalışma süreleri konusunda da 8 saatlik işgünü hakkını neredeyse tamamen kaybetmiş durumda. Birçok ülkede patronlar çalışma sürelerini esnekleştirerek haftalık çalışma süresini 45 saatin üzerine çıkardılar. Birçoğunda ise bu süre fazla mesailerle filen aşıyor.

Türkiye kapitalizmi, iş cinayetlerinde olduğu gibi çalışma sürelerinin uzunluğu konusunda da en vahşisi. OECD'nin 2017 verilerine göre Türkiye'de haftada 50 saatin üzerinde çalışan işçilerin oranı yüzde 42'yi geçiyor. Yani Türkiye'de neredeyse her iki işçiden biri, yasal üst sınırın üzerinde sürelerle çalışmaya zorlanıyor. Türkiye'nin hemen arkasında Meksika ve Güney Kore var.

İşçiler çoğu durumda fazla mesai ücreti de almıyor. İş ne zaman biterse o zaman paydos!

Basit bir hesapla bile, Türkiye'de sadece 50 saatin üzerindeki fazla çalışma engellendiği durumda yaklaşık 2 milyon yeni istihdam yaratılabileceği görülür.

Ama çalışma sürelerinin düzenlenmesi, Türkiye'de de, diğer kapitalist ülkelerde de patronların inisiyatifine bırakılır. Onlar da bu konuda kendi meclislerinin çıkardığı yasalara bile çoğu zaman uymazlar.

Oysa çalışma süreleri, gelişen teknolojinin de yardımıyla bırakın fazla mesaiyi, 8 saatin çok altında belirlenebilir. Otomasyon birçok iş kolunda üretkenliği yükseltiyor. Kapitalizmde işçinin birim emeğinin geçmişe göre daha fazla ürün çıkarmasının tek bir sonucu var; sömürünün artması. Yani patronun daha çok kazanması, işçinin daha fazla yorulması, yıpranması.

Bu denklem tersinden kurulabilir, ileri teknoloji mal ve hizmet üretiminde işçilerin çalışma sürelerinin azalmasını, ücretlerinin yükselmesini sağlayabilir.

Bunun için ekonominin merkezi planlaması, üretimin patronların kar güdüsü için değil, toplum yararı için yapılmasına ihtiyaç var. Sosyalizm tam da bunun için var.

61. Sosyalizmde herkesin iş güvencesi mi olacak, nasıl? Herkesin iş güvencesi olursa insanlar tembellik etmez mi?

Çalışabilir durumda ve yaşta olan her yurttaşın çalışma hakkını ve iş güvencesini sağlamak, sosyalist düzenin başlıca ödevleri arasındadır. Bunlar sosyalist bir düzende temel insan hakları sayılır ve bu hakların ortadan kaldırılmasına hiçbir koşulda göz yumulamaz.

Türkiye geniş kaynaklara sahip bir ülkedir. Ancak bu kaynaklar bağımlı olduğu emperyalizm çeşitli engeller koyduğu ve egemen sınıfların da böyle bir amacı olmadığı için verimli kullanılamamaktadır. Sosyalist iktidar gerçekleştiğinde, bütün bu kaynaklar, emekçi halkın öncelikli ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için, merkezi planlamanın yönlendiriciliği ile en akılcı biçimde ve eksiksiz olarak devreye sokulacaktır. Böylece, bugünkü kapitalist Türkiye’de ya işsiz bırakılan ya da kötü koşullarda istihdam edilen emekçi kitlelerin yaratıcı gücü her türlü dizginden kurtarılıp harekete geçirilecektir. Bir yandan, herkes temel bir insan hakkı olarak çalışma imkânına kavuşacak, diğer yandan da, ülkemiz, üretimin kardeşçe paylaşılacağı gerçek bir kalkınma atılımının içine girecektir. İşte o zaman, emekçiler, üç beş kuruş ekme parası uğruna ya da işten atılıp sefil perişan olma korkusuyla değil, son derece doğal bir eylem olarak ve toplumun iyiliği için çalışmanın hazzını tadacak ve çalışmalarının gerçek karşılığını

alacaktır.

“İş garantisinin insanları tembelleştireceği” yıllardır utanmadan tekrarlanan bir yalandır. Bunu söyleyenler, bugünkü sömürü düzeninin egemenleri ve onların besleme ideologlarıdır. Varlığını sürdürdürebilmek için gitgide daha fazla artık değere el koymaya, başka bir anlatımla, daha fazla sömürmeye muhtaç olan kapitalizm, elinin altında her zaman büyük bir işsizler kitlesi bulundurmak zorundadır. Ancak bu yolla, hem çalıştırdığı işçilerin ücretlerini baskı atkında tutmayı hem de her istediğinde kullanabileceği işgücü yığınlarının var olmasını sağlayabilir. Kapitalizm, bilimin “yedek işgücü ordusu” diye adlandırdığı bu büyük işsizler kalabalığını doğal ve haklı göstermek ya da kendi günahını gizlemek için, böyle masallar uydurur.

Oysa asıl soru şudur: İnsan, çalışmasının ürünlerinin kendisi ve üyesi olduğu toplum için ne kadar anlamlı ve değerli olduğunu bilirse, herhangi bir kaytarmacılık ve tembellik gösterebilir mi? Yoksa asıl kaytarmayı ve tembelliği, hakkını alamadığından emin olduğu ve yaptığı için ne işe yaradığını pek bilmediği bir düzen içinde çalışırken mi gösterir? Bu sorunun yanıtı açıktır. Kapitalizm kendi sorunlarını sosyalizme saldırmak

için kullanmaktadır. İnsanları tembelliğe, kaytarmacılığa yönlendiren, onları emeklerine ve üretime yabancılaştıran asıl düzen kapitalizmdir. Sosyalizm, insanın kendi

emeğine yabancılaşmasının önüne geçtikçe, tembelliğin ve kaytarmacılığın önüne geçecek, üretkenliğin ve yaratıcılığın gelişmesini sağlayacaktır.

62. AKP'nin sağlık alanında Türkiye'ye sınıf atlattığı söyleniyor. TKP sağlıkta AKP'nin gerçekleştirdiğini iddia ettiği reformu nasıl değerlendiriyor?

AKP'nin bu iddiasını destekleyebilecek hiçbir somut veri bulunmuyor. AKP kasaba tüccarı mantığıyla hastane sayısındaki artışı sağlıktaki gelişmenin kanıtı olarak sunmaktan başka bir şey yapmıyor.

AKP'nin tek icraatı, kendisinden önceki hükümetin yasal zeminini hazırlamış bulunduğu piyasacı, özelleştirmeci operasyonu tamamlamak oldu.

Dünya Bankası'nın tam desteğiyle hayata geçirdikleri bu işi sağlıkta dönüşüm olarak adlandurdılar. Sağlıkta dönüşüm birkaç önemli bileşenden oluşuyor: Birinci basamak sağlık hizmetleri boyutunda aile hekimliği sistemi, hizmetin finansmanı boyutunda genel sağlık sigortası, hastane sistemi boyutunda kamu hastaneler birliği ve kamu özel ortaklığı, personel boyutunda ise sözleşmeli istihdam ve performans göre cretlendirme.

Bu dönüşüm halka katkı payı, sağlık emekçilerine iş güvencesizliği ve iş yükünde artışı olarak yansıdı. Sağlık sistemi rekabetçi bir mantıkla yeniden yapılandırıldı. Sonuç olarak niversite hastaneleri başta olmak üzere, kamu hastanelerinin tamamı borca battı. Kağıt üzerinde herkes sigortalı ama harcamaların halen yaklaşık beşte biri vatandaşın cebinden çıkıyor. 550 özel hastane sektörde dönen paranın yaklaşık dörtte birini

cebine atıyor. Sağlığın korunmasından sorumlu 25 bin kadar birinci basamak sağlık kurumu ise kaynakların ancak yüzde 7'sini alabiliyor.

Sistem vatandaşın ödediği prim ve vergileri özel sağlık şirketlerine doğru yönlendiriyor. Hastanelerin para kazanma güdüsü tıbbi teknolojinin gereksiz kullanılmasına yol aıyor.

Bir ülkenin sağlıktaki başarısını somut olarak değerlendirebilmek için girdiler ve çıktılar arasındaki ilişkiye bakmak gerekir. Bunun için ülkenin kişi başi ulusal gelirine göre beklenen bebek ölüm hızı ile gerçek bebek ölüm hızı karşılaştırılır. Bu analiz ülkenin kaynaklarını sağlık için ne kadar başarılı biçimde kullandığını, halk sağlığına ne kadar önem verdiğini ortaya çıkarır.

Türkiye'de bebek ölüm hızı binde 13 düzeyinde. Oysa 10 bin Dolarlık kişi başi gelirine göre beklenen bebek ölüm hızı binde 8 civarında. Bu durum Türkiye'nin sağlıktaki başarısının ancak yüzde 62 [8 / 13] düzeyinde olduğunu gösterir. Türkiye 10 bin Dolar kişi başi gelire sahip olan ülkeler içinde sağlıktaki başarısı en düşük olanıdır.

Durum bu kadar açık. Türkiye daha aşıyla korunabilir hastalıkların dönemsel salgınlar yaptığı bir ülkedir. Bu haliyle Türkiye sağlık sistemi tam bir başarısızlık göstergesidir.

63. Kentsel dönüşüm daha iyi bir kent yaratmıyor mu? Sosyalizmde de kentsel dönüşüm olmayacak mı?

Tarihsel olarak çok geniş bir kullanım alanı olan kentsel dönüşüm kavramı günümüzde özellikle 1999 Depremi sonrasında riskli yapıların yıkılıp yerlerine güvenli yapılar inşa etmek anlamında kullanılıyor. Oysa güncel uygulama alanlarının riskli alan ve yapıların dışına çıktığı çok sayıda örnekte riskli olmayan alanlardaki yapılar ya da basit güçlendirmelerle ayakta durabilecek tek yapılar yıkılıyor. Bu nedenle fiilen yürütülen kentsel dönüşümün hedef alanları deprem güvenliğinden çok kıyı alanları, sanayi alanları, gecekondu bölgelerini kapsıyor.

Kentsel dönüşüm kamusal alanlarda yeni imar planları ile kentsel ranttan kazanç elde etmeye dayanıyor. Kapitalist sistemde yapılan kentsel dönüşüm uygulamalarının kentsel açıdan riskli alanları güvenli hale getirmek için değil, kentte var olan rantı artırmak, işçi sınıfını kent merkezlerinden uzaklaştırmak ve kent merkezlerini tüketime ve sermaye sınıfına daha açmak için yapılıyor.

Tarihi kent merkezleri, anıtsal ve sivil yapılar tahrip edilecek kadar ticarete ve yabancı turisti açılıyor, kentin merkez bölgelerindeki tarihi konutlar ve modernist mimari uygulamalarının ender binaları bu yolla birer birer talan ediliyor.

Sosyalizmde, kentin gelişimini planlı olarak biçimlendirmek için çok yönlü bir dönüşüm yapılacaktır. Kentsel dönüşüm bir yandan işçi sınıfının insanca koşullarda ve güvenli konutlarda yaşamasını garanti ederken, diğer yandan bölgesel ve kentsel eşitsizlik ortadan kaldırılacak, kentsel hizmetlere eşit ve parasız şekilde erişim sağlanarak kalkınma sağlanacaktır. Kentler işçi sınıfının, aydın ve öğrencilerin işyerlerinde ve kent merkezindeki gücünü ve tarih bilincini arttıracak şekilde bütünlüklü bir planlama anlayışı ile yeniden planlanacaktır.

64. AKP'nin toplu taşıma ve karayolu projeleri insanların hayatını kolaylaştırmadı mı? Sosyalizmde ulaşım ve trafik sorunu nasıl çözülecek?

Pek çok alanda olduğu gibi ulaşım alanında da ülkemizde bütünlüklü bir plan bulunmamaktadır. AKP'nin ulaşım politikası, yatırımların sanayi ve tarımsal üretim ile ilintisiz biçimde yapılmasına, büyük ulaşım yatırımlarının özelleştirme ve imtiyaz verilerek hayata geçmesine, düşük maliyetlilerinin ise en ucuz şekilde kayırmacı ilişkilerle özensiz yürütülmesine dayanmaktadır.

Özel taşıt sahipliğinin teşvik edilmesi trafik sıkışıklığını son yıllarda özellikle tüm büyükşehirlerde ciddi bir probleme dönüştürmüştür. Büyükşehir belediyeleri yerel yönetimler içindeki ayrıcalıklı konumlarına rağmen bu problemle başa çıkabilecek parasal imkandan yoksundur. Bu nedenle kestirme ve kolaycı çözümler nasıl yapıldığına ve çalıştığına bakılmaksızın kentli emekçilerin yaşama ve çalışma mekanları arasındaki hareketini geçici olarak kolaylaştırıyor görünürken aslında zorlaştırmaktadır. Bu çözümlerin her biri kentin ulaşım sorununun asıl çözümünü ertelemeye yarayan adımlar olduğu kadar işçi sınıfı için karşılanması güç maliyetlerdir.

Sosyalizmde üretim merkezleri ile birlikte bir ulaşım planlaması ülke ölçeğinden yerel ölçeğe doğru yapılacaktır ve özellikle yük taşımacılığında kamunun merkezî yatırımının ağırlığını arttıran deniz ve demiryolu taşımacılığına ağırlık verilecektir. Ulaşım sistemlerinde özel firmalara imtiyaz verilmeyecek, büyükşehirlerde özel taşıt sahipliğinin baskısı kamu yatırımlarına ağırlık verilerek azaltılacak, kent içi ulaşım kamu güvencesinde parasız ve eşit olarak sağlanacak, halk sağlığı ve konforunu gözeterek şekilde planlanacaktır.

65. AKP savunma sanayini geliştirmekle doğru olanı yapmıyor mu?

AKP, savunma sanayini “şahlandırdığı” ve sektörde dışa bağımlılığı azalttığı iddiasıyla övünmektedir. Yabancı otomotiv tekellerine “yerli” otomobil tasarlatmaya kalkan AKP, savunma sanayi başlığında da gerçekleri çarpıtmaktadır.

AKP’li yıllarda savunma sanayinde dışa bağımlılık azalmamış aksine artmış, sektör uluslararası silah piyasasına önceki döneme göre çok daha bağımlı hale getirilmiştir. Sektördeki gelişim emperyalizmle entegrasyon ve emperyalizm içerisindeki rekabet çerçevesinde gerçekleşmektedir. Savunma sanayi son yıllarda daha fazla ihracata yönelmiş ve geline n noktada sektör üretimini üçte biri ihracat için yapılr hale gelmiştir. İhracatın çok büyük kısmı Amerika, Almanya ve İngiltere gibi emperyalist merkezlerle, geri kalanı da bu merkezlerle uyumlu ölkelere yapılmaktadır. Ayrıca mevcut savunma sanayi projelerinin yarısına yakını uluslararası tekellerle ortak üretim şeklinde yürütölmektedir.

AKP’nin “milli” projelerinden uluslararası tekeller hiç de rahatsız değildir. Bu projeler uluslararası tekelere farklı seviyelerde teknolojilerinin satışı için yeni fırsatlar yaratmakta, Türkiye’yi teknoloji takipçisi ve ithalatçısı pozisyonundan kurtarmamaktadır. Bu projelerdeki ithalata bağımlılık, kullanılan kritik teknolojilerdeki yabancı payı ve son ürünler üzerindeki kullanım ve ihracat kısıtları gibi veriler kamuoyundan kaçırılmaktadır.

AKP’nin savunma sanayindeki adımları yerli sermayenin de memnun olacağı şekildedir. Savunma sanayinde kamu iştiraklı firmaların yerine özel firmaların payının artırılması, bu firmalara teşvik adı altında doğrudan ve dolaylı sermaye aktarımları, sermayenin kobilere akışı için yapılan düzenlemeler, sektörde çalışan nitelikli iş gücüne sahip emekçilerin özlük haklarındaki kötöleşmeler savunma sanayi projelerinde ölkə menfaatlerinden daha çok sermayenin ihtiyaçlarının ön planda tutulduğunu göstermektedir.

Bütün bunlarla beraber; ölkemizin yanıbaşındaki savaşın çığırtkanlığını yapan, cihatçı çeteleri koruyan, uluslararası terör şebekeleriyle ili dışlı hareket eden, emperyalizmin bölgedeki eli ayağı gibi davranan ve bölge halklarına düşman gayri meşru bir iktidarına, savunma sanayini geliştirmesi de meşru görölemmez. Cihatçı bir savaşın Amerikan veya Türk füzeleleriyle verilmesinde bir fark yoktur.

Emperyalizm çağı aynı zamanda silahlanma çağıdır. Emperyalizm alt edilene kadar ölkelerin silahlanma ihtiyaı ne yazık ki son bulmayacak. Sosyalist iktidarımız da kendisini boğmak isteyecek emperyalist tehditlere karşı kendini savunmak için ulusal savunma sanayine ihtiyaç duyacak. Bu sebeple TKP iktidarında, silahlı kuvvetlerin savunma gücünün ayakta kalması ve teknolojik gelişmelere uyum sağlaması için savunma sanayinin ulusal karakteri geliştirilecek ve titizlikle korunacak.

66. AKP sayesinde madencilik özel sektör eliyle üretim patlaması yapmadı mı?

Tıpkı yer üstü kaynaklarımızın olduğu gibi, yer altı kaynaklarımız da tümüyle halka aittir, halkın malıdır. Bu kaynakların halkın çıkarları doğrultusunda değerlendirilmesinin tek yolu, madenlerimizin devlet kuruluşları tarafından çıkarılması ve işlenmesidir. En uygun teknolojilerin seçimi ve üretim süreçlerinin denetlenmesi de ancak bu koşullar altında mümkündür.

Aksi durumda başımıza gelecek olanlar bellidir: Dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi Türkiye’de de, madenleri işleten yerli ve yabancı sermaye sahipleri, yer altı kaynaklarımızı her türlü planlamadan uzak, tamamen kâr hırsıyla hoyratça tükettiklerinde, şirketlerini iflas ettirerek kaçıp gidecektir. Geride bırakacakları pislikleri temizleme işi devletin, yani halkın sırtına kalacaktır. Bugün işçilere ödedikleri paradan çok daha fazlasını gelecekte tüm halk ödeyecektir.

Madencilikte üretimi patlatabilirsiniz ama hangi bedel karşılığında? Bugün ülkemizin batısından doğusuna, işletilen tüm madenler ekolojik dengeleri bozmakta, tarımı tehdit etmektedir. Daha fazla altın için kullanılan siyanürler, tarımsal alanlara akıtılan zararlı sular ve daha niceleri... Peki ya insanımız... Daha fazla üretim diye, insanlık dışı çalışma koşullarında çalıştırılan ve kazalar sonucu ölen nice emekçiler...

Şu andaki madencilik sektöründe yaşananlar, ülkemizin yüzkarasıdır. Çokuluslu şirketler ve onların yerli ortakları, AKP eliyle ülkemizin maden havzalarını talan etmekte birbirleriyle yarışmaktadır.

67. Türkiye neden enerjide dışa bağımlı? TKP nükleer santraller ve HES'lere karşı mı?

Enerji üretimi, konutlara ve sanayiye elektrik sağlamanın yanı sıra ısınma ve ulaştırmada da hayati öneme sahiptir. Ülkemizde enerji üretimi esas olarak tamamına yakını ithal olan petrol, doğalgaz ve kömüre dayanmakta suya dayalı ve yenilenebilir enerjinin payı yüzde 10'larda kalmaktadır. 2002'den bu yana süren AKP iktidarında dışa bağımlılık yüzde 65 seviyelerinden yüzde 75'lere yükselmiştir.

AKP'nin enerji piyasasını özelleştirme, piyasada devletin payını küçültme ve faaliyetlerini denetimle sınırlama politikası sebebiyle ülkemizin zaten kısıtlı olan doğal kaynakları büyük şirketlere peşkeş çekilmiş, piyasaya verilen yüksek alım garantileri ve teşvikler yüzünden doğayı ve yaşamı tahrip etme pahasına her kaynağın başına santraller dikilmiştir. Ayrıca buradan elde edilecek kazancın yandaşlar arasında rahatça bölüşülebilmesi için denetim aygıtı siyasi iktidarın elinde oyuncak olmuş, zaten sermaye çıkarlarını gözetken mevzuat fiili durumlara kılıf uydurmak için yamalı bohçaya çevrilmiştir.

Serbest piyasanın kurallarına tabi olmuş enerji sektörü kuralsızlık, plansızlık ve denetimsizliği beraberinde getirmektedir. Bunun sonucu olarak doğa tahrip edilmekte, yurttaşların enerjiye erişiminde piyasanın çıkarları doğrultusunda fiyatlandırma ve kısıtlamalara gidilmesinin önü açılmaktadır.

Neticede ülkemizde kaynak ve

üretim sorunlarından daha çok bir yönetim sorunu vardır. AKP enerji politikalarında sınıfta kalmıştır.

TKP, enerji sektörünün piyasalaştırılıp özelleştirilmesine şiddetle karşıdır. Hâlihazırda enerji yatırımları bir plan doğrultusunda değil özel sektörün talepleri ve çıkarları doğrultusunda gelişmektedir. Partimiz, enerji alanında toplumun çıkarlarını gözetken kamusal planlamayı ve kar odaklı özel işletmeciliğe karşı nitelikli bir kamu işletmeciliğini savunmaktadır.

TKP, doğayı ve yaşamı ve yaşamı tahrip eden, plansız yürütüldüğü için toplumsal faydası oldukça düşük olan ve AKP'nin sağladığı yüksek alım garantileri ile özel sektörün sürekli iştah kabarttığı HES projelerine kesinlikle karşıdır.

Benzer şekilde TKP, denetim aygıtının AKP'nin çıkarları doğrultusunda noter gibi çalıştığı günümüzde tamamen yabancı sermayeli bir şirkete teslim edilmiş olan Akkuyu Nükleer Santral Projesi'ne açıkça karşıdır. Nükleer enerji, Türkiye-Rusya ilişkilerinde koz olarak kullanılamayacak kadar hassas bir konudur. AKP'nin bu projeye bir enerji yatırımı gözüyle değil bir siyasi proje olarak baktığı açıktır. Tüm ekipmanı, yakıtı hatta işletici personeli bile Rusya'dan gelecek santralin enerjide dışa bağımlılığı azaltacağı palavradır. TKP ülkemizin kirliliği siyasi ilişkiler ve kasasını doldurmak isteyen şirketler yüzünden nükleer çöplüğe çevrilmesine karşı duracaktır.

68. Eşit parasız eğitim diyorsunuz, TKP bunu hangi kaynakla gerçekleştirecek?

Bir ülkenin yurttaşlarını yeterli derecede eğitmekten kaçınması, o ülkede siyasi iktidarın sınırlı bir zümrenin elinde olduğunun en önemli göstergesidir. Cahil bir toplumu yönetmek daha kolaydır. Cehaletin yaygın olduğu bir toplum, emperyalizmin sömürüsüne en açık toplumdur. Bu toplumda, ırkçılık, dini duygular ve batıl inançların sömürülmesi, kırdaki ağalık düzeninin hâkimiyeti, çok daha kolaydır.

Düzen partilerinin hiçbirinin programında eşit parasız eğitim yok. Bunun yerine küçük bir yoksul grubuna burs türü katkılar sağlayan ve sadece görüntüyü kurtarmayı amaçlayan bir sistemle “eğitimde fırsat eşitliği” sloganına sahip çıkılıyor.

Üstüne üstlük, tekellere hizmet eden ve halkın çoğunu cahil bırakan eğitim sistemimiz, zaten epeyce pahalı. Eğitimdeki özel okulların ağırlığının artması için iktidar özel

okulları çok çeşitli biçimlerde büyük bir bütçeyle destekliyor.

Eşit ve parasız eğitim, bir bütçe sorunu değildir; her şeyden önce, sermayenin çıkarlarından bağımsız olmayı gerektiren bir tercih ve kararlılık sorunudur. Nitekim sermaye sınıfı, yıllardır devlet bütçesinden eğitime ayrılan payın düşürülmesine ciddi bir itiraz yöneltmemekte; eğitimin özel çıkarlar doğrultusunda örgütlenmesini planlayıp kolaylaştırmaktadır.

Emekçilerin yönetimindeki bir Türkiye’de, eşit ve parasız eğitim hizmetinin herhangi bir bütçe sorunu olmayacaktır. Bütçede emekçilerden çalışanların küçük bir bölümünün bu hizmete ayrılması yeterlidir. TKP’nin iktidarındaki ülkede özel okullar kapatılacaktır. Bu okullara ayrılan tüm kaynaklar da eşit ve parasız eğitim hizmetinin verilmesi için kullanılacaktır.

69. TKP din düşmanı mı?

TKP en başta bu sorunun böyle sorulmasına, bir partinin dinle ilişkisinin bu düzlemde sorgulanmasına karşıdır. Bu sorunun bu şekilde sorulması ve yanıtlanması tuzakların en büyüğüdür. Bir tür sahtekarlıktır. Partiler, siyasetin bir aracıdır, kendini siyasi bir alanda var eder. Din ile siyaset alanları birbirlerinden tamamen ayrılması gereken alanlar olduğu için, iki alanı birleştirmeye veya ilişkilendirmeye çalışan bu tür sorular yanlıştır.

TKP, toplumun herhangi ve belirli bir dini anlayış üzerine kurulmasının ve şekillenmesinin doğru olmayacağını savunur. Kamusal alan dinsel anlayış üzerine kurulamaz. Siyasete din girmemelidir. Bununla birlikte toplumsal yaşantı da dinsel kurallardan esinlenerek düzenlenemez.

TKP'ye göre herkes neye inanacağına karar vermekte sonuna kadar özgürdür. Ama asıl sorun, insanların inanç özgürlüğü konusunda değil, başka bir noktada çıkmaktadır. Çünkü dinci gericiilik toplumsal ve siyasal hayatın dine göre düzenlenmesini, devletin çalışırken dinsel kuralları dik-kate almasını talep eder.

TKP'nin bu konudaki tavrı nettir ve parti bu konuda esneklik gösteremez. TKP din ve vicdan özgürlüğünü temel bir hak olarak görür. Ancak din ve vicdan özgürlüğü başkadır, dinin toplumsal ve siyasal hayata kurallar koymaya kalkışması başka...

İsteyen istediğine inanır ama örneğin kimse bu dinsel inancı zorla okullarda çocuklara öğretmeye kalkışamaz.

İnsanlığın yüzlerce yılda büyük mücadeleler sonucunda elde ettiği haklar dinsel kurallar bahane gösterilerek geriletilemez. Mesela inanç bahanesiyle kadınların giyimine kuşamına karışamaz, kadına toplumda ikinci sınıf insan muamelesi yapılamaz. Ya da kimse, ceza kanunlarını dinin öngördüğü cezalara göre uygulayamaz.

TKP için önemli olan başka bir dünyanın var olup olmaması değil, bu dünyadaki adaletsizliklerin bu dünyada çözülmesidir. Parti böylesi bir kader anlayışını reddeder. Savaş, eşitsizlik, sömürü bir tür alinyazısı olarak görülemez.

70. TKP “gericilik” derken ne kastediyor?

Aslına bakılırsa “gericilik” çok geniş bir kavram. İnsanlık, tarih boyunca büyük ilerlemeler kat etti. Bu ilerleme ikisi arasında tam bir uyum hiçbir zaman olmasa da hem maddi zeminde hem de fıkırsel dünyada gözlenebilir. Bu tarihsel ilerlemenin karşısındaki düşünceleri savunmak gericiliktir.

Gericilik, aleni bir şekilde milliyetçi, ırkçı veya dinci bir görünüm alabildiği gibi, liberal bir giysi de kuşanabilir. Gericilik için ölçüt, insanlığın sınıfsız, sömürsüz bir topluma doğru tarihsel ilerleyişinin tam karşısında nesnel bir konum almaktır; bu ilerleyişin kendisiyle cepheden mücadele etmektir.

“Gericilik” derken, dünyaya eşitlik ve özgürlük getirme mücadelesinin karşısına dikilenlerden söz ediyoruz.

Bizler, tarihsel ilerleme fikrine sahip çıkıyoruz. İnsanlığın ileriye doğru yürüyüşünün karşısına çıkan tüm düşünsel akımları gerici olarak görüyoruz.

TKP gericiliğe karşıdır; çünkü gericilik, kurmak istediğimiz eşitlikçi ve adil düzenin düşmanıdır! Halkın dinsel inançlarını sömürenlerin en büyük korkusu, bugünkü sömürü düzenin değişmesidir.

Solcular eşitlikçidir, halkçıdır. Bu ülkede işçiler ve emekçiler ne zaman haksızlıklara karşı harekete geçse, karşılarına yobazlar çıkarılır.

Solcular bağımsızlıkçıdır, emperyalizme karşıdır. 60’lı yıllarda ABD’nin 6. Filosuna karşı eylem yapan ilericiler, karşılarında eli silahlı yobazları bulmuştur.

Solcular aydınlanmacıdır, insan aklının özgürleşmesinden yanadır. Dinciler, Sivas’ta aydınlarımızı diri diri yakmak gibi katliamların altına imza atmıştır.

Türkiye’deki egemen sınıflar, bunu çok iyi bildikleri için cemaatlerin ve dinci gericiliğin güçlenmesine izin vermiştir. 12 Eylül rejimi, bunu çok iyi bildiği için Türk-İslam sentezi adı altında ülkeyi dincileştirmiştir.

71. TKP dinci gericiliğın işlevlerini nasıl görüyoruz?

Bugün Türkiye'nin gündeminde yakıcı bir dinci gericilik sorunu var. Bu, halkın dinsel inançlarını sömürenlerin yarattığı bir sorun. Tarikatlardan, cemaatlerden ve dinsel inançlara seslenerek örgütlenen siyasi partilerden söz ediyoruz.

Bireysel bir inanç ve vicdan meselesi olarak din, ayrı bir konudur. Her insanın neye inanacağına ya da inanmayacağına karar verme hakkı vardır. Fakat ne zaman ki din siyaset ve toplumsal yaşantıyı düzenlemek için bir araca dönüşür, burada dinci gericilik başlar.

Siyasal partiler din adına konuşuyorsa, bilin ki kendi çıkarlarını dinin kut-sallığı arkasına saklıyorlar. “Yaptıklarımızı Allah adına yapıyoruz” diye kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Siyasetçinin “peygamber” kılığına girerek “dokunulmazlık” kazanması, gericiliktir.

Cemaatçi patronlar işçilerini sigortasız, düşük ücretle çalıştırırken “din kardeşliği” arkasına sığınıyorlar. Emekçilerin din adına ya da “cennet vaa-diyle” insanca çalışma haklarının gasp edilmesi, gericiliktir.

Kadınlara çalışmak yerine evlerine kapanıp cemaatlerden sadaka dilen-meyi layık görmek, kadının kılığına kıyafetine karışmak, gericiliktir.

Gericilere sorarsanız, yoksulluk da zenginlik de kader işi. Bu düzenin de-ğişmeyeceğini, insanların eşitlik içinde, özgürce ve kardeşçe yaşama-larının olanaksız olduğunu savunmak, gericiliktir.

Her türden din ve mezhep ayrımcılığı, emekçilerin eşitlik ve özgürlük için birlikte mücadele etmesine engel olduğundan, gericiliktir.

Emperyalistler de dinci gericiliği desteklerken gayet bilinçlidir. Tarih bo-yunca emperyalistler, ezilen ülkelerde bağımsızlıkçı ve ilerici hareketlerin karşısına dincileri çıkarmıştır. Bugün ABD'nin düşman ilan ettiği Taliban gericiliği, Afganistan'daki solcu hükümeti devirmek için bizzat ABD ta-rafından iktidara getirilmişti! Dinci gericiler hareketlerin Ortadoğu'da güç kazanması, ABD'nin Sovyetler Birliği'ne karşı “yeşil kuşak” oluşturma po-litikalarının ürünüydü! Hamas, Filistin'in ilerici bağımsızlık hareketini zayıf düşürmek için, İsrail tarafından desteklenmişti.

Dinci gericilik, sermaye sınıfının, emekçi sınıflara karşı kullandığı silahla-rın en önemlilerinden birisidir ve tarih boyunca çok yoğun olarak kullanıl-mıştır. TKP, dinci gericiliği, sınıflar mücadelesinde doğru bir yere oturt-makta ve sınıfsal bir bakış açısıyla dinci gericiliğe karşı çıkmaktadır.

72. Dini inançları olanlar TKP'ye üye olabilir mi?

TKP üyeliğinin önkoşulu, TKP'nin siyasi programını ve ilkelerini kabul etmektir. TKP sermaye düzenine, ABD'ye ve emperyalizme, din istismarcılığına karşı mücadele eder. Bu mücadelede yer almak isteyenlerin yeri, TKP'dir. Sermayeden yana olanlara, emperyalizm yardakçılarına ve din istismarcılarına ise kapımız sonuna kadar kapalıdır.

Biz, dini inançların insanların kişisel dünyalarıyla ilgili bir karar olduğunu düşünüyoruz ve her inanca saygılıyız.

Önemli olan, her inançtan ya da inançsız tüm emekçilerin kendi kaderlerini ellerine alma mücadelesidir. TKP bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak din tacirlerine ve tarikatlara karşı da mücadele eder; bütün emekçilerin de bu mücadelede yer alması gerektiğini düşünür.

Bugün Türkiye'de din, ne yazık ki, siyasetin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Din bezirgânlığı almış yürümüştür. İnsanların dini inançları, her türden düzen partisi tarafından halkı uyutmak için, ülkeyi para babalarının ve Amerikancıların güdümüne sokmak için kullanılmaktadır. Bu duruma son vermek, dini siyasetin alanından çıkarmak, halkçı ve yurtsever tüm insanların görevidir. TKP, inançlı ya da inançsız bütün emekçileri bağımsızlık, eşitlik ve aydınlanma mücadelesi için TKP saflarında mücadeleye davet eder.

TKP'nin üyelik başvuru formunda “dini inancınız” diye bir bölüm yoktur. İnsanların emek ve sermaye karşısında aldığı pozisyon ve mücadele kararlılığı önemlidir. Ancak parti içinde kimsenin dini görüşlerinin bir siyasal kimlik haline gelmesini de uygun bulmaz.

TKP, din eksenli değil, emek eksenli bir mücadelenin partisidir. Dolayısıyla, bu mücadeleye partinin ilkeleri doğrultusunda katılmak isteyenlere kapımız sonuna kadar açıktır.

73. TKP türban sorunu hakkında ne düşünüyor?

Komünistler insanların kılık kıyafetine bakarak ayrımcılık yapmaz. Komünistler, inançları gereği örtünmeyi tercih eden insanlara baskı kurmaz. Bizler, diri diri insan yakan yobazlara benzemeyiz, zorba değiliz!

Ancak türban, uzun yıllar boyunca siyasi bir kavga'nın simgesi olmuştur. Üstelik, türban kadına yönelik cinsiyetçi bir baskının da aracıdır.

Türkiye'nin büyük bölümünde kadınların örtünme baskısıyla karşı karşıya olduğunu da göz ardı edemeyiz. Bugün bırakın taşırayı, büyük şehirlerin kenar mahallelerinde bile kadınlar işe girebilmek, hatta sokağa çıkabilmek için örtünmek zorundadır. Kadınlar üzerindeki bu gerici baskıyı da asla kabullenemeyiz. Kılık kıyafet özgürlüğünü, türban özgürlüğüyle yan yana koyma hatasına asla düşmeyiz.

Sözde insanların “özgürlüğü” için mücadele eden AKP ve benzerleri, kadınlara ve hatta ilkokul çağındaki kız çocuklarına uygulanan örtünme baskısına sesini çıkarmıyor. AKP, iktidarda olduğu süre boyunca tüm atamalarda, eşlerin türbanlı olmasını adeta bir koşul haline getirmiştir.

Biz, meseleye salt bir “türban sorunu” olarak bakmayız. Sosyalist iktidar altında insanların giyimini bir sorun olmayacaktır. İnsanlara inançlarından dolayı asla ayrımcılık yapılmayacaktır. Ancak tarikatların başta kadınlar olmak üzere, halkımız üzerinde ideolojik, kültürel ve siyasal bir baskı kurmalarının önüne geçilecektir. Toplumsal yaşamda özgürlükleri kısıtlayan her tür baskı ortadan kaldırılacaktır. Sosyalizm kılık kıyafetle uğraşmayacak, fakat cemaatler dâhil dinci gericilikle sonuna kadar “uğraşacaktır”!

74. TKP, tarikat ve cemaatlere nasıl bakıyor?

Cemaat ve tarikatlar, Türkiye Anayasası'na göre yasadışıdır. Buna rağmen ortalık cemaatlerden geçilmiyor!

AKP hep Türkiye'de cemaatlerin yasaklandığını, ama halkın cemaatleri bağrına bastığını iddia etti. Tamamen yanlıştır. Doğrusu, Türkiye'deki sömürü düzeninin, cemaatlerden asla vazgeçememek oluşudur. Hem de yasadışı ve laikliğe aykırı olmalarına rağmen!

Çünkü cemaatler, yoksul halkı yönetmenin, ona boyun eğdirmenin en güçlü araçlarından biridir. Yoksullara bu adaletsiz düzen karşısında isyan etmek yerine, itaat etmeyi öğretir. Emekçilere hakkını aramak dayanışmak yerine, güçlüden, zenginden dilenmeyi öğretir. Okumak için, iş bulmak için, üç kuruş sadaka alabilmek için... Dilenen ve istediğini alamayınca da "kaderim buymuş" diyen bir halk, bu düzen için bulunmaz nimettir!

Yoksullara şükretmeyi, kanaatkâr olmayı öğreten cemaat liderleri, son model arabalarla gezmektedir. Cemaatlerin her biri, holding benzeri büyük birer sermaye grubudur. Bu dinsel örgütlenmeler, holdinglere çok benzer ve üstelik hayır kurumu, vakıf gibi tüzel kişilikler yoluyla normal sermaye yapılarının tabi olduğu vergilerden de kaçınan, özel çıkarlar için toplumsal kaynakları emen parazit kurumlarıdır.

Bazıları binler, bazıları on binlerce insanı istihdam eden bu çeteler, Türkiye'de yalnız siyaset alanının değil, tüm burjuva düzeninin çok önemli birer parçasıdır. Egemen ideolojinin

başlıca unsuru haline gelmiş olan dinci gerici bu yapılardan salgilanmakta, yoksulluğu sürdürülebilir kılan ve yoksulları düzene bağlayan yardımlaşma ağlarının merkezinde tarikatlar durmakta, devlet aygıtı tarikatlar tarafından parsellenip paylaşılmakta, AKP diktasının resmi ve paramiliter kolluk güçleri bu yapılardan devşirilmektedir. Tarikatlar bütün bu işlevleri aynı ihale kovalayan şirketler gibi rekabet içerisinde üstlenmekte, Türkiye kapitalizminin ihtiyaçları çerçevesinde kendilerine en fazla kâr sağlayacak görevleri üstlenmek için birbiriyle yarışmaktadır. AKP bu rekabet-işbirliği ilişkisinin üst kurumu gibidir;

Cemaatler, başta kadınlar ve gençler olmak üzere, toplumdaki gerici basının örgütleyicisidir. Kız çocuklarını okula göndermeme kampanyalarının arkasında onlar vardır. Kadınların sosyal hayata katılmasına ve çalışmasına karşı çıkarlar. Özellikle küçük şehirlerde gençlere ve öğrencilere karşı ahlak zabıtalığına soyunur, taciz ederler. Kısacası zihinlerin aydınlanmasına, kültürel ve sosyal yaşamın özgürleşmesine, kadın-erkek eşitliğine düşmandırlar.

Bu nedenle TKP, cemaatleri eşit ve adil bir toplumun, emekçilerin hak arama mücadelesinin ve özgürlüklerin düşmanı olarak görür. Parti, laik geçinen burjuva siyasetçilerin dahi dirsek teması kurduğu bu yapılarla asla ilişkililenmez, bu yapıları "iyi-kötü" diye tasnif etmez ve toplumsal zeminde tümünün zayıflatılması için mücadele eder.

75. TKP Gülen cemaatinin işlevi konusunda ne düşünüyor?

AKP'nin bugün "FETÖ" olarak adlandırdığı örgütün başında, geçmişte "Hoca Efendi" diye kutsadıkları Fethullah Gülen vardır. AKP için geçmişte hoca olan bugün teröristtir. Oysa Gülen ismindeki yobaz cemaat lideri hiç değişmemiştir.

Daha birkaç yıl önce devletin anahatarını teslim ettikleri Gülen, uluslararası bağlantılar kuruyor ve TSK ile birlikte sermayenin yeni yatırım alanlarına girişini kolaylaştırıyordu. Gülen cemaati gericiliği liberal ve hatta solcu unsurlar üzerinden yavaş yavaş meşrulaştırıyordu. Cemaat aslında devlete sızmamış, kimseyi aldatmamıştı.

Bugün ona ağız dolusu küfredenlerin çok büyük bölümü sahtekardır. Cemaat örgütlenmesinin boyutlarını ve amacını on yıllar öncesinde deşifre eden dürüst araştırmacı ya da siyasetçileri bir kenara koyarsak, herkes bu saadet zincirinin bir yerine yerleşmişti, yerleşmeyenler pozisyon elde etmek için can atıyordu. Can atıyordu çünkü bu saadet zinciri, uluslararası sermayenin ekonomik, siyasal ve ideolojik nakil hattıydı. Cemaati deşifre edenlerin bir bölümü işin sınıfsal boyutunu görmedikleri, meseleyi ABD'ye ya da dinselleşmeye daralttıkları oranda hata yaptılar, hatta tuzağa düştüler.

15 Temmuz Darbe girişiminden sonra herkes birbirini "FETÖ"culikle suç-

luyorsa bunun bir nedeni, düzen içi aktörlerin hemen tamamının sözünün ettiğimiz saadet zincirinin parçası olmasıdır, yani suçlamaların "meşru" bir zemini vardır ve hakaretle, küfürle bu zemin değişmez. Zeminin çimentosu sermaye düzenidir.

Şimdi düzenin anahtarı yasa dışı ilan edilmiş durumda ama sermaye düzeni, uluslararası bir olgu olarak orta yerde duruyor. Bu düzen nasıl Erdoğan sonrasını sağlama almadan Erdoğan'ın ipini çekmiyorsa, Fethullah Gülen'e kurdurulan şebekeden de vazgeçemez. Bu şebekenin bazı halkaları kopmuş, bazı halkaları ise gevşese de sistemi bir bütün olarak tutan, sermayenin kendisidir.

Dolayısıyla Fethullah Gülen'e, cemaate, "FETÖ"ye küfretmek, onu suçlamak bir değer taşımamaktadır. Uluslararası sermaye, iç çelişkileri ve de ortak çıkarları ile, kendi zemininde duran bütün aktörleri konumlandırma, değerlendirme ve işlevlendirme yeteneğine sahiptir.

Sermaye düzeniyle hiçbir bağlantısı olmayan, bu düzene tam boy karşı çıkan TKP, Gülen cemaatine karşı çıkarken de en tutarlı siyasi aktördür.

TKP düzenin tümünün az ya da çok Fethullahçı olduğunu tespit ederken, bu dinci örgütün sermaye düzeninin bir aracı olduğundan hareket etmektedir.

76. ounluğu Müslüman olan bir toplumda, solun toplumsallaşması için dinle barışması gerekmez mi?

Türkiye’de herhangi bir siyasi akımın toplumsallaşması için dinle barışması gerektiği iddiası, Türkiye sağının en bilindik yalanlarından birisidir. Aslında bununla kastedilen açıktır: Türkiye’de laikliğe sahip çıkan bir siyasi hareketin başarı şansı yoktur!

Demek istedikleri budur. Türkiye’deki laiklik tutmayacaktır, dolayısıyla solun, seküler olması gereken, laikliği savunmak zorunda olan solun bu memlekette geleceği olamaz.

İşin acı tarafı, bu iddia yaygın bir şekilde kabul görmektedir. İşin daha acı tarafı, AKP iktidarındaki Türkiye’de yaşanan dönüşümle birlikte, bu iddiaya karşı çıkan neredeyse bir tek komünistler kalmıştır.

Kendilerin solda tanımlayanlardan dahi, dinsel referanslardan medet umanlar ık mış, ilahiyatın bir de solcusu ık mış, solculuğun dinsellikle meşrulaştırılması gibi garip bir ababın içine girilmiştir.

Oysa tam tersi doğrudur. Siyaset alanı, solun kendisi de dahil olmak üzere, ne kadar dinsellikten arınırsa, solun başarı şansı o kadar artacaktır. Bu ikisinin arasında doğrusal bir ilişki vardır.

Siyaset alanında dinsellik meşrulaşıp yaygınlařtıķça, sol bunları kullansın ya da kullanmasın fark etmez, insanlar solculuktan uzaklaşır. Çünkü dinin yaygınlaştığı bir siyasi alanda insanlar en doğal haklarını bile ara-

maktan vazgeçerler. Hak mücadelesinin yerine yardım ve sadaka dilenmek alır. Toplumun geniş kesimleri, bu ülkede daha adil bir düzen kurulabileceğine dönük umudunu kaybeder, daha iyi bir dünya talebi soyut bir geleceğe ertelenir.

Dinselliğin yayıldığı her alanda sağıcılık kazanır. Bunun istisnası olamaz. Sosyalizmin toplumsallaşmasını zorlaştıran bu sadaka kültürü, kadercilik ve umutsuzluktur. Aynı sadaka kültürü, kadercilik ve umutsuzluk, dinci gericiliğin toplumsallaşmasına yarar...

Sol bu tabloyla barışamaz. Solun kendisini anlatması için dinsel referanslara ihtiyaı yoktur. Eşitlik ve özgürlük, kutsal kitaplardan alınma cümlelerle anlatılmak istendiğinde, aynı kutsal kitapların başka cümlelerinin farklı noktalarda karşımıza çıkmasını kimse engelleyemez. Müslümanlığın veya başka bir dinin “gerçek” versiyonlarını aramak solcuları işi değildir. Gerçek müslümanlığın ne olduğuna karar vermek siyasetin konusu olamaz.

Sol ne yaparsa yapsın dinci gericilik, solu “din düşmanlığıyla” suçlamaktan asla vazgeçmeyecektir. Bunun çaresi, gericilerle din istismarı yarışına girmek değildir. Sol, gerici yozlaşmaya karşı toplumun vicdanı olmalı, emekçilere mücadele azmi ve umut açılmalıdır. Aşmamız gereken en büyük engel, budur!

77. Aleviler mücadelelerinde haklı mı? TKP Alevilerin taleplerini nasıl değerlendiriyor?

Alevilerin maruz kaldığı hakaretler ve ayrımcı politikalar, gerici ikiyez-lülüğün en büyük kanıtıdır. Sözüm ona “inanç özgürlüğünü” savunan gericiler, sıra kendi inançlarından olmayanlara gelince her türlü bas-kiyi mubah görür.

TKP, Alevilerin inanç ve ibadet öz-gürlüğünü yok sayan bu gerici zih-niyete karşı çıkar. Aleviliğin “sapık bir inanç” olduğu şeklindeki tüm iddia ve aşğılamaları son derece tehlikeli bulur.

AKP ve yandaşlarının Alevilere neden düşman oldukları ortadadır. Her şeyden önce, AKP gerici bir partidir ve bütün gericiler gibi, baş-ka inanışlara düşmanca yaklaşırlar. Çünkü her türden dinci gericilik, siyaseti ve toplumsal yaşantıyı so-mut bir şekilde dinselileştirmek is-tediğı için, mezhepçi olmak zorun-dadır. Siyaset ve toplumsal yaşantı farklı dinsel yorumlara açık olamaz. Dinci gericilik doğası gereğı dinin bir yorumunu esas alır ve diğerleri-ni dışlar. AKP’nin Aleviliğe düşman-lığının nesnel bir yanı vardır.

Dahası, Türkiye Alevileri arasın-da eşitlikçi, aydınlanmacı ve anti emperyalist duyarlılıklar güçlüdür. Bu nedenle, Alevilerin büyük ço-ğunluğu, dinin siyasete ve maddi çıkarlara alet edilmesine de karşı çıkar. Bu anlamda Aleviliğin İslami-

yet’in bir mezhebine indirgenmesi yanlıştır.

AKP, Alevilerden dertlidir; çünkü Alevileri bir türlü kendine ben-zetememektedir! Çalıştaylar ve benzeri oyunlarına rağmen, Aleviler arasındaki yaygın AKP karşıtlığı yok edilememektedir.

Elbette Aleviler hepsi bir değildir. Aleviler içinde de gericiler, patron yandaşları vardır. Bunların neredey-se hepsi bir noktada AKP’cilik yap-maktan kaçamamış ve kendilerini belli etmiştir.

Alevilerin taleplerinin birçoğı, TKP’nin de siyasal ilke ve hedef-leri arasındadır: TKP, zorunlu din derslerinin ve kimliklerdeki din hanesinin kaldırılması laik bir dev-letin olmazsa olmaz koşulu olarak görür. İnsanların inanç ve ibadet özgürlüğünü savunur. Diyanet İşleri Başkanlığı üzerinden devletin belli bir dini inancı ve mezhebi dayat-masına karşı çıkar. Sünni bir temel-de örgütlenen Diyanet İşleri Baş-kanlığı’nın bu haliyle lağvedilmesini gerektiğini savunur. 1993 yılında yakılarak katledilen 35 insanımı-za mezar olan Madımak Oteli’nin müze olmasını ve cemevlerinin ibadet yeri sayılmasını talep eder. En önemlisi, TKP de Alevilerin çoğı gibi ülkemizi AKP’den kurtarmak derdindedir!

78. TKP neden laikliği savunuyor? Laiklik ve cumhuriyetçilik 1923'ün değerleri değil mi? TKP geçmişe dönmek mi istiyor?

Laik bir devlet yapısında, dinin yeri yoktur. Siyaset alanı da tüm dinsel göndermelere kapalıdır. Yine laik bir ülkede, toplumsal yaşantının da dinsel hükümlere göre düzenlenmesini izin verilmez, din eğitim ve hukuk alanlarına hiçbir şekilde sızamaz.

Bu temel ilkelere göre değerlendirildiğinde Türkiye Cumhuriyeti'nin hiçbir zaman tam anlamıyla laik olmadığı iddia edilebilir. Cumhuriyet laiklik yolunda son derece cesur adımlar atsa da, işi tamamına erdirememiş, özellikle toplumsal alanda korkaklık yapmış ve gerici liğin toplumsal kaynaklarına müdahale etmemiştir.

Cumhuriyetin esas sahibi olarak patronlar bir noktada iktidarlarını sürdürmek için gericilikle barışmak yolunu seçmiş, o noktadan sonra da patronların düzeni laikliği kemirmeye başlamış, yetersiz de olsa, laiklik adına son derece önemli görülmesi gereken kazanımları geri almıştır.

Laiklik Türkiye'de 1923 Cumhuriyeti'nin bir değeridir. Ancak aynı cumhuriyet laikliğine sahip ıkınamış, sonuçta da yıkılmaktan kurtulamamıştır.

Bugün gündemde 1923 Cumhuriyeti'nin yeniden inşası yoktur. Bu imkansızdır. Bugün gündemde sosyalist bir cumhuriyet vardır. Bu cumhuriyet şüphesiz ki laik bir devlet yapısına sahip olacak, toplumsal yaşantı aydınlanmacı ilkelerle şekillendirilecektir.

Dolayısıyla TKP, cumhuriyetin bir kazanımı olarak gördüğü laiklik ilkesine sahip çıkarken geçmişe duyduğu bir zlemenden hareket etmiyor. Aslında Türkiye'de kurulacak sosyalist cumhuriyetin bir ilkesi için mücadele ediyor.

Parti bugün laikliğe vurulan her darbenin geniş emekçi kesimlerin kendi haklarını aramak için siyasete atılmasının önünde bir engele dönüştüğünü biliyor. Dinin siyaset ve toplumsal yaşantıdaki ağırlığını azaltmak için verilen aydınlanma mücadelesi zorunlu olarak emekçilerin bir gündemi haline geliyor.

TKP, emekçinin işyerinde patrona karşı verdiği kavga ile toplumsal yaşantının dinselletirilmesine karşı verilen mücadeleyi birbirinden ayırılmaz iki gündem olarak görüyor.

79. TKP bugün aydınlanma mücadelesinde hangi somut başlıkları öne çıkarıyor?

AKP'nin, dinsel kuralların siyasal ve kamusal alana hükmetmesi doğrultusunda attığı adımlar, hukuk, eğitim ve sağlık gibi alanlarda somut mücadele başlıklarını gündeme getiriyor. Aydınlanma mücadelesi bu somut adımları durdurmaya ve geriletmeye çalışmalıdır. Laiklik kavgası bu somut mücadele başlıklarının üzerinde yükselecek, elde edilecek hukuki ve siyasi kazanımlar gericilik karşıtı mücadeleyi kuvvetlendirecektir.

AKP iktidarı, dindar bir nesil kurma iddiasını gerçekleştirmek için eğitim alanında büyük gerici dönüşümler gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Eğitim faaliyetleri ve müfredatın içeriği tarikat ve cemaatler tarafından belirlenmekte, imam hatip okulları yaygınlaştırılarak nesnel olarak laik eğitimin koşulları ortadan kaldırılmakta, bilimsel yöntem ve anlayışın alanı daraltıl-

makta, cumhuriyet, laiklik ve ilerici düşünceye karşı düşmanlık körüklenmektedir. Partimiz, her geçen gün şiddetlenen ve yaygınlaşan bu saldırılara, somut kazanımları hedef alan bir mücadele örgütleyerek karşı durmaya davet etmektedir.

Yenilerinin açılmasının yanı sıra, mevcut okulların tamamı imamhatipleştirilmeye çalışılmakta, emekçi çocukları imam yetiştirme iddiasındaki bu okullara mahkum edilmektedir. Ülkedeki "imam ihtiyacı" ile uzaktan yakından ilgisi olmayan imam hatip okulları, tüm çocukların hakkı olan laik ve bilimsel eğitimin önünde engeldir. Devlet okulları birer birer imamhatipleştirilirken, laik ve cumhuriyetçi okul arayışındaki halkımız ise bu eğitimi satın alabilecekleri özel okullara yönlendirilmektedir. TKP, eşit, parasız ve laik eğitim için, halkımızı okullarına sahip çıkmaya çağırarak-

tadır. Tüm imam hatipler kapatılmalıdır. AKP'nin imamhatipleştirme saldırısı, okullarını terk etmeyen, örgütlenen velilerin, eğitimcilerin ve halkımızın karşısında gerilemeye mahkumdur.

12 Eylül darbesinin artığı Zorunlu Din Dersi'nin eğitim müfredatındaki ağırlığı, AKP iktidarı boyunca artmıştır. İlkokul 4. sınıftan itibaren dayatılan din dersinin yanısıra seçmeli ders adı altında bir çok dinsel içerikli ders bulunmaktadır. Bir dinin mezhepsel yorumunu konu alan bu derslerde hakim duygu korku ve belirsizliktir. Cehennem tasvirleri ve cezalarla, yaşları itibariyle bu duyguları kavrayamayacak durumda olan çocukların ruh sağlıkları olumsuz etkilenmektedir. Din dersinin zorunlu tutulması, laikliğe ve mevcut anayasaya aykırıdır. Partimiz, öğrenci velilerini anayasal hakkını kullanmaya, zorunlu din dersinden muafiyet için dava açmaya çağırmaktadır. Her geçen gün artan ve kazanılan davalar,

yalnızca çocuklarımızı yobazlardan ve hurafelerden korumamakta, gericilik karşıtı cepheyi güçlendirmektedir.

AKP devleti, nüfus cüzdanlarındaki din hanesini yeni kimlik kartlarındaki çiplere gizlemiş, halkını fışletmektedir. İnsanların dinsel inanç ya da inançsızlıklarına dair bilgilerin devlet tarafından arşivlenmesi kabul edilemez. TKP, nüfus cüzdanlarında din hanelerinin kaldırılmasına karşı hukuki ve siyasi mücadele yürütmektedir.

AKP, toplumsal yaşantıyı dinselletirmeye çalışırken, aydınlanmanın hukuk alanındaki kazanımlarını ezmeyi hedeflemektedir. Din adamlarının eğitim ve sağlık kurumlarında görevlendirilmesi, medeni hukuk kapsamında yetkilendirilmesi kabul edilemez. Partimiz, insanlığın kazandığı bu mevzilerin gerisine düşmemeye, bu alanın dinselletirilmesine karşı mücadeleye çağırılmaktadır.

80. TKP iktidara geldiğinde din politikası nasıl olacak?

TKP iktidara geldiğinde, inanmama özgürlüğü güvence altına alınacaktır. Emekçilerin iktidarında herkes istediğine inanmakta hürdür ve bu doğrultuda ibadet etmek isteyen insanların ibadet koşulları da toplumsal yaşantının genel kurallarıyla çelişmediği sürece devlet tarafından hazırlanacaktır. Kimseye dini inancından ötürü ayrımcılık veya baskı yapılmayacaktır.

Devlet nezdinde insanlar hiçbir şekilde dinsel inançlarına göre tasnif edilmeyecektir. Bu tür kayıtlar tutulmayacaktır. Nüfus cüzdanından din hanesi çıkarılacaktır.

Zorunlu din dersleri kaldırılacaktır. Ancak herkesin kendi dini inancını öğrenmesinin olanakları devletin desteğiyle ayrıca yaratılacaktır. Dini eğitim asla cemaatlerin ve gericilerin eline bırakılmayacaktır. Bu çerçevede dinsel kitapların anlatıldığı veya öğretildiği her türden özel kurs ve eğitim kurumu kapatılacaktır.

Eğitim kurumlarındaki tüm müfredat elden geçirilecek, dinsel tüm göndermeler müfredattan çıkarılacaktır.

TKP iktidara geldiğinde, dinin siyasete alet edilmesi Anayasal bir suç olacaktır. Halkın dini duygularını istismar eden bütün ekonomik ve siyasal örgütlenmeler yasaklanacak; bireylere dini baskı uygulanması kesinlikle engellenecektir.

Mevcut haliyle Diyanet İşleri Başkanlığı kaldırılacaktır. Devlet bünyesinde, halka belli bir dini görüşü aşıl原因ayan, toplumsal ve siyasal sorunlar konusunda “fetva veren” hiçbir kuruma yer verilmeyecektir. Bununla birlikte, toplumun ihtiyaç duyduğu dinsel hizmetlerin sunulması, kesinlikle devletin sorumluluğunda olacaktır. Dinsel hizmetlerin sunulması, devlet mekanizmasının dışında bırakılamayacak kadar ciddi ve önemli bir iştir. Bu konuda gerekli tüm kurumsallaşma sağlanacaktır.

Dinin arkasına sığınarak uygulanan, en başta kadınların mağdur olduğu tüm gerici baskılar engellenecektir. Kadınların ve genel olarak toplumun özgürleşmesine engel olan bağnaz ideolojilere karşı siyasal, ideolojik ve kültürel bir mücadele verilecektir.

81. TKP kültür,sanat gibi alanlardaki yozlaşmanın sebebini ne olarak görüyor?

Kültür ve sanat, bu düzenin genel işleyişinden bağımsız, bireysel yaratıcılığın serbestçe üretim yaptığı alanlar değil; büyük ölçüde yine bu düzenin kuralları tarafından belirlenen, onun tüm güzellik ve çirkinliklerini, daha önemlisi çelişkilerini yansıtan alanlardır. İçinde yaşadığımız kapitalist toplumun en önemli çelişkilerinden biri olan emekçinin kendi üretken emeğine ve o emeğin ürünlerine yabancılaşma sorunu, kültür ve sanat alanında da kendisini gösterir. Kapitalist toplumda hemen her şey alınabilir ve satılabilir şekilde üretilir ve bu önkoşul, sanatsal yaratım sürecine tüm ideolojik sansür mekanizmalarından daha fazla ket vurur. Zira sanatçı sansürle yaratıcı biçimde mücadele edebilir; ancak eserini izleyiciyi etkileyecek, hatta belki bunu, onu huzursuz ederek yapacak bir ifade aracı değil de, tüketiciyi memnun edecek bir meta olarak kurguladıkça, kendi yaratıcılığını bizzat kötürüm eder. Devlet eliyle yapılan sansür, piyasaya mahkûm olmaktan kaynaklanan darboğazın, düzenin ideolojik ihtiyaçları doğrultusunda biraz

daha daraltılmasından ibarettir.

Bütün bu süreç, son tahlilde sanatın eleştireliliğini ve ilericiliğini budar. Onu, kitlelerin güvenli biçimde satın alarak tüketebileceği bir ürüne dönüştürür. Bu sadece mevcut düzeni öven ya da onu aklayan yapan eserler değil, muhalif görünen eserler için de geçerlidir. Kapitalist toplumun olumsuzluklarını ele alan pek çok sanat eseri de bunları aşılması gereken çelişkiler değil, farkında olunarak katlanması gereken acılar olarak sunar.

Sonuçta kültür sanat, tabii olduğu dışsal ve içsel sınırlamaların dar çerçevesinde metalaşarak pazar tezgâhlarındaki yerini alır; insanlar ise, birer katılımcı ya da izleyici değil, kültür sanat tüketicisi olarak hangi duyguları yaşamak istiyorlarsa ona uygun ürünleri satın alıp tüketirler. Böylelikle toplumdaki tüm yozlaşmanın kaynağı olan piyasa ilişkileri kültür ve sanatı da yozlaştırır; daha da önemlisi, kültür ve sanatı düzenin, yozlaşmayı taşıyan, yaygınlaştıran ve normalleştiren bir ideolojik aygıtına dönüştürür.

82. TKP sürekli SSCB'den övgüyle bahsediyor. Bu kadar iyi bir sosyalizm örneği idiyse neden yıkıldı? SSCB'nin dağılmasıyla birlikte sosyalizm ölmedi mi?

Sovyetler Birliği, İkinci Dünya Savaşı'nda Nazi Almanyası'nı yenen güçtü. Bunu büyük ölçüde tek başına yapmış, iddia edildiğinin aksine müttefiklerinden çok sınırlı yardım görmüş ve o yardımın büyük bölümü de savaşın sonucu kesinleştikten sonra yapılmıştır. Bu zaferin bedeli, en az 25 milyon Sovyet vatandaşının hayatını kaybetmesi oldu ve bu olurken Sovyetler Birliği'nin nüfusu 170 milyon civarındaydı. Savaş bittiğinde, hemen her insan en az bir akrabasını kaybetmişti.

Bu ağır travmanın ardından toplumun bir süreliğine rahatlatılması gerekiyordu ve sosyalizmin bir mücadele toplumu olma özelliği politik ve ideolojik olarak askıya alındı. Ne var ki, dönemsel bir ihtiyaçtan doğan bu politik hamle dönemsel olarak kalmadı ve kalıcı bir rahavet haline dönüştü. Önce Sovyetler Birliği'nin en zorlu mücadele dönemi olan sosyalist kuruluş yıllarında atılan adımlar ve alınan önlemler mahkûm edilmeye başlandı, ardından sosyalizm ile kapitalizmin "barış içinde bir arada yaşayabileceği" yönünde tezler, sosyalizmin kapitalizmi ekonomik olarak yeneceği iddiaları resmi söylem haline getirildi.

Bununla birlikte, Sovyetler Birliği'nin emperyalizmle mücadeleyi üçüncü dünyada vermesi ancak emperyalizmin ideolojik merkezi olan Batı Avru-

pa'da etkisinin giderek kaybetmesi emperyalist propagandanın Sovyetler Birliği'ndeki etkisini artırdı. Yaklaşık kırk yıl süren bu uzun dönüşüm, Sovyet insanını ideolojik olarak silahsızlandırdı, mücadeleye ve nihai zafere olan inancını zayıflattı ve kapitalizmin çürütücü etkilerine açık hale getirdi.

Sovyetler Birliği nihayetinde başını Garbaçov ve Yeltsin'in çektiği bir grup hainin politik komplosuyla yıkıldı, ama bu komployu mümkün hale getiren de, hainlerin Sovyetler Birliği Komünist Partisi saflarında bu denli yükselmesini mümkün hale getiren de bu dönüşümdü.

Sovyetler Birliği'nin çözülüşünün Sovyet topraklarında sosyalizmin insanlığa kazandırdıklarıyla ilgisi yoktur. Daha iyisi her zaman mümkündür, ancak Sovyet sosyalizminin yalnızca yenilgisine odaklanmak, arkasında patronların olduğu bir ideolojik saldırdır. Sosyalizmin somut olarak neleri başardığı da her defasında insanlara anlatılmalıdır. Çünkü kapitalizm sosyalizmin Sovyet deneyinde başardıklarının yanına bile yaklaşamamıştır.

Sosyalizm, geçtiğimiz yüzyılın sonunda ciddi bir yenilgiye uğradı. Aradan geçen süre içinde, bu yenilginin yalnızca eski sosyalist ülke halkları için değil, dünya üzerindeki tüm emekçiler için bir yıkım anlamına geldiği belirginlik kazandı. Geçmişte iş, eğitim, sağlık, konut ve ulaşım sorunu nedir bilmeyen eski sosyalist ülke yurttaşları, bugün, kapitalizmin yalnızca ısıltılı vitrin camları anlamına gelmediğini acı bir şekilde tecrübe etti. Artık kapitalizmin işsizlik, yoksulluk, emekçi çocuklarının okuyamaması, parası olmayanların sağlık hizmetlerinden yararlanamaması ve ellerine geçen az miktardaki paranın da konut ve ulaşım harcamalarına gitmesi anlamına geldiğini onlar da biliyor.

Diğer yandan, sosyalizmin yenilgisinden bu yana, emperyalistler ve sermaye sahipleri, emekçilere çok daha pervasızca saldırıyor. "Sosyalizm tehdidi"nin zayıf düşmesinden bu yana, emperyalist ülkelerdeki emekçiler de, özelleştirmelerle, sosyal devletin tasfiye edilmesiyle, eğitimin paralı hale getirilmesiyle ve taşeronlaştırmayla karşı karşıya.

Evet, kapitalizm henüz "ölmedi". Ölmediği için de, öldürmeye devam ediyor! Sosyalizmin bir kutup olmaktan çıkmasının ardından, savaşlar ve katliamlar başımızdan eksik olmadı. Kapitalizm ölmediği gibi bir dizi muşibeti yaşıyor da... Gericilik, yobazlık, kültürsüzlük, yozlaşma ve savaşlar kapitalizm sayesinde, kapitalizm onları istedi diye yaşıyor. Eğer ölen bir şey varsa, o da, ekonomik ve toplumsal gelişmenin ancak "serbest piyasa" koşulları altında, yani kapitalizm koşulları altında sağlanabileceği iddiasıdır.

Sosyalizm tabii ki Sovyetler Birliği'yle birlikte ölmedi. İnsanın insanı sömürdüğü kapitalizm var olduğu müddetçe, onu yıkmamanın tek yolu olan sosyalizm mücadelesi de var olacak.

83. Sosyalist Küba'da halk yoksulluk içinde değil mi? TKP Türkiye halkı için aynı şeyi mi istiyor?

Sosyalist Küba'da halk yoksulluk içinde yaşamıyor. Küba halkının yoksulluk içinde yaşadığı iddiası sosyalizmi karalamaya dönük propagandanın ürünüdür. Birleşmiş Milletler Gelişme Programı raporlarına göre Küba kişi başına düşen gelir düzeyi bakımından orta düzeyde bir ülkedir. Yer altı ve yer üstü kaynakları kısıtlı olan, üstelik 50 yılı aşkın süredir ABD ablukası altında yaşayan küçük bir ada ülkesinin, sosyalist blokun çözülüşünün yarattığı şoku geride bırakıp orta gelir düzeyindeki ülkeler arasına girmiş olması başlı başına bir başarıdır.

Ancak daha önemlisi, Küba gelir düzeyi bakımından kendisiyle aynı kategoriye paylaştan hiçbir ülkenin sergileyemediği bir insani gelişmişlik düzeyine sahiptir. Birleşmiş Milletler Gelişme Programı'nın her yıl yayınladığı raporlara göre Küba, insani gelişmişlik göstergeleri bakımından dünyanın en ileri seviyedeki ülkeleri arasında yer almaktadır. Söz konusu göstergeler bebek ölüm oranı, anne ölüm oranı, doğumda yaşam beklentisi ve okullaşma düzeyi gibi verileri içermektedir. Üstelik Küba bu göstergelerin kimilerinde yalnızca kendi gelir düzeyindeki ülkelerden değil, ABD ve İngiltere gibi en yüksek gelirli ülkelerden bile daha başarılıdır.

Kapitalist ülkelerden Küba'ya seyahat eden ve genellikle kendi ülkeleri-

nin orta ve üst gelirli sınıflarından gelen turistler kendi tüketim kalıplarını Küba'da göremediklerinde ada halkının yoksulluk içinde yaşadığı yalnılgısına kapılmaktadır. Oysa Küba, kapitalist ülkelerin övündüğü tüketim malı bolluğundan tamamen farklı bir zenginliğe sahiptir. Küba'da kamu kaynakları adım başı AVM inşa edip bunları malla doldurmak, halkı her dakika reklam tacizine ve tüketim baskısına maruz bırakmak için değil, insanın potansiyelini açığa çıkarması ve sağlıklı, mutlu bir yaşam sürmesi adına kültür, sanat ve spor faaliyetlerine ayrılmaktadır.

Kapitalist ülkelerdeki mal bolluğuna karşın geniş halk kesimleri beslenme ve barınma gibi en temel gereksinimlerini bile karşılayamamaktadır. Bu ülkelerde bireyler gelir düzeyleri ne olursa olsun gelecek kaygısı, yalnızlık ve mutsuzluk duygularıyla boğuşurken, Küba halkı paylaşımcı bir ekonomide yaşamının getirdiği güven duygusunun keyfini sürmektedir. Herkesin çalışma hakkına sahip olduğu, eğitim ve sağlık hizmetlerinin her düzeyde ücretsiz olarak verildiği Küba'da bireyler için, "yarın işsiz kalırsam ne olur, çocuğumu nasıl okuturum, hastalanırsam ne yaparım, yaşlılarıma nasıl bakarım?" soruları gündem dışıdır. Sosyalist Küba'nın bu kazanımları, kapitalist ülkelerde yaşayan bireyler için hayal bile edilemez bir zenginliktir.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye halkının işte böyle bir zenginliğe ve hatta daha fazlasına kavuşması için mücadele etmektedir. Daha fazlası mümkündür, çünkü ülkemiz refah dolu bir sosyalizm için gereken her türlü kaynağa fazlasıyla sahiptir.

84. TKP'liler bütün sorunların çözümünü sosyalizme havale edip işin kolayına mı kaçıyorlar? Bu düzende çözülebilecek hiçbir sorun yok mu?

TKP'nin kuruluş amacı, sömürüye dayalı kapitalist düzenin yıkılıp yerine halka eşitlik ve özgürlük getirecek bir düzenin, yani sosyalizmin, kurulmasıdır. Her parti belli bir amaçla kurulur, bütün politikalarını o amaç çerçevesinde şekillendirir. Bu nedenle, TKP'nin sosyalizme duyduğu inancı sorgulamak yanlıştır.

TKP, sosyalist iktidar perspektifine sahip bir partidir. İktidara gelmek için kurulmuştur. Parti, Türkiye'nin sorunlarının kendi iktidarında çözüleceğini iddia etmektedir.

TKP'liler iktidarı almak ve sosyalizme ulaşabilmek için bugünkü düzende yaşanan haksızlıklarla mücadele etmek gerektiğini düşünürler. Haksızlıklarla mücadele etmeden, tek başına isteyerek ve inanarak bir dileğimizin yerine gelebileceğini düşünmek, bizim dünya görüşümüzle taban tabana zıttır. Örneğin, TKP eğitim sisteminin ve öğretmenlerin hayat şartlarının kökten değişmesi için sosyalizme inanır ve bunun için mücadele eder. Ancak yine TKP'liler, bu düzende eğitimin gericileştirilmesini veya öğretmenlerin borç harç içinde ay sonunu zor getirmelerini elleri kolları bağlı izlemezler. Bu koşulların en hızlı şekilde değiştirilmesi için, yani haksızlıkların yarından tezi yok giderilmesi için de mücadele ederler.

Biz şunu çok iyi biliyoruz; bu sömürü düzeninde insanlığın hiçbir temel sorunu köklü bir şekilde değiştirilemez. Örnek mi arıyoruz? Bu ülkede haklı olarak ayrımcılığa uğradığını düşünenler var ve bir kısmı Avrupa'yı örnek alırsak bu sorunun çözülebileceğini söylüyor. Onlara tavsiyemiz, Avrupa'nın büyük ülkelerinde yaşayan göçmenlerden biriyle on dakika sohbet etmeleridir. Sermayenin egemen olduğu tüm ülkelerde, Avrupa da dâhil, ayrımcılığın, ezilmenin ve dışlanmanın biri biter, biri başlar. Dünyadaki Afrikalıların yaşadığı eziyeti bugün Suriyelilerin veya Rumenlerin yaşayacağını hiçbir garantisi yoktur. Çünkü sömürü düzeni insanları ezmek, bölmek ve birbirlerine düşürmek üzere kurulmuş bir düzendir.

İşte bu yüzden bugün karşılaştığımız her türlü haksızlığın ve eşitsizliğin ortadan kaldırılması için var gücümüzle mücadele edeceğiz, ancak bu sorunlarının köklüce çözümünün sosyalizmde olduğunu bilerek...

85. Sağ ve sol kavramları artık eskimemi? Bu kavramlarla ilgili yeni tanımların yapılması gerekmiyor mu?

Siyasette sağ ve sol gibi kavramların öldüğünü iddia edenlere dikkat edin! Bu kişiler aynı zamanda solun tanımını değiştirmek içinde ellerinden geleni yapanlardır. Sovyetler Birliği çözüldükten sonra “ideolojilerin sonu” diye bir yaygara kopardılar. Sosyalizm geçici bir yenilgi yaşamış, kapitalizm iktidara yerleşmişken, “ideolojiler öldü” demek, “iktidardaki ideolojiye artık kimse dokunmasın, bir daha kapitalizm sorgulanmasın” demek değil midir?

Solculuk eşitlikten ve özgürlükten yana olmak, emekçilerin çıkarlarını savunmaktır. Bu tanımın yerine solculuk diye herkesin istediğini yapmasını, sınıfların yerine başka başka kimlikleri yerleştirmeye çalışanlar büyük bir yalan söylüyorlar. Eşitliğin olmadığı yerde özgürlük nasıl savunulabilir?

Güçlü ve güçsüzün olduğu bir ortamda, “istediğinizi yapmakta özgürsünüz” dendiğinde; ortaya güçlünün her istediğini yaparak güçsüzü ezdiği, kendi iktidarını sağlamlaştırdığı bir düzen çıkar. Para babalarının düzeninde emekçi halkın başına gelen işte budur.

Öte yandan, bugün “insanlar dinlerine, etnik kimliklerine göre tanımlansın” diyenler her şey olabilir ancak solcu olamaz. Yıllardır din ve millet uğruna milyonlarca kişinin kanını dökenler aynı şeyleri söylemediler mi? Solun mücadelesi aydınlanma, emeğin özgürleşmesi, insanlığın her türlü prangadan kopardılması, insanın dini ve milleti için değil, insan olduğu için değer kazanması mücadelesidir.

TKP solcu bir partidir ve solun değerlerini ve kimliğini her platformda savunmaya devam edecektir. Sol ve sağ karşıtlığı öldü demek, işçilerle patronların karşıtlığı öldü demektir. Bu işçilere patronlarla uzlaşın çağrısıdır. Solculuk yeniden tanımlasın demek, bu düzende ezilenler teslim olsun, boyun eğsin demektir.

TKP bunu kabul etmiyor. TKP bunu solcu bir parti olduğu için reddediyor.

Emek sömürüsü, eşitsizlik, inanç sömürüsü ve gericilik var oldukça, onlara karşı mücadele eden sol da var olacaktır. Ta ki, eşit ve özgür bir toplum kuruluncaya kadar...

86. Sol çok mu dağınık? Solda çok fazla parti yok mu? Sol neden birleşmiyor?

Solcu olduğunu iddia eden herkesi solcu kabul edecek olursak, bölünmüşlük ve dağınıklık fazlasıyla var. Bu ülkede AKP'ye destek verip solcu olduğunu iddia edenleri dahi gördük. Öyleyse bugün, kimlerin gerçekten solcu olduğunu anlamak için biraz sorgulamak ve bazı bölünmeleri hayra yormak gerekiyor.

Örneğin özelleştirmeyi savunan, ABD'den bağımsızlaşmayı, NATO'dan çıkmayı ve "AB'ye hayır" demeyi akıllarına bile getirmeyen, en kritik anlarda AKP'ye el uzatan CHP'yi hâlâ soldan sayabilir miyiz?

Ya da liberaller? Eskiden liberal solcu denirdi ve oradaki "solcu" sözcüğü büyük bir tuzaktı. Özelleştirmecidirler, cemaat severler, emperyalizme karşı olmayı barbarlık olarak görürler, AKP'ye karşı çıksalar dahi çözümü Batılı merkezlerden beklerler, her fırsatta patronların yanında saf tutarlar ama sorsanız solcu geçinirler...

İşçi AKP ve Erdoğan'ı desteklemeye kadar vardırıran ulusalcılar var örneğin. Bunlar "ulusal patronlar" ile işbirliğinin yollarını arıyorlar ve Kürt halkına düşmanlık yapmaktan çekinmiyorlar. Şimdi bunlara mı solcu diyeceğiz?

Biz bu kesimleri soldan saymıyoruz. Ancak öte yandan ülkemizdeki sol birikim sadece yukarıda saydığımız türden garabetlerle sınırlı değil. İyi ki de değil...

Bugün Türkiye'de sömürüye, gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı samimi bir şekilde mücadele eden, AKP iktidarının ülkemizde yarattığı tahribata karşı olan sol parti ve örgütler bulunuyor. Ayrıca bu parti ve örgütler dışında farklı parti veya derneklere şu veya bu nedenle dağılmış yüz binlerce insan var.

Bu partilerin ve insanların arasında muhakkak ki bazı ayrımlar var. Olaylara farklı bakılıyor, bazı konular farklı yorumlanıyor. TKP, bu farklılıkları yok sayarak, yalnızca birleşme amacıyla hareket etmenin yanlış olduğunu düşünüyor.

Ancak yine TKP, bu farklılıkların birlikte mücadele etmenin önünde bir engel teşkil etmediğine inanıyor.

TKP sömürüye, gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı samimi bir şekilde mücadele eden, AKP iktidarının ülkemizde yarattığı tahribata karşı olan sol parti ve örgütlerle birlikte mücadele etmek istiyor ve bu konudaki somut girişimlerini sürdürüyor.

87. Kadınların sorunları bu düzenin sınırları içerisinde çözülebilir mi?

Kadın sorunu var olan düzene doğmadı. Kadının yaşama kattığı değer in ikincilleştirilişı, görmezden gelinişı yahut düşman ilan edilişı yalnız kapitalizmin sorunu değildi. Eşıtsizliğin binlerce yıllık kökeni, insanlar arası toplumsal ilişkilerin aldığı biçimin geçmişinde aranmalı. Biz burada üretim ilişkilerini veri alıyoruz. İnsanlığın gelişiminde üretim süreci, insanların birbirlerine karşı ilişkilerini, kendi denetimlerinden ve bilinçli bireysel hareketinden bağımsız bir yere taşıyor, özgün bir maddi nitelik veriyor. Bu kökene bakmadan, sömürünün yasalarını görmeden kadın ve erkek arasında yaşanan tarihsel gerilimi kavrayamayız.

Kadınların emeği, herhangi bir biçimde, başkaları için çalışmaya başladıklarından itibaren toplumsal bir biçim kazandı. Bu tarih boyunca bazen sıralı bazen iç içe geçecek bazen de kesintiye uğrayacak şekilde, tarlada çalışmak, evde çocuklara bakmak, fabrikada çalışmak gibi görüntülere büründü. Emeğin bu toplumsal tezahürü, kadının bedenini de onun özgün alanı olmaktan çıkardı. Doğuracağı çocuk, giyeceği kıyafet, sokağa çıkacağı saat kendisi dışındaki kimselerin denetimine

konu oldu. Bir tarihte cadı ilan edilip yakıldılar bir başka tarihte mutfak kölesi oldular bir diğerinde fabrikada parmakları çalıştı durdu.

Partimiz, kadın sorununu tarihsizleştiren, cinsiyet saplantısına indirgeyen, ezeli yahut ebedi olduğunu iddia eden görüşü; çeşitli akımlarla anılan ancak nihai bir çözüm tarif edemeyen tüm yaklaşımları reddediyor. Bütünlüklü ve bugünü alaşağı eden bir toplumsal kurtuluş teorisiz olmadan, kadınlara özgü küçük alanlar dışında, tüm bir yaşamın kazanılamayacağını söylüyoruz.

Üretim ilişkilerinin toplumsal yaşamın her odağını belirlediğini, sorunun çözümünün kadın ve erkeklerin eşit bireyler olarak, kişisel yeteneklerine göre katkı sunduğu ve tüm ihtiyaçlarını karşılayabildiği bir toplumsal yapıda, komünizmde olduğunu düşünüyoruz. Bunun için hemen, şimdi mücadele etmeye başlayarak!

TKP şöyle diyor; kadınların sorunlarının kapitalizme sığmayan bir tarihi, kapitalizmin ise tüm bu gerici tarihi sırtlanan bir hantallığı var. Küçük nefeslerle yetinmeyeceksek, köhneyen bu düzeni yıkmaktan başka çare de yok!

88. Kadınların sınıfı var mıdır? TKP sınıf karakterinden bağımsız bir kadın örgütlenmesini neden reddediyor?

Kadınların cinsiyete dayalı olarak yaşadıkları ezilmişlikleri, tarihsel yenilgileridir. Buna rağmen tüm kadınların dertleri ortak değildir. Patron kadınlarla işçi kadınlar bir tutulamazlar. Sınıfsal aidiyetlerine bakılmaksızın tüm kadınlar, eşitsizliklere ve cinsiyete dayalı ezilmişliklere karşı ortak bir mücadele yürütemezler. Kadınların sınıfı vardır ve sermayedar kadınlar sınıfına sadıktır. Emekçi kadınlar bu sadakati göz ardı edemezler. TKP, emekçi kadınları, kadının ve kadın emeğinin kurtuluşu için, sınıfsal zeminde bir örgütlenmenin parçası olmaya davet eder.

Kapitalizm, erkek egemen ideolojinin yeniden üretimi ve sürekliliğinin sağlayıcısıdır. Bu düzente hesaplaşmadan, kadının yenilgisinin maddi koşulları ortadan kaldıramaz. Sermaye iktidarının yıkılmasının ön koşul olduğunu söyleyen partimiz, bunun için düzenin devamından yana çıkarı olmayanların birlikteliğini örgütlemeyi hedefler. Patron kadınlarla işçi kadınların cephesi ortaklaştırılmaz.

Kapitalizm koşullarında işçi kadının ezilmişliği, hem sınıfsal zeminde hem cinsiyet temelinde mutlak ve benzersizdir. Kadın sorunu cinsiyete dayalı bir tanıma indirgenemeyeceği gibi sınıf sömürsünün basit bir türevi olarak da görülemez. Kadının ailenin parçası bir birey olarak tanımlanması, ev içi sorumlulukları, çocuk ve yaşlı bakımı gibi toplumsal rolleri, kadın emeğinin örgütsüz, ucuz ve uysal kabul edilen karakterini belirler. Erkek egemen ideoloji, patronların iktidarı için aynı anda hem bir tercih hem de bir zorunluluktur. TKP, sermaye iktidarının temelinde duran yasaları bozmaksızın, erkek egemen koşulların değişmeyeceğini iddia eder.

Komünistlerin sınıf kimliğiyle ördüğü ve kurduğu mücadelesi, iddia edilen aksine kadının cinsiyete dayalı ezilmişliğine dair gündemlerini değil, patron kadınları dışlar. Erkek egemen ideolojinin maddi zeminini ortadan kaldıracak tek seçenek sosyalizmdir. Bu seçenek ancak kadınların ve kadın mücadelesinin parçası olduğu bir kavranın ürünü olabilecektir. Partimiz, kadının sınıfsal ve cinsiyet temelinde tüm ezilmişlikleri için sınıfsal ortaklığa dayanan bir örgütlenmeye, kadınların parçası olacağı sınıf mücadelesinin karakterini erkek egemen ideolojinin etkisinden arındırmaya ve başka bir düzen, kadınların eşit ve özgür olabilecekleri bir ülkeyi kurmaya çağırır.

89. Kadınlara siyasette nasıl alan açılmalıdır? TKP, kadınların sosyalizm mücadelesinin eşit bileşenleri olmasını neden önemsiyor? TKP’de kadınlar için kota uygulaması var mı?

Sermaye iktidarı, siyaseti halksız icra edilen bir alan olarak tarif ederken, emekçileri bu alandan dışlıyor, kendi yaşamı, hakları ve geleceği için mücadele etme fikrini marjinalleştiriyor. Kadınlara gelince bu sorun katmerleniyor. Siyaset arenasının erkek egemen kültürün hakimiyetinde oluşu, kadının özgür bir birey değil, reisi erkek olan bir ailenin parçası olarak tarif edilmesiyle örtüşüyor. Evin geçiminin sağlanmasının erkeğin rolü olması gibi, ülkeye dair büyük kararlar vermek de bu büyük kararların izleyicisi ya da mücadele edeni olmak da, yine onun işi olarak tarif ediliyor.

Kapitalizmin kadına biçtiği rol, erkek egemen kültürü canlı tutuyor, hem ev içindeki tahakküme hem de sermayeye boyun eğen olması bekleniyor. TKP, siyasetteki erkek egemenliğini, parlamentodaki cinsiyet dağılımının çok ötesinde bir problem olarak görüyor, bu sorunun çözümü için kadını eşit ve özgür bireyler hale getirecek toplumsal koşulların oluşması için mücadele ediyor.

Sömürü, gerici baskı, yoksulluk, savaş ve şiddet sarmalındaki kadınların özgün mücadele gündemleri düzenin sınırlarını zorluyor. Burjuva siyasetinin kadını dışlayan ve kimliksizleştiren erkek egemen kültürü ile bastırmayacak bu gündemler, sınıfsal

zeminde kurulacak bir örgütlülükle bulunduğu anda düzeni sarsabilecek güçte.

Kadınların kota uygulamalarına maruz bırakılmaları, bir vitrin süsü olarak görülmeleri kazanım olarak görülmez, aksine hakarettir. Bu biçimsel önermeler, kadınların kurtuluşuna dair uğraklar olarak değil oyalama olarak kabul edilebilir.

Kadınların özgün gündemleri ve kimlikleriyle var olacakları siyasi pratik, emek cephesindeki duruşundan bağımsız olarak değerlendirilemez. Gericiliği mahkum etmeyen, patronları hedef almayan, savaşa ve emperyalizme karşı durmayan bir siyasi hareketin kadın temsilcisi, siyaset arenasının kadın dostu olduğunu göstermez. Burjuva siyaseti, hakları için mücadele eden kadına kapılara kapatırken, sömürü ve baskıdan yana olana davetkardır.

TKP, siyasetin erkek işi olduğu algısını kırmaya dönük mücadele eder, düzenle kavgası olan kadınları saflarına davet eder. Partimiz, kadınların kurtuluşu yolunda kalıcı kazanımların peşine düşecek bir mücadelenin kararlı takipçisidir. Sosyalizmin, yeni bir yaşamın inşasındaki eşit bileşenler olacak olan kadınlar, kapitalizmi yıkacak olan devrimci mücadelenin eşit bileşeni olan kadınlardır.

90. TKP, LGBT mücadelesini niçin sınıf mücadelesi perpektifine yerleştiriyor? LGBT'ler sosyalizmde nasıl zgrleşecek?

TKP, LGBT'lerin ancak sosyalizmde eşit ve zgr yurttaşlar olabilecekleri topluma yalnızca sınıfların ortadan kaldırılmasıyla ulaşılabileceğini savunuyor.

Cinsel kimlikleri yok sayılan, aşağılanan, sözlü ve fiziksel saldırılara uğrayan LGBT'ler yaşamın her alanında pek çok sorunla karşılaşıyor.

Ayakta kalabilmek için emekçileri gerici düşüncelere dayanarak bölen düzen, LGBT'lere yönelik ayrımcılığı yeniden üretiyor. Homofobi tıpkı cin-siyetilik, milliyetçilik, dincilik gibi, ezilenlerin sömürüye karşı birleşmesinin önüne geçmek için kullanılıyor. Bu gerici düşünceler, sermaye sınıfının ihtiyaçlarından ve korkularından bağımsız düşünülemez. LGBT'lere yönelik dşmanlığın arkasında kapitalist düzen var.

TKP, emekçileri cinsel kimliklere göre bölen ve bir bölümünü yok sayan anlayışla mücadelenin, düzeni değiştirme kavgasından ayrı dşlemeyeceğini savunuyor. LGBT'lerin görünür olma kararlılığı mutlaka örgütlülükle buluşmalı, kimlik temelli talepler sınıfsal bir bağlama yerleştirilerek daha bütünlüklü bir programın, sosyalizmin parçası haline getirilmelidir.

Toplumsal eşitsizlik, onu üreten düzen değiştirilmeden ortadan kaldırılamaz. Kapitalist retim ilişkileri tasfiye edilmedikçe, kadınları ve LGBT'leri ezen toplumsal normların etkisini kırmak mümkün olmayacak. Cinsel eşitlilik üzerindeki baskıların ve yasakların kaldırılmasına giden yol, sınıfların kaldırılmasından, sosyalizmden geçiyor.

TKP içerisinde mücadeleye devam eden LGBT'ler, bu bağlamda diğer LGBT örgütlenmelerinden farklı bir konumlanışa sahip. Komünist LGBT'ler ayrımcılık karşısında eşitliği, gericilik karşısında aydınlanmayı, baskılar karşısında özgürlüğü savunurken, ayrımcılığı, gericiliği ve baskıları üreten kapitalist düzenle hesaplaşmayı ihmal etmiyor; LGBT hareketinde sıklıkla karşımıza çıkarılan 'siyaset-sizlik' dayatmasına karşı açıkça sosyalizmi savunuyor.

Derin bir gericilik döneminden geçen Türkiye'de, farklı toplumsal kesimlerin en temel haklarını bile savunabilmelerinin yolu sosyalizm mücadelesinden geçiyor.

Sosyalizmde, ayrımcılığın ürünü olan toplumsal roller tasfiye edilecek, insanın doğuştan getirdiği hiçbir özelliğe atıf yapmayan, insanı hiçbir kimliğe hapsetmeyen, buna karşılık emekçi kimliğini ne çıkartan bir yurttaşlık bilinci yerleşiklik kazanacaktır.

91. TKP, gençliği sosyalizm mücadelesinin neresinde değerlendiriyor?

TKP, geleneksel olarak gençlik içerisinde mevzilere sahip bir partidir. Özellikle üniversite ve liselerde pek çok önemli mücadeleye öncülük etmiş olan partimiz, aynı anda bu mücadelelerde öne sürülen taleplerin sosyalizm alternatifıyla bağını kuran bir ideolojik hatti temsil etmiştir. Uzun vadeli hedefimiz, işçi sınıfı hareketiyle birleşik, kendini işçi sınıfının doğal müttefiki olarak gören bir gençlik hareketi yaratmaktır. Çünkü gençliği cenderesine alan toplumsal sorunların kökü ancak sosyalizmle kurutulabilir.

TKP gençliği deneyimsizlikle özdeşleştirerek bir kenara iten yaklaşımları reddetmekte, sosyalizm mücadelesi söz konusu olduğunda da bu tavrını sürdürmektedir. Gençlik toplumun en hareketli, öğrenmeye en açık ve kapitalizm koşullarında geleceğe dair en kaygılı kesimlerinden biri olarak, sosyalizm mücadelesine katılmaya son derece yatkındır. Üstelik burjuva siyasal sistemi çerçevesindeki herhangi bir parti olmayan TKP, taşıdığı devrim idealinin insan malzemesini de öncelikle gençlik içerisinde görmektedir.

Siyasi kimlikle birlikte, insani değerlerin de şekillenmekte olduğu

genç yaşlar, geleceğin devrimci toplumunun omurgasını oluşturacak yeni bir ahlak anlayışının ve yaşam disiplininin kalıcı olarak edinebileceği yaşlardır.

TKP, gençliği sosyalizm mücadelesini geleceğe taşıyacak kadroların ve “yeni insan”ın beşiği olarak görmekte, gençlik içerisindeki çabalarını ve iç yaşantısını bu önceliklerle kurgulamaktadır.

Öte yandan, Marksizm-Leninizm, gençliği ayrı bir toplumsal sınıf olarak gören ve ona, tarihsel olarak sadece işçi sınıfının taşıyabileceği devrimci niteliği yüklemeye çalışan “radikal” anlayışlardan ayrılır. İşçi sınıfını önemsizleştirmeye ve sosyalizm hedefini bilinmez bir geleceğe ötelemeye hizmet eden bu gibi anlayışların yanlışlığı tarihsel örneklerde de görülmüştür. Gençlik ayrı bir toplumsal sınıf değil, farklı sınıfsal aidiyetlere sahip öbekleri kapsayan bir siyasal-toplumsal kategoridir. Elbette toplumun bütününde olduğu gibi, gençlik kategorisinde de çoğunluk emekçidir; ancak gençliğin bir sınıf olmadığı gerçeği değişmemekte, bu gerçek ise gençliğin sosyalizm mücadelesindeki önemini azaltmamaktadır.

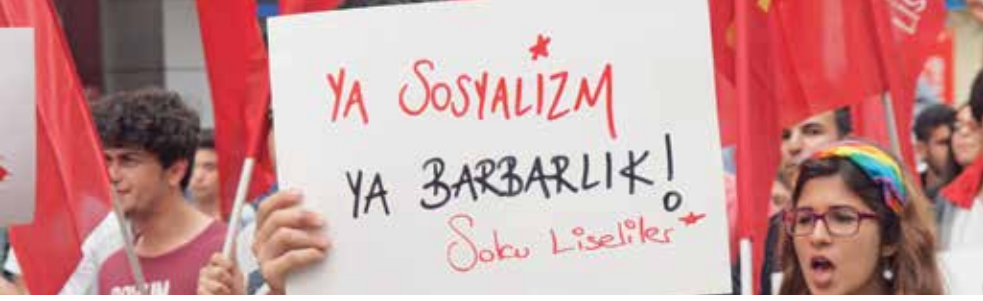
92. TKP'nin ayrı bir gençlik örgütlenmesi var mı?

TKP hep gençlik içinde belli kesimlerden yoğun ilgi görmüş ve genç kadrolarıyla övünç duymuş olan bir partidir. Komşu topraklardan bir şairin dediği gibi, “Komünizm dünyanın gençliğidir.” Dünyanın gençliğini kurmayı aklına koymuş olanların bu kuruluş aşamasında gençliği ikinci plana atması hiç düşünülebilir mi? TKP işte bu nedenle gençliği ara yüzey örgütlenmelerine havale etmez, doğrudan partili siyasete çağırır.

Türkiye Komünist Gençliği [TKG] genç komünist adaylarının sınıandığı bir siyaset okulu olarak değerlendirilemez. Tersine, TKG gençlik içindeki çalışmalarını örgütlerken partisinin siyasetinden beslenir ve TKG üyeleri partili kimlikleriyle gurur duyarlar. Gençliğin sorunlarının sömürü düzeyiyle ve bu sorunların çözümünün sosyalist seçenekle olan bağı ortadayken “komünist” bir gençlik örgütlenmesinin işçi sınıfının tarihsel çıkarlarını merkeze almaması düşünülemez. TKG bu doğrultuda partisinin siyasetini gençliği ilgilendiren alanlarda yeniden üretmekte, bunu yaparken partili kimliğini gizlemek bir yana, bundan sonuna dek yararlanmaktadır.

Bir komünist partisi için gençlik içinde var olmamak ne denli kabul edilemez ise, bir komünist gençlik örgütlenmesi için de partisizlik o denli sorunludur. Bu anlamda iyi bir örnek oluşturan TKG ise partisini gençlik içindeki artan siyasal etkisiyle ve yetiştirdiği kadro adaylarıyla sürekli olarak beslemekten geri durmamaktadır.

TKG yalnızca TKP'nin siyasetine güç veren önemli bir rengi değil, aynı zamanda siyasetten uzaklaştırılıp kariyerciliğe ve uyuşturucuya sürüklenen gençliğin içinde düzen karşıtı insani bir umudu simgeler.

93. Lise çağı sosyalizm mücadelesi için çok mu erken? Liseliler TKP'ye üye olabilir mi?

Mevcut Siyasi Partiler Kanunu'na göre liselilerin bir partiye resmi olarak üye olması mümkün değil. Liseliler Türkiye toplumunun en dinamik kesimi ve bu sebeple düzen sahipleri liselileri siyaset dışına itmeyi hedeflemekte. Artan gericilik, sömürünün yoğunlaşması, işsizlik kaygısı... Ülkemizde yaşanan krizlerin tamamı liselileri doğrudan etkiliyor. Bu yüzden mevcut yasa meşru değildir. Türkiye Komünist Partisi, liselilerin aktif siyasete dahil olması gerektiğini savunmaktadır.

Türkiye uzun bir süredir siyasi iktidar tarafından gericileşme operasyonuna maruz kalıyor. Bu operasyonun en önemli ayağı, gelecek nesillerin “dindar ve kindar” olmasını sağlamak. Bunun için mümkün olan tüm okulları imam hatibe dönüştürmeyi, geri kalanları ise “imam hatipleştirmeyi” hedefliyorlar. Her okula mescit zorunluluğu, müfredatın bilimsellikten arındırılması, din dersi sayısının artırılması bunun bir göstergesi. 2017-2019 yılları arası için açıklanan yatırım planında imam hatip liselerine ayrılan bütçe fen liselerine ayrılan bütçenin 15 katı.

Gericiler liselilerin aklını esir almaya kalkıyorsa, gericiliğe boyun eğmeyen, solcu, aydınlanmacı liselilerin örgütlenmesi bir zorunluluktur.

Liseliler, kapitalistler tarafından ucuz iş gücü olarak kullanılıyor. Ailenin gelirine katkı koymak ve eğitim masraflarını karşılamak için çalışan liseliler az maaş alıp en angarya işleri yapmak zorunda. Meslek liseliler staj adı altında yoğun bir emek sömürüsüne maruz kalmaktadır.

Sömürülmenin yaşı yoksa, örgütlenmenin de yaşı olmaz! Genç yaşta kapitalist barbarlığa maruz kalan, patronlara karşı öfke duyan ve çıkışı işçi sınıfının mücadelesinde gören liselilerin yeri Türkiye Komünist Partisi'dir.

Liselerde Solcu kimliğini yaygınlaştırmak, gericiliğe ve sömürüye karşı ancak Solcuların mücadele edebileceğini göstermek, sınıfında derslerine özenli, çalışkan, örnek bir insan olmak, arkadaşlarını, aileyi, öğretmenlerini sosyalizm mücadelesine katmak... Örgütlü bir lisenin mücadeleye koyacağı katkının sınırı yok...

94. TKP seçimlere nasıl bakıyor?

TKP, dört beş yılda bir insanların sandığa gitmeleriyle hiçbir köklü değişimin gerçekleşmeyeceğini bilen bir partidir. İnsanların hak-sızlıklarla, eşitsizliklerle mücadele etmediği ve bütün işi sandığa havale ettikleri bir toplumda iktidar-daki güçlerin işi rahatlaşır. Çünkü tepkisiz ve mücadele etmeyen bir toplumu seçimlerde ikna etmek oldukça kolaydır.

Bu düzenin öyle ya da böyle devamından yana partiler her türlü maddi imkanı, yolsuzluğu, hileyi ve inanç sömürsünü kullanarak halkın önemli bir kısmını ikna edebilirler. Bu nedenle TKP'ye göre gerçek bir dönüşüm için halkımızın mücadeleye başlaması şarttır.

Diğer yandan, seçim dönemleri insanların siyasetle ve ülke gerçekleriyle en fazla ilgilendikleri dönemlerdir. Ayrıca, yine seçimlerde alınan sonuçlar ve bu sonuçlarla oluşan TBMM'nin bileşimi de ülkenin gündemini belirlemek açısından yok sayılamaz.

Bu yüzden TKP seçim dönemlerinde kendi politikalarının daha fazla insana duyurulması için, daha fazla insanın sosyalizme destek vermesini sağlamak için var gücüyle uğraşır. Tarihte sosyalistlerin meclise girdiklerinde ne kadar etkili olabildiklerini gösteren örnekler vardır. Türkiye'de de 1965 yılında, 15 Türkiye İşçi Partisi milletvekilinin meclise girmesi, düzen partilerini ve patronları korkutmuş, halkımız

için ise bir umut olmuştur. Ancak TKP'nin seçimlere girme amacı mecliste temsil edilme hedefine sıkıştırılmaz. TKP için seçimler sosyalizm mücadelesinde bir araçtır. Bunun nedeni şu anki seçim sisteminin adaletsizliğinden dolayı TKP'nin barajı aşıp meclise girmesinin oldukça zor olması değildir. TKP bundan çok daha zor bir hedef için, emekçiler adına iktidarı almak için uğraşmaktadır.

Üstelik, AKP'li yıllarda Türkiye'de seçimlere gereğinden fazla önem verilmesi ve bu seçimlerden alınan sonuçların yarattığı hayal kırıklığı, insanları mücadeleden uzaklaştırmaktadır. TKP, seçimlere yaklaşımıyla, seçimlerin siyasette tuttuğu yerin önemsizleşmesi için de çaba harcamaktadır. İnsanların tüm mücadeleyi seçimlerde oy kullanmaya indirgemesi bu ülkenin başına gelebilecek en büyük felaketlerden birisidir.

Parti, temel hedefleriyle seçimlere dönük yaklaşımı arasında bir boşluğun oluşmasına izin vermez ve devrimci stratejisinden vazgeçmez. Seçimlerde elde edilmesi muhtemel bir başarı için ilkelerinden taviz vermez, örneğin yalnızca seçim odaklı hesaplarla geçici ittifaklar kurmaz.

TKP, seçimlerde sosyalizm alternatifinin mümkün olan en geniş kesimlerce desteklenmesi için uğraşır. Seçimlerde de örgütlenme faaliyetine öncelik verir.

95. TKP durmaksızın “devrim”den söz ediyor. Devrim nedir?

Devrim mevcut sistemin yasalarının artık eskisi gibi işlemediği, yönetenlerin eskisi gibi yönetme ehliyetinin ve meşruiyetinin ortadan kalktığı, yönetilenlerin de koşullardan memnun olmadığı ve bir değişim isteğine ihtiyaç duydukları durumların ardından bir sınıfın egemenliğinin son bulması, yerine başka bir sınıfın egemenliğinin yerleşmesi anlamına gelir. En yalın haliyle iktidarın kısa bir zamanda başka bir sınıfın eline geçmesi demektir. İktidarı ele geçiren sınıfın programı o devrime anlamını verir.

Komünistler için devrim, sermaye sınıfının iktidarının son bulması ve işçi sınıfı iktidarının gerçekleşmesi için bir ön koşuldur. Çünkü devrim kavramının gerçek anlamına kavuşabilmesi ve tarihsel bir ilerlemenin kaydedilebilmesi için sömürülen sınıfın partisi yardımıyla iktidara el koyması gerekmektedir. Devrimle birlikte var olan toplumsal koşulların gidişatı, mevcut işleyişin dışına çıkmalı, yalnızca bir değişimden ibaret kalmamalı aynı zamanda bir sıçramaya yani bir ilerlemeye de denk düşmelidir.

Öte yandan komünistler devrimden yalnızca siyasi iktidarın ele geçirilmesini anlamazlar. Devrim aynı zamanda o devrimin öznesi olan işçi sınıfı lehine ve eski egemen sınıfların aleyhine toplumsal yaşantıyı, ekonomiyi baştan aşağıya değiştirmek anlamına gelmektedir.

Bu nedenle komünistler iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini yalnızca bir alt üst oluş olarak tanımlamazlar, özgür, eşitlikçi, sömürsüz, sınıfsız bir toplumun kurulması için bir ön adım olarak görürler.

TKP, işçilerin ve emekçilerin mevcut sistem içerisindeki ekonomik, toplumsal hak talep ve mücadelelerini elbette değerli bulmaktadır. Ancak bu mücadelelerin iktidarı alma amacıyla birleştirildiğinde gerçek anlamına kavuşacağını, kapitalizm koşullarında elde edilen kazanımların sınırlı ve geçici kalacağını düşünmektedir.

96. Komünist ismi insanları ürkütmüyor mu?

Hırsızların, yobazların, katillerin göğsünü gere gere dolaştığı bir ülkede, “emri ben verdim, çaldıysam ben çaldım” diye bağırıldığı bir ülkede, dürüst, iyi, aydınlıktan yana insanlar kimliklerini gizlerse, bu memleket iyice yaşanmaz bir yer haline gelir.

Türkiye’de “takiye” kavramı AKP ve dinci gericiilik sayesinde çok bilinir oldu. Olduğunda farklı görünme, sakınma, çekinme anlamlarına gelen bu sözcük gericiileri gerçekten iyi anlatıyordu. Ama takiyecilik yalnızca onlara mahsus değil. Türkiye maalesef takiyecisi bol bir ülke ve olduğundan farklı davranmak meşru görülüyor. Bu nedenle komünistlere, bu isim insanları ürkütüyor, isminizi gizleyin, olduğundan farklı görünün, herkesle iyi geçini gibi tavsiyeler gelebiliyor.

Bunu asla yapmadık ve yapmayacağız. Biz komünistiz. İnsanın insanı sömürmediği, kaynakların verimli bir şekilde kullanıldığı, zengin bir toplumun yaratılabileceğine inandığımız için komünistiz. Komünistler yurtseverdir, toplumcudur, kamucudur, laiktir, adaletten, eşitlikten ve özgürlükten yanadır. Bu nite-

liklerinden dolayı komünist olmak, bizim için bir onur kaynağıdır. Şeriatçısının, ırkçısının, kapitalistinin kendi kimliğinden utanmadığı bir ortamda, komünistlerin kendilerini gizlemek şöyle dursun daha fazla anlatmaları gerekir.

Üstelik meselenin bir boyutu daha var. Dün sosyalizmin Türkiye’de iktidara gelmesinden korkan güçler, komünistler için söylenmedik yalan ve iftira bırakmamıştı. Bugün aynısı örneğin laik ve cumhuriyetçiler için de yapılmakta, olmadık yalan ve iftiralara dolaşıma sokulmaktadır. “Komünist” isminin halkı korkuttuğunu düşünen samimi dostlarımız, yarın insanları korkuttuğu iddia edilirse “laik veya cumhuriyetçi” olmaktan vazgeçerler mi? O yüzden mesele doğru bildiğin yolda, boynunu eğmeden, korkmadan yürüyebilme, kendi doğrularını milyonların doğrusu yapma meselesidir.

Komünistlerin bu samimiyeti ve dürüstlüğü insanların korkmaması için bir sebep. İnsanlarımız “komünist” isminden korkmuyor. TKP, isminden dolayı özel bir zorluk çekmiyor.

97. Örgütlü mücadele tehlikeli midir?

Otobüse binmek tehlikeli midir? İstatistiklere göre, evet! Türkiye'nin karayollarında her yıl yüz binlerce kaza yaşanıyor ve bu kazalarda beş binin üzerinde insanımız ölürken yüz binin üzerinde insanımız yaralanıyor.

Ya çalışmak? İstatistiklere göre, evet! Yalnızca sigortalı işçilerimiz, her yıl yüz binin üzerinde iş kazası geçiriyor. İş kazaları ya da meslek hastalıkları nedeniyle her yıl binin üzerinde sigortalı işçi ölüyor ve on binlerce işçi sakat kalıyor.

Gündelik hayatımızdan bu doğrultuda onlarca örnek verebiliriz. Ama en tehlikelisini unutmamak kaydıyla...

Bu ülkenin insanları açısından en büyük tehlike, bu düzenin sürüp gitmesidir! İnsanları açlığa, yoksulluğa, savaşımlara, sağlıksız yaşam koşullarına, yobazların ve gericilerin tehditlerine maruz bırakan bu düzen tehlikelidir. Bu düzenin sürüp gittikçe bu tehlike ortadan kalkmaz.

Bu düzenin devamından çıkar sağlayıcılar, doğal olarak, bu ülkenin insanların örgütlü mücadeleye dönük bir korku yaratmaya çalışıyor.

Çünkü biliyorlar ki, bu düzende, örgütlü olmayan insan, ensesine vurduklarında lokmasını alabilecekleri insandır. Örgütlü mücadele, “ben kendimi kurtarmaya bakarım arkadaş” diyenlerin harcı değildir.

Ama bu dünyada “insanca ve onurlu” bir yaşam sürmenin olmazsa olmazları arasında, haksızlıklara karşı mücadele etmek de var. Haksızlıklara karşı mücadele etme cesareti, ancak örgütlü mücadeleyle kazanılabilir!

Yanlış yapma veya başarıya ulaşamama riski elbette var. Ama yanlış yapma ihtimalinin bulunması nedeniyle, bugünkü yanlış düzeni değiştirmek için hiçbir şey yapmamak, en büyük yanlış olacaktır. Asıl önemlisi, Türkiye'deki ve dünyadaki yüz elli yıllık bir mücadele birikimine yaslanan ve bu birikimden pek çok ders çıkarmış olan parti, yanlış yapma ihtimalini de en aza indirir. Parti, hem ortak hafızamız hem de ortak aklımızdır.

98. TKP örgütü ne kadar yaygın, TKP ile nasıl ilişkiye geçilebilir?

TKP ülkenin onlarca kentinde örgütü, üyeleri ve binaları olan bir partidir. Parti binalarının illerde nerelerde olduğunu ve ilgili irtibat bilgilerinin neler olduğunu gösteren bir liste kitapçığının arkasında bulunmaktadır. Parti binaları TKP hakkında bilgi alma, partililerle tanışmak ve sohbet etmek isteyen herkesi misafir etmeye hazırdır.

Türkiye'nin bütün illerinde TKP üyeleri vardır. Üyelerimiz, o ilde, TKP'nin sözünü daha fazla kişiye duyurmak, bulundukları yerlerde Parti'yi temsil etmek ve düzenin yarattığı eşitsizliklerle mücadeleye öncülük etmekle görevlidir. Bugün eşitsizliklere ve haksızlıklara karşı, Türkiye genelinde ortaya konan tüm mücadelelerde, işçilerin ve emekçilerin haklarını arama çabalarında mutlaka TKP'lileri de

görürsünüz.

TKP'liler çalışmalarını mutlaka çevrelerine duyururlar. Bunun için düzenlenen toplantılara partili olan olmayan herkes katılabilir. Toplantılarda ülkenin içinde bulunduğu durum, o bölgede yaşanan sıkıntılar, bu sıkıntılara karşı neler yapılabileceği, yeni insanlarla nasıl tanışılabilceği, halkın yararına ne gibi adımlar atılabileceği konuşulur. Toplantılarda konuşmakla kalınmaz harekete geçilir.

TKP'nin sık bir şekilde güncellenen bir internet sitesi mevcuttur. www.tkp.org.tr adresine sahip bu siteden Parti'nin yaptıkları takip edilebilir. Ayrıca iletisim@tkp.org.tr adresine gönderilecek elektronik postalara hızlı bir şekilde cevap verilir, ilişkinin devamlılığı sağlanır.

99. TKP'nin yayınları nelerdir?

Türkiye Komünist Partisi'nin haftalık siyasi dergisi Boyun Eğme'dir. Parti üyelerinin yanında, parti dostu aydın, sanatçı, akademisyen ve gazetecilerin de katkısıyla çıkmaktadır. Haftanın öne çıkan konuları hakkında değerlendirmelerin yer aldığı dergide kültür-sanattan ekonomiye, bilimden sınıf gündemlerine ve Türkiye siyasetinin yakıcı konularına kadar çok sayıda başlıkta üretimler yer almaktadır.

Yine TKP'nin desteğiyle hazırlanan ve 11 yılı geride bırakan, hem Türkçe hem de İngilizce yayın yapan sol Haber Portalı, yüzbinlerce takipçi sayısına ulaşan ülkenin en önemli haber kaynaklarından biridir. Arkasında herhangi bir sermaye desteği olmadan, çok sayıda parti üyesinin ve sol okurunun maddi manevi desteğiyle bugünlere gelen sol'un, muhalif yayınlar üzerinde gittikçe artan baskılara rağmen böyle bir noktaya ulaşması işçi sınıfı ve tüm sol siyaset adına son derece önemli, korunması ve desteklenmesi gereken bir kazanımdır.

Türkiye'nin en uzun soluklu Marksist dergisi Gelenek ise TKP'nin teorik yayın organıdır. İşçi sınıfı mücadelesinin teorik-stratejik başlıklarının açıldığı, derinleştirildiği, tartışıldığı dergi 3 aylık periyotlarla, belirli dosya konularıyla ve TKP Merkez Komitesi sorumluluğunda çıkarılmaktadır. TKP bürolarından temin edilebilir. Parti, Gelenek dergisinin tüm arşivini ücretsiz olarak internette tüm halkımızın kullanımına açmıştır.

Komünist aylık olarak güncellenen, parti içi ve yakın çevresine yayın yapan internet sitesidir. Ayda 1 kez güncellenir ve çeşitli başlıklarda makaleler yer alır.

Türkiye Komünist Partisi, merkezi ve düzenli olarak hazırladığı bu yayınların haricinde çeşitli alan ve somut mücadele başlıklarına özel broşür, bildiri veya gazete formatında üretimini sürdürmekte, sosyalizm mücadelesinin yazılı ve görsel ihtiyaçlarını tüm mecralarda karşılamak için çalışmaktadır.

100. TKP'ye nasıl üye olunur? Üyelik şartları nelerdir?

TKP eşitlik ve özgürlükten yana, insanın insanı sömürmediği bir toplum hedefleyen, dürüst, samimi ve çalışkan herkesin gelip üye olabileceği bir partidir. TKP emekçi halkın çıkarlarını savunanların partisidir. TKP yurtseverlerin partisidir. TKP aydınlanmacı ve laik bir düzene inananların partisidir.

TKP üyelerinden öncelikle insanlıktan ve ülkelerinden umudu kesme-melerini, TKP'nin programını benimsemelerini, sonra TKP'nin ilkelerini savunmalarını, yeni insanların bu fikirler etrafında örgütlenmesi için çaba harcamalarını, partinin bir örgütüne bağlı olmalarını ve üyelik görevlerini yerine getirmelerini bekler.

TKP üyeleri ise partiden sosyalizmin önünü açacak politikalar üretmesini, yayınlarını düzenli bir şekilde çıkarmasını, ilkelerin halka hitap edebilecek şekilde dile getirmesini bekler.

Parti ve üye arasındaki ilişki iki tarafın da emek harcamasını gerektiren bir ilişkidir.

“Ben bu ülkenin gidişatından endişeliyim” diyen ve TKP'nin programını ve tüzüğünü kabul eden herkes TKP'ye üye olabilir. TKP yeni üyeleri sayesinde enerjisini, birikimini ve gücünü artırır. Yoldaşlarımız ise parti sayesinde bir örgüt disiplini etrafında kendi birikimlerini doğru ve verimli bir şekilde kullanabilirler. “Bu parti benim de partim” diyen herkes büyük bir gönül rahatlığıyla, çekinmeden, korkmadan ilişkide olduğu TKP örgütüne gidip üyelik formunu doldurabilir.

Doldurulan üyelik formundan sonra aday üyelik süreci başlar. Bu süreçte partinin siyasal ve programatik hattı konusunda eğitimler verilir ve tartışmalara yürütülür. Aday üyelik sürecindeki yoldaşımız partili mücadeleden uzak durmaz. Tam tersine bu süreç hem partiyi hem de partinin yeni üyeyi tanıması için ilk adımdır. Aday üyelik sürecinden sonra parti kimlik kartı düzenlenir ve TKP üyeliği başlamış olur.

TKP Örgütleri

Adana: Yenibaraj Mh. 68048 Sk. Özkurt Apt. Kat:2 D:4 [Ziraat Bankası Karşısı] Seyhan

Ankara - Genel Merkez: Meşurtiyet Mh. Karanfil Sk. 30/6 Çankaya

Tel:0312 417 2968

Ankara - Keçiören: İncirli Mahallesi Yunus Emre Cad. No: 67

Ankara - Mamak: Tuzluca Yır Mahallesi Abidin Aktaş Sokak No.2/1

Ankara - Yenimahalle: İlkyerleşim Mahallesi, 1989. Sokak, TRT Elele Sitesi, No:2
Batıkent Tel:0312 385 62 70

Antalya: Balbey Mah. İsmetpaşa Cad. Nuri Çukultay Apt. 23/2 Muratpaşa

Ardahan: Kaptanpaşa Mh. Ardahan Bld. Yanı Fevzi Yılmaz İş Hanı Kat: 2 No:4

Aydın: Hasanefendi Mh. 1913 Sokak [Sevgi Yolu Denizbank sokağı] No.11 Kat 2

Aydın - Nazilli: Altıntaş Mahallesi 334 Sokak No: 10 Kat: 1

Balıkesir - Bandırma: Dere Mah. Yogurthane Sk. No: 10

Bolu: İzzet Baysal Caddesi Ünsal Apt. No:42 Daire:6

Bursa: Atatürk Caddesi Güngör Apartmanı No: 13/3 Kat:2 Setbaşı Osmangazi
Tel:0224 223 41 51

Çanakkale: İsmetpaşa Mh. Asaf Paşa Cd. Güzel Apartman Kat: 3 No: 6

Diyarbakır: Ekinciler Caddesi Ofis Sanat [Camii] Sokak No: 11/14 Yenişehir
Tel:0545 744 27 75

Edirne: 1. Murat Mah. Zübeyde Hanım Cad. Kandır Apt. D: 4

Edirne - Keşan: Terziler sitesi No: B 33

Eskişehir: Hoşnudiye Mahallesi İsmet İnönü Caddesi [Doktorlar Caddesi] Oyaç
Apartmanı No:9 Daire:4 Tepebaşı Tel:0222 234 04 65

Gaziantep: Eyüpoğlu Mah. Atatürk Bulvarı Akınal Apartmanı No:49 D:6 Şahinbey

Isparta: Pirimehmet Mahallesi Cumhuriyet Caddesi Hacılar Pasajı Kat 2

İstanbul - Ataşehir: 1 Mayıs Mahallesi [Mustafa Kemal Mahallesi] 3001. Cad. NO:47

İstanbul - Bakırköy: Cevizlik Mah. Hüsrüviye Sok. No:26 D:7

İstanbul - Beşiktaş: Çırağan Cd. No: 21, Dr. Hikmet Apt. D: 1 Tel:0546 737 45 69

İstanbul - Beylikdüzü: Büyükşehir Mah. E-5 Yanyol Üzeri No: 128 Plaza İş Merkezi
Kat:9 D:128

İstanbul - Fatih: Börekçi Veli Sk. 13/3 Şehremini [Çapa Hastanesi karşısı]

İstanbul - Kadıköy: Osmanağa Mh. Süleymanpaşa Cd. Nihal Sk. No:1 Kat: 2

İstanbul - Kartal: Kordonboyu Mh. Ankara Cd. No:90 Kartal Apt. [Çağdaş Kartallılar
Derneği Lokali Yanı]

İstanbul - Küçükçekmece: Tevfikbey Mah. PTT Sokak. No:21

İstanbul - Sancaktepe: Sarıgazi Mah. Atatürk Cad. 94/6

İstanbul - Sarıyer: Sarıyer Merkez Mh. Sefir Sk. No:23 Tel:0546 742 99 51

İstanbul - Silivri: Pirimehmet Paşa Mh. Mumhane Sk. No:6 Kat:4 Daire:10

İstanbul - Şişli: Merkez Mh. Büyükdere Cad No:19 Sürek apt. Kat.2 D:4 Şişli
Tel:0536 812 77 96

İzmir - Merkez: Alsancak, Kıbrıs Şehitleri Caddesi, 1480 Sokak 35220 Konak

İzmir - Aliağa: Kültür Mh. 283 Sk. No:2 D:19 Eren İş Hanı Demokrasi Meydanı

İzmir - Bornova: Kazım Dirik Mh. Süvari Cd. No:53 Pulat Apartmanı Daire 6

İzmir - Karşıyaka: Kemal Paşa Cd. [Karşıyaka Çarşısı], 1712 Sk. No:35 D:7

İzmir - Urla: Polen Sokak No: 5

Kahramanmaraş - Elbistan: Güneş Mh. Geyikli Sk. Fesliler İşhanı No:9 Kat:2

Kahramanmaraş - Pazarcık: Cengiz Topel Mh. Atatürk Cd. Cucco Park Karşısı No 190

Kocaeli: Karabaş Mh. İstiklal Cd. Köşem Apartmanı Kat:5 No:20 İzmit

Kocaeli - Gebze: Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:4 D: 5

Konya: Şemsi Tebrizi Mh. Şerafettin Cd. No:47/401 Akay İş Hanı Karatay

Manisa: 1. Anafartalar Mh. 1610 Sk. Rüstembey İş Merkezi, No 2 / 108-109. Şehzadeler
[Beyaz Fil karşısi ara sokağı]

Manisa - Salihli: Zafer Mh. Belediye Cd. 16. Sk. No:90 Atalay İş Hanı Kat 3

Mersin: İnönü Mah. 1406 Sokak No: 25 İlker Apartmanı Kat 5: D: 10

Muğla: Şeyh Mah. İnönü Cad. Nazse İşhane Kat:4 No:18

Muğla - Marmaris: Tepe Mah. Muratpaşa İşmerkezi 33. Sokak No:1

Muğla - Ortaca: Beşköprü Mh. 113.Sk. No:11 D:1

Ordu: Düz Mahalle Kültür Cad. No: 20/11 Tel: 05364733194

Samsun: Kale Mh. Orhaniye Geçidi Kefeli Apt. 9/25 Kat: 4 [Atatürk Anıtı Karşısı]
İlkadım Tel: 0541 772 18 07

Tekirdağ: Ertuğrul Mah. Peştemalcı Cad. Semercioğlu İş Hanı Kat 5 Süleymanpaşa

Tekirdağ - Çorlu: Muhittin Mah. Aslan Sokak Omurtak Cad. Ay Yıldız Apt. Kat: 4 D:11

Van: Cumhuriyet Caddesi Aydın Perihan AVM Karşısı Mavi Plaza No: 4/11 İpekyolu
Tel:0541 814 16 32

iletisim@tkp.org.tr

tkp.org.tr

TürkiyeKomunistPartisi

tkpninsesi

Türkiye Komünist Partisi Genel Merkez | Ocak 2018

Adres: Meşrutiyet Mah. Karanfil Sok. No:30/6 Çankaya-Ankara | Tel: 0312 417 29 68

Baskı: Mutlu Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C-Blok No.263 - 264

Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul

Kapak çizimi: Ömer Koçağ